

**ВИЩИЙ АНТИКОРУПЦІЙНИЙ СУД**

Справа № 991/5572/22
Провадження № 2-а/991/2/22

Р І Ш Е Н Н Я
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

12 грудня 2022 року

місто Київ

Вищий антикорупційний суд у складі колегії суддів: головуючого Крикливого В.В., суддів: Ногачевського В.В., Маслова В.В.,
за участю: секретаря судового засідання: Чумаченко А.О.,
представників Міністерства юстиції України: Коцюбо І.В., Ільченко К.А.,
розглянувши у відкритому судовому засіданні за правилами спрощеного позовного провадження адміністративну справу за позовом Міністерства юстиції України до Януковича Віктора Федоровича, треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмету спору: Товариство з обмеженою відповідальністю «Танталіт», Товариство з обмеженою відповідальністю «Дом Лесника», Янукович Олександр Вікторович, Янукович Людмила Олександрівна та Полежай Любов Леонідівна, про застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції»,

В С Т А Н О В И В :**1. Короткий зміст позовних вимог та їх обґрунтування**

16.11.2022 до Вищого антикорупційного суду звернулось Міністерство юстиції України (далі – позивач) з адміністративним позовом до Януковича Віктора Федоровича (далі – відповідач), третіх осіб, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору: Товариство з обмеженою відповідальністю «Танталіт», Товариство з обмеженою відповідальністю «Дом Лесника», Янукович Олександр Вікторович, Янукович Людмила Олександрівна, Полежай Любов Леонідівна (далі – треті особи), в якому просило застосувати санкцію, передбачену пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції», та стягнути в дохід держави активи, які належать відповідачу, а також третім особам, щодо яких (активів) відповідач прямо або опосередковано може вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними (т. 1 а.с. 1).

23.11.2022 позивачем подано заяву про збільшення позовних вимог, в якій просить додатково стягнути в дохід держави належні Януковичу В.Ф. історико-культурні та матеріальні цінності, вилучені за місцем його проживання в резиденції «Межигір'я» та у мисливському будинку «Сухолуччя», а також стягнути в дохід держави транспортні засоби, зареєстровані на праві власності за Янукович Л.О. та Януковичем О.В. (т. 9 а.с. 2).

12.12.2022 позивачем подано до суду заяву про додаткові обґрунтування

позовних вимог, в якій наведені додаткові підстави для задоволення позову, зокрема факти наявності в діях відповідача ознак тероризму (т. 10 а.с. 208).

Позовні вимоги обґрунтовані тим, що рішенням Ради національної безпеки та оборони України від 12.10.2022 «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», введеним в дію Указом Президента України № 694/2022 від 12.10.2022, стосовно Януковича В.Ф. застосовані персональні спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи (санкції) у вигляді блокування активів.

На думку позивача, Янукович В.Ф., будучи суб'єктом терористичної діяльності, вчиняв дії щодо створення суттєвої загрози національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України, а також значною мірою сприяв вчиненню таких дій іншими особами, що є підставою для застосування стосовно нього санкції у виді стягнення активів в дохід держави на підставі підпункту «г» пункту 1 та підпункту «а» пункту 2 абзацу 4 частини 1 статті 51 Закону України «Про санкції» від 14.08.2014 № 1644-VII (далі – Закон України «Про санкції»).

2. Клопотання учасників справи та процесуальні дії у справі

Відповідно до протоколу автоматизованого розподілу судової справи між суддями від 16.11.2022 для розгляду даного позову визначено колегію у складі: головуєчого Крикливого В.В., суддів Галабали М.В. та Ногачевського В.В. (т. 8 а.с. 10).

Ухвалою Вищого антикорупційного суду від 17.11.2022 відкрито провадження у даній адміністративній справі за правилами спрощеного позовного провадження (т. 8 а.с. 12).

17.11.2022 Галабалою М.В. заявлено самовідвід з мотивів необхідності усунення сумнівів щодо неупередженості судді при розгляді даної справи (т. 8 а.с. 34). Ухвалою Вищого антикорупційного суду від 18.11.2022 згадану заяву задоволено (т. 8 а.с. 45).

Відповідно до протоколу про повторний автоматизований розподіл судової справи між суддями замість відведеного члена колегії визначено іншого – суддю Маслова В.В. (т. 8 а.с. 47, 48).

Ухвалою від 25.11.2022 задоволено клопотання позивача про витребування додаткових доказів, а саме у Акціонерного товариства (далі – АТ) «Державний ощадний банк України», АТ «Райффайзен Банк», Публічного акціонерного товариства «Промінвестбанк» відомостей, які становлять банківську таємницю, та у Державної служби морського і внутрішнього водного транспорту та судноплавства України щодо належності судна (т. 9 а.с. 217).

Ухвалою від 25.11.2022, постановленою без виходу до нарадчої кімнати, відмовлено у задоволенні клопотання представників позивача про розгляд справи у закритому судовому засіданні (т. 8 а.с. 15; т. 10 а.с. 126).

Ухвалою від 25.11.2022, постановленою без виходу до нарадчої кімнати, задоволено клопотання вільного слухача про трансляцію судово засідання (т. 9 а.с. 221; т. 10 а.с. 126), яка здійснювалася на ютуб-каналі Вищого антикорупційного суду [37].

Судові засідання у справі призначалися на 25.11.2022, 01.12.2022, 07.12.2022 та 12.12.2022.

3. Порядок та межі розгляду справи

Абзацом другим частини 3 статті 5 Закону України «Про санкції» визначено, що рішення щодо застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 цього Закону, ухвалюється судом у порядку, визначеному статтею 5¹ цього Закону.

Відповідно до частини 1 статті 5 Закону України «Про санкції» заява щодо застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 цього Закону, подається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, до суду в порядку, визначеному статтею 5¹ цього Закону.

Як передбачено частиною 2 статті 5¹ Закону України «Про санкції», за наявності підстав та умов, зазначених у частині першій цієї статті, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, звертається до Вищого антикорупційного суду із заявою про застосування до відповідної фізичної або юридичної особи санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 цього Закону, в порядку, визначеному Кодексом адміністративного судочинства України (далі – КАС України).

Таким центральним органом виконавчої влади, у відповідності до пункту 1 та підпункту 2¹⁰ пункту 3 Положення про Міністерство юстиції України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 02.07.2014 № 228, є Міністерство юстиції України, яке, згідно із підпунктом 54³ пункту 4 згаданого Положення, уповноважено звертатися до суду з позовами та брати участь у справах про застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 Закону України «Про санкції».

Отже, позивач є особою, яка має адміністративну процесуальну дієздатність.

У відповідності до частини п'ятої статті 22 КАС України адміністративні справи щодо застосування санкції належать до юрисдикції Вищого антикорупційного суду, як суду першої інстанції.

З урахуванням наведених правових норм, позовна заява Міністерства юстиції України до Януковича В.Ф. про застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону «Про санкції», підлягає розгляду Вищим антикорупційним судом за правилами здійснення адміністративного судочинства.

4. Щодо форми адміністративного судочинства

Відповідно до частини першої статті 12 КАС України адміністративне судочинство здійснюється за правилами, передбаченими цим Кодексом, у порядку позовного провадження (загального або спрощеного).

Частиною другою згаданої статті передбачено, що розгляд справ, для яких пріоритетним є швидке вирішення справи, здійснюється за правилами спрощеного позовного провадження.

Приймаючи до уваги визначений частиною четвертою статті 283¹ КАС України десятиденний строк розгляду справ про застосування санкції та враховуючи відсутність застережень, передбачених частиною четвертою статті 257 КАС України, дана адміністративна справа підлягає розгляду за правилами спрощеного позовного провадження з повідомленням учасників справи та з урахуванням особливостей, визначених статтею 283¹ КАС України.

5. Щодо дотримання строків звернення до суду із позовною заявою

Вирішуючи питання щодо дотримання строків звернення до суду із

адміністративним позовом, суд звертає увагу на те, що одним із суттєвих елементів верховенства права, яким повинен керуватися суд згідно зі статтею 6 КАС України, є принцип правової визначеності.

Тривалість строку звернення до суду з позовом про застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції», та визначення моменту початку такого строку має вирішальне значення для застосування положень статті 122 КАС України.

Відповідно до абзацу другого частини другої статті 122 КАС України для звернення до адміністративного суду суб'єкта владних повноважень встановлюється тримісячний строк, який, якщо не встановлено інше, обчислюється з дня виникнення підстав, що дають суб'єкту владних повноважень право на пред'явлення визначених законом вимог. Цим Кодексом та іншими законами можуть також встановлюватися інші строки для звернення до адміністративного суду суб'єкта владних повноважень.

Отже, КАС України передбачає можливість встановлення іншими законами спеціальних строків звернення до адміністративного суду, а також спеціального порядку обчислення таких строків. Такі спеціальні строки мають перевагу в застосуванні порівняно із загальним строком звернення до адміністративного суду, визначеним частиною другою статті 122 цього Кодексу.

Відносини у сфері захисту національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидії терористичній діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави регулює Закон України «Про санкції».

Спеціальною нормою, яка встановлює порядок застосування, скасування та внесення змін до санкцій, є стаття 5 згаданого Закону. З її змісту вбачається, що пропозиції щодо застосування, скасування та внесення змін до санкцій виносяться на розгляд Ради національної безпеки та оборони України Верховною Радою України, Президентом України, Кабінетом Міністрів України, Національним банком України, Службою безпеки України.

Частиною третьою зазначеної статті визначено, що рішення щодо застосування, скасування та внесення змін до санкції щодо окремих іноземних юридичних осіб, юридичних осіб, які знаходяться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземців, осіб без громадянства, а також суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність (персональні санкції), передбаченої пунктом 1 частини 1 статті 4 цього Закону, приймається Радою національної безпеки та оборони України та вводиться в дію указом Президента України. Відповідне рішення набирає чинності з моменту видання указу Президента України і є обов'язковим до виконання.

Частиною восьмою згаданого статті передбачено, що центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, вживає заходів щодо виявлення та розшуку активів фізичних та юридичних осіб, зазначених у відповідних рішеннях Ради національної безпеки і оборони України, та має право залучати до виявлення та розшуку таких активів інші органи державної влади та органи місцевого самоврядування. Ці органи забезпечують сприяння центральному органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, у виявленні та розшуку відповідних активів у межах прав та можливостей, наданих їм законодавством, яке регулює статус та

організацію їхньої діяльності.

У разі виявлення незаблокованих активів центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, звертається до відповідних органів та/або посадових осіб з вимогою вчинити дії, спрямовані на тимчасове позбавлення відповідних осіб права користуватися та розпоряджатися цими активами. Така вимога центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, є обов'язковою та підлягає негайному виконанню.

Частиною першою статті 5¹ Закону визначені підстави, умови та порядок стягнення активів фізичних або юридичних осіб в дохід держави, встановлено, що санкція, передбачена пунктом 1¹ частини 1 статті 4 цього Закону, має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування) вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні Закону України «Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності російської федерації та її резидентів».

Ця санкція може бути застосована лише в період дії правового режиму воєнного стану та за умови, що на відповідну фізичну чи юридичну особу в порядку, визначеному цим Законом, вже накладено санкцію у виді блокування активів.

Підставами застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 цього Закону, є: 1) завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України, 2) суттєве сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених у пункті 1 цієї частини.

У свою чергу, у відповідності до частини другою статті 5¹ Закону України «Про санкції» за наявності підстав та умов, зазначених у частині першій цієї статті, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, звертається до Вищого антикорупційного суду із заявою про застосування до відповідної фізичної або юридичної особи санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 цього Закону, в порядку, визначеному Кодексом адміністративного судочинства України.

Частиною першою статті 4 Закону передбачено, що до осіб, зазначених у частині 2 статті 1 згаданого Закону, можуть бути застосовані санкції, зокрема у виді стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними (пункт 1¹ частини 1 статті 4 Закону).

Таким чином, санкція, передбачена пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону, може бути застосована

- 1) лише в період дії правового режиму воєнного стану
- 2) щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування) вчиненню таких дій іншими особами,
- 3) за умов наявності активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також

активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними;

4) за умови, що на відповідну фізичну чи юридичну особу в порядку, визначеному цим Законом, вже накладено санкцію у виді блокування активів.

Зі змісту правових положень, закріплених у Закон України «Про санкції», винесення Указу Президента України про введення у дію рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» є обов'язковою умовою для звернення до суду із позовною заявою про застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції». Разом із цим, Закон не передбачає обов'язку Ради національної безпеки і оборони України конкретизувати у своєму рішенні перелік заблокованих активів. Згадане рішення носить персональний характер та є підставою для тимчасового обмеження права певної особи користуватися та розпоряджатися належним їй майном, де б воно не знаходилося та з чого б воно не складалося.

Статтею 6 згаданого Закону передбачено, що застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 Закону України «Про санкції», є винятковим заходом, обумовленим гостротою становища та необхідністю досягнення цілей, визначених частиною першою статті 1 цього Закону, в умовах правового режиму воєнного стану.

Ця санкція може бути застосована лише щодо осіб, на яких накладено санкцію у виді блокування активів за рішеннями Ради національної безпеки і оборони України, прийнятими після набрання чинності Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб».

Справи, розпочаті в період дії правового режиму воєнного стану, в яких на момент припинення або скасування такого режиму не було ухвалено остаточне рішення, розглядаються в порядку, визначеному цим Законом.

Аналіз наведених правових положень Кодексу адміністративного судочинства України та Закону України «Про санкції» дає підстави дійти висновку, що введення у дію відповідного рішення Ради національної безпеки і оборони України про застосування персональних санкцій є підставою для суб'єктом звернення до суду із відповідним позовом заходів щодо пошуку наявного у особи майна (активів).

Як зазначалося вище, норма ст. 5¹ Закону України «Про санкції» є спеціальною нормою, яка регулює визначену її предметом групу правовідносин - підстави, умови та порядок стягнення активів фізичних або юридичних осіб в дохід держави та є спеціальною щодо приписів статті 122 КАС України в частині строків звернення до суду із адміністративним позовом.

Таким чином, у суб'єкта звернення виникає право на пред'явлення визначених законом позовних вимог не з моменту винесення указу Президента України про введення у дію відповідного рішення Ради національної безпеки та оборони України, а з моменту встановлення всіх умов для застосування санкції, зокрема належності особі певного майна (активів), разом з цим строк звернення до суду із відповідною позовною заявою обмежується періодом дії правового режиму воєнного стану.

З огляду на викладене та враховуючи час отримання позивачем відомостей про активи відповідача та пов'язаних з ним фізичних та юридичних осіб, суд дійшов до висновку, що згаданий адміністративний позов подано до Вищого антикорупційного суду у межах строків позовної давності.

6. Позиції учасників справи

У судовому засіданні представники позивача підтримали позовні вимоги з підстав, наведених у позовній заяві, заяві про збільшення позовних вимог та заяві про додаткові обґрунтування заявленого позову.

Відповідач Янукович В.Ф., треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні відповідача: Янукович О.В., Янукович Л.О. та Полежай Л.Л. та представники третіх осіб, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні відповідача: Товариство з обмеженою відповідальністю (далі – ТОВ) «Танталіт» та ТОВ «Дом Лесника» у судове засідання не прибули, причин неявки не повідомили, правом подання відзиву на позов або заперечень проти його задоволення не скористалися.

Вирішуючи питання щодо можливості розгляду справи у відсутність відповідача та третіх осіб суд зазначає про таке.

Відповідно до приписів частини 3 статті 268 та частини 5 статті 283¹ КАС України неприбуття у судове засідання учасника справи та/чи їх представників, повідомлених про дату, час та місце судового засідання, не перешкоджає розгляду позовної заяви по суті та не може бути підставою для зупинення строків її розгляду, відкладення засідання на інший час чи дату або оголошення перерви у судовому засіданні.

Водночас, у даному випадку важливим є питання обізнаності учасників провадження про розгляд справи та належне повідомлення їх про такий розгляд. Так, стаття 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) гарантує право на справедливий і публічний розгляд справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом. Ключовими принципами статті 6 є верховенство права та належне здійснення правосуддя. Ці принципи також є основоположними елементами права на справедливий суд.

Одним із найголовніших аспектів забезпечення права на справедливий суд, що гарантується Конвенцією, є належне повідомлення учасників провадження про розгляд справи, оскільки неналежне повідомлення особи може призвести не тільки до порушення її права на справедливий суд, а й до чималих збитків для держави. Європейський суд з прав людини виходить з того, що громадяни мають право отримувати належне повідомлення про судові рішення, особливо у випадках, коли апеляційну скаргу може бути подано в чітко встановлений строк.

У справі *Bellet v. France* Європейський суд з прав людини зазначив, що стаття 6 Конвенції містить гарантії справедливого судочинства, одним з аспектів яких є доступ до суду. Рівень доступу, наданий національним законодавством, має бути достатнім для забезпечення права особи на суд з огляду на принцип верховенства права у демократичному суспільстві. Для того, щоб доступ був ефективним, особа повинна мати чітку практичну можливість оскаржити дії, які становлять втручання у її права.

Також Європейський суд з прав людини порушенням права на справедливий суд визнає судовий розгляд без повідомлення особи за її відомим місцем проживання (рішення у справі «*Schmidt v. Latvia*» від 27.04.2017, пункт 97). У пункті 87 рішення у справі «Салов проти України» (заява № 65518/01) Європейський суд з прав людини вказав, що принцип рівності сторін у процесі є лише одним з елементів більш широкого поняття справедливого судового розгляду, яке також включає фундаментальний принцип змагальності процесу. Більш того, принцип рівності сторін у процесі – у розумінні «справедливого балансу» між сторонами – вимагає, щоб кожній стороні

надавалася розумна можливість представити справу в таких умовах, які не ставлять цю сторону у суттєво невідне становище відносно другої сторони («Dombo Beheer B.V. v. The Netherlands», рішення від 27.10.1993, серія A, № 274, с. 19, § 33, та «Ankerl v. Switzerland», рішення від 23.10.1996, Reports 1996-V, § 38).

Крім того, у пункті 26 рішення від 15.05.2008 у справі «Надточій проти України» (заява № 7460/03) Європейський суд з прав людини зазначив, що принцип рівності сторін – один із складників ширшої концепції справедливої судового розгляду – передбачає, що кожна сторона повинна мати розумну можливість представляти свою сторону в умовах, які не ставлять її в суттєво менш сприятливе становище у порівнянні з опонентом.

Як видно із зазначеного вище, дотримання процесуального механізму належного повідомлення учасників справи є необхідною і важливою умовою для забезпечення та реалізації завдань та принципів правосуддя.

Згідно приписів частин 1, 2 статті 268 КАС України у справах, визначених, зокрема статтею 283¹ КАС України, щодо подання позовної заяви та про дату, час і місце розгляду справи суд негайно повідомляє відповідача та інших учасників справи шляхом направлення тексту повістки на офіційну електронну адресу, а за її відсутності – кур'єром або за відомими суду номером телефону, факсу, електронною поштою чи іншим технічним засобом зв'язку. Учасник справи вважається повідомленим належним чином про дату, час та місце розгляду справи, визначеної частиною першою цієї статті, з моменту направлення такого повідомлення працівником суду, про що останній робить відмітку у матеріалах справи, та (або) з моменту оприлюднення судом на веб-порталі судової влади України відповідної ухвали про відкриття провадження у справі, дату, час та місце судового розгляду.

Суд констатує, що у даному випадку відповідач та треті особи: Янукович О.В., Янукович Л.О. та Полежай Л.Л., а також представники третіх осіб: ТОВ «Танталіт» та ТОВ «Дом Лесника» були належним чином повідомлені про відкриття провадження у справі, про дату, час та місце розгляду справи шляхом:

- опублікування на веб-порталі судової влади України, у відповідності до частини 2 статті 268 КАС України, ухвали про відкриття провадження, в якій, серед іншого, учасникам справи роз'яснено правові наслідки неприбуття у судові засідання, а також право подання відзиву на позовну заяву та заперечень. Додатково в ухвалі роз'яснено порядок вступу у справу інших осіб, у разі коли рішення у цій справі може вплинути на їх права, свободи, інтереси або обов'язки та повідомлено про те, що інформацію по даній справі можна отримати на веб-порталі Вищого антикорупційного суду за відповідним посиланням (т. 8 а.с. 22-24) [38];

- опублікування на веб-порталі судової влади України оголошень та повісток про виклик у судові засідання на 25.11.2022 (т. 8 а.с. 33, 67-77) [39, 40], на 01.12.2022 (т. 10 а.с. 134-145, 151) [41], на 07.12.2022 (т. 10 а.с. 157-168, 174) [42] та на 12.12.2022 (т. 10 а.с. 185-196, 201) [43];

- направлення повісток про виклик у судові засідання за відомими суду поштовими адресами (т. 8 а.с. 26-30, 57-58; т. 9 а.с. 225; т. 10 а.с. 152, 178, 203, 207).

Окрім цього, судом з відкритих реєстрів встановлено кінцевих бенефіціарів (засновників) ТОВ «Танталіт» та ТОВ «Дом Лесника» (т. 8 а.с. 50-56), якими є, зокрема, Приймак О.Ю. та підприємство ТОВ «Танталіт» (засновники ТОВ «Танталіт»), а також Шишка І.І. та підприємство Приватна акціонерна компанія з обмеженою відповідальністю АСТУТ ПАРТНЕРС ЛТД (засновники ТОВ «Дом Лесника»). Водночас, встановлено, що

Приватна акціонерна компанія з обмеженою відповідальністю АСТУТ ПАРТНЕРС ЛТД ще 05.01.2016 була ліквідована (т. 8 а.с. 96).

Зазначені фізичні особи (Приймак О.Ю. та Шишка І.І.) також повідомлялися про відкриття провадження у справі, про дату, час та місце проведення судового засідання шляхом направлення засобами поштового зв'язку копії відповідної ухвали та повісток-повідомлень на всі дати судових засідань (т. 8 а.с. 57, 58), а також шляхом опублікування зазначених повісток-повідомлень на веб-порталі Вищого антикорупційного суду (т. 8 а.с. 33, 78-81, т. 10 а.с. 146-149, 151, 169-172, 174, 197-200, 201) [39-43].

Згідно з повідомленням про вручення поштового відправлення 22.11.2022 Шишка І.І. особисто отримав копію ухвали про відкриття провадження у справі та судову повістку-повідомлення на 25.11.2022 (т. 9 а.с. 224), однак у судове засідання не прибув.

Копію ухвали про відкриття провадження у справі та судову повістку на 25.11.2022 Приймак О.Ю. отримав 02.12.2022, проте прибув у судове засідання 25.11.2022, що підтверджує належне його повідомлення про розгляд справи. У судовому засіданні Приймаку О.Ю. було роз'яснено підстави заявленого Міністерством юстиції України позову, право та порядок вступу у справу в якості третьої особи. Однак, останній відмовився брати участь у справі як особисто, так і в якості представника ТОВ «Танталіт». Під час оголошеної судом технічної перерви у судовому засіданні о 15:28 (т. 10 зв. ст. а.с. 129) Приймак О.Ю. залишив приміщення суду і більше до залу суду не з'являвся.

Згідно із повідомленнями про вручення поштових відправлень Шишка І.І. та Приймак О.Ю. отримали повістки-повідомлення на 01.12.2022 (т. 10 а.с. 179, 180). Повістка на 07.12.2022, адресована Шишці І.І., повернулася без вручення (т. 10 а.с. 202), а Приймаку О.Ю. – з відміткою АТ «Укрпошти» про відсутність адресата за вказаною адресою (т. 10 а.с. 206).

Окрім того, судом встановлено, що на виконання вимог частини 2 статті 161 КАС України, копії позовних заяв та заяв про збільшення позовних вимог з додатками позивачем направлено ТОВ «Танталіт» та ТОВ «Дом Лесника» засобами поштового зв'язку на їх офіційні адреси, що містяться в Єдиному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань (т. 8 а.с. 3-8; т. 9 а.с. 213-214). Згідно відомостей пошуку відправлень по трекінгу на веб-сайті АТ «Укрпошта», ТОВ «Танталіт» отримало відправлення, якими позивач направив позовну заяву та заяву про збільшення позовних вимог 05.12.2022 та 08.12.2022 відповідно (т. 11 а.с. 65, 67), ТОВ «Дом Лесника» 07.12.2022 отримало відправлення, яким позивач направив позовну заяву (т. 11 а.с. 66), а щодо відправлення, яким позивач направив заяву про збільшення позовних вимог, у суду відсутні відомості про його отримання.

Додатково варто зазначити, що повістки про виклик у судове засідання Янукович Л.О. за адресою місця знаходження її майна у с. Урзуф Мангушського району Донецької області не направлялися у зв'язку із тим, що згаданий населений пункт знаходиться на тимчасово окупованій території, з якою, згідно з інформацією АТ «Укрпошта», не здійснюється поштовий обмін (поштове сполучення) (т. 8 а.с. 2).

З огляду на викладене, суд вважає, що у справі вжито всіх можливих заходів щодо належного повідомлення учасників справи та інших зацікавлених осіб про здійснення Вищим антикорупційним судом судового розгляду згаданого адміністративного позову, про дати призначених судових засідань, наслідки неприбуття до суду. Суд вважає, що зазначені заходи є достатніми для того, щоб бути переконаним

щодо належного повідомлення учасників справи та інших заінтересованих осіб.

Також суд звертає увагу, що інформація про плани Міністерства юстиції України звернутися до Вищого антикорупційного суду, а також про сам факт звернення із позовною заявою до Януковича В.Ф. щодо застосування санкції, передбаченої пунктом 11 частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції», широко висвітлювалася у засобах масової інформації, що підтверджується змістом публікацій, зокрема за посиланнями у таких інтернет-ресурсах: «Економічна правда» [44]; «Ірта-FAX» [45]; «hromadske» [46]; «УНІАН» [47]; «Finbalance» [48] тощо.

Окрім того, на офіційному веб-сайті Міністерства юстиції України міститься інформація про звернення до Вищого антикорупційного суду із позовом про стягнення в дохід держави активів Януковича В.Ф. [49].

Окремо, суд звертає увагу на те, що у відповідності до положень статті 195 КАС України учасники справи мають право брати участь у судовому засіданні в режимі відеоконференції поза межами приміщення суду.

Щодо обізнаності Януковича В.Ф. про можливість брати участь у дистанційному судовому провадженні свідчить факт його звернення (через захисника) із заявою щодо забезпечення реалізації його права на доступ до правосуддя в режимі відеоконференції до суду касаційної інстанції у межах касаційного провадження № 51-7121км178 з перегляду вироку Оболонського районного суду міста Києва від 24.01.2019 у справі № 756/4855/17 (постанова Верховного Суду від 06.12.2021).

Також, як вбачається зі змісту згаданого вироку, Оболонський районний суд міста Києва неодноразово наголошував та підтверджував стороні захисту надану обвинуваченому Януковичу В.Ф. правову гарантію та можливість захищати себе у судовому засіданні особисто шляхом відеоконференції зв'язку як під час підготовчого судового провадження, так і під час судового розгляду (т. 5 а.с. 52).

Згідно з законодавством України можливість застосування дистанційного судового провадження притаманна для всіх видів судочинства, зокрема й адміністративного. Отже, суд констатує, що відповідач, перебуваючи за межами території України, є обізнаним про можливість його участі у даній адміністративній справі поза межами приміщення суду в режимі відеоконференції. Водночас, судом жодним чином не обмежено його у реалізації цього права.

Навпаки, суд вважає, що неодноразове відкладення судових засідань у межах даної справи та повідомлення учасників справи про нові дати судових засідань, зокрема і Януковича В.Ф., кожного разу шляхом опублікування оголошення та повістки про виклик у судові засідання (на 25.11.2022, на 01.12.2022, на 07.12.2022 та на 12.12.2022), а також проведення трансляції таких судових засідань на ютуб-каналі Вищого антикорупційного суду, свідчить про надання Януковичу В.Ф. додаткового часу та можливостей для реалізації права на захист шляхом: 1) підготовки та подання заперечень чи відзиву на позовну заяву, 2) подання заяви про участь у судовому засіданні в режимі відеоконференції поза межами приміщення суду, 3) забезпечення участі у судовому засіданні через своїх представників, адвокатів тощо.

За таких обставин, суд вважає за можливе здійснити розгляд даної адміністративної справи за відсутності відповідача та третіх осіб (їх представників).

7. Оцінка доводів учасників справи та висновки суду

Заслухавши пояснення представника позивача, розглянувши матеріали адміністративної справи, всебічно і повно з'ясувавши у судовому засіданні усі фактичні

обставини справи, на яких ґрунтується позов, об'єктивно, всебічно, повно оцінивши докази в їх сукупності, які мають юридичне значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, суд дійшов висновку, що даний адміністративний позов підлягає до часткового задоволення з огляду на таке.

8. Встановлені у справі обставини та зміст спірних правовідносин

З матеріалів справи вбачається, що відповідачем є Янукович Віктор Федорович, 09.07.1950 року народження, уродженець м. Єнакієве Донецької області, громадянин України, ідентифікаційний номер платника податків – , зареєстрований за адресою: , який фактично проживав в Україні за адресою:

Янукович В.Ф. є колишнім українським політичним та державним діячем, четвертим Президентом України (з 25.02.2010 до 22.02.2014), двічі Прем'єр-міністром України (з 21.11.2002 по 05.01.2005 та з 04.08.2006 по 18.12.2007) та Головою політичної партії «Партія регіонів» (з 2003 по 2010 роки). Вказані обставини підтверджуються матеріалами справи та встановлені вироком Оболонського районного суду міста Києва від 24.01.2019 у справі № 756/4855/17 (т. 2 а.с. 25; т. 5 а.с. 41; т. 7 а.с. 3, 4).

Рішенням Ради національної безпеки та оборони України (далі – РНБО) від 19.03.2021 «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» вирішено підтримати пропозиції щодо застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій), внесені Кабінетом Міністрів України (далі – КМУ) та Службою безпеки України [1].

Вказаним рішенням застосовано персональні спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи (санкції) до фізичних осіб згідно з додатком 1 та юридичних осіб згідно з додатком 2.

Відповідно до позиції 27 додатку 1 до рішення РНБО від 19.03.2021 до Януковича В.Ф. застосовані персональні спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи (санкції) безстроково, зокрема у виді блокування активів – тимчасове обмеження права особи користуватися та розпоряджатися належним йому майном.

Указом Президента України від 09.04.2021 № 151/2021 введено в дію рішення РНБО від 19.03.2021 «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» [1].

Рішенням РНБО від 12.10.2022 «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» вирішено підтримати пропозиції КМУ щодо застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій) (т. 2 а.с. 5).

Пунктом 3 вказаного рішення вирішено у графі «Вид обмежувального заходу (відповідно до Закону України «Про санкції)» позиції 12, 14 і 27 додатка 1 до рішення Ради національної безпеки і оборони України від 19.03.2021 «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», введеного в дію Указом Президента України від 09.04.2021 № 151/2021, цифру і слова «1) блокування активів – тимчасове обмеження права особи користуватися та розпоряджатися належним їй майном» виключити.

Водночас пунктом 2 вказаного рішення застосовано персональні спеціальні

економічні та інші обмежувальні заходи (санкції) до фізичних осіб згідно з додатком.

Відповідно до позиції 3 додатку до рішення РНБО від 12.10.2022 до Януковича В.Ф. застосовано обмежувальний захід (санкцію) у виді блокування активів – тимчасове позбавлення права користуватися та розпоряджатися активами, що належать фізичній або юридичній особі, а також активами, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними (т. 2 а.с. 7).

Указом Президента України від 12.10.2022 № 694/2022 введено в дію рішення РНБО від 12.10.2022 «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» (т. 2 а.с. 5).

Позивач, як на підставу для застосування санкції у виді стягнення в дохід держави активів, що належать відповідачу, а також активів, щодо яких відповідач може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 Закону України «Про санкції», посилається на те, що своїми діями Янукович В.Ф. створив суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли вчиненню таких дій іншими особами. Як на підставу застосування санкції позивач посилається на те, що Янукович В.Ф.:

1) завдав істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України, зокрема, але не виключно, шляхом взяття участі в організації (у тому числі плануванні, керівництві та координації, державному фінансуванні та матеріально-технічному забезпеченні) підготовки збройної агресії проти України, а також в організації безпосередньої збройної агресії проти України (підпункт «г» пункту 1 абзацу 4 частини 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції»);

2) суттєво сприяв вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених у пункті 1 цієї частини, зокрема, але не виключно, шляхом сприяння збройній агресії проти України, окупації/анексії території, яка відповідно до Конституції України входить до складу України (підпункт «а» пункту 2 абзацу 4 частини 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції»).

9. Релевантні джерела права та позиція суду

Надаючи правову оцінку правовідносинам, що склались між сторонами, суд зазначає таке.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Відповідно до частини другої статті 102 Конституції України Президент України є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина.

Водночас, згідно із положеннями статей 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Попри вимоги Основного Закону України та у зв'язку з суспільно-політичною

кризою в Україні 2013-2014 років, зумовленою, зокрема діями Президента України Януковича В.Ф., яка загрожувала керованості держави, територіальній цілісності і суверенітету України, масовому порушенню прав і свобод громадян, Верховна Рада України, виходячи з обставин крайньої необхідності, виражаючи суверенну волю Українського народу, прийняла 22.02.2014 Постанову № 757-VII, якою констатувала факт самоусунення Януковича В.Ф. від виконання покладених на нього конституційних повноважень Президента України (т. 7 а.с. 2).

Як наслідок вказаних подій, Верховна Рада України 14.08.2014, з метою забезпечення створення механізму невідкладного та ефективного реагування на наявні і потенційні загрози національним інтересам і національній безпеці України, включаючи ворожі дії, збройний напад інших держав чи недержавних утворень, завдання шкоди життю та здоров'ю населенню, захоплення заручників, експропріацію власності на території України, завдання майнових втрат та створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод (відповідно до пояснювальної записки до законопроекту № 1644-VII від 14.08.2014), прийняла Закон України «Про санкції» від 14.08.2014 № 1644-VII, який набрав чинності 12.09.2014.

Відповідно до преамбули Закон України «Про санкції» був прийнятий, виходячи з положень Конституції України, Декларації про державний суверенітет України та загальновизнаних міжнародних норм і правил, констатуючи, що пріоритетами національних інтересів України є, зокрема, гарантування конституційних прав і свобод людини і громадянина, захист державного суверенітету, територіальної цілісності та недоторканності державних кордонів, недопущення втручання у внутрішні справи України, розвиток рівноправних взаємовигідних відносин з іншими державами світу в інтересах України, заявляючи, що пряме або опосередковане втручання у внутрішні і зовнішні справи України під будь-яким приводом є неприпустимим, усвідомлюючи потребу невідкладного та ефективного реагування на наявні і потенційні загрози національним інтересам і національній безпеці України, включаючи ворожі дії, збройний напад інших держав чи недержавних утворень, завдання шкоди життю та здоров'ю населення, захоплення заручників, експропріацію власності держави, фізичних та юридичних осіб, завдання майнових втрат та створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод.

Приписами статті 1 Закон України «Про санкції» передбачено, що з метою захисту національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидії терористичній діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави можуть застосовуватися спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи (далі – санкції). Санкції можуть застосовуватися з боку України по відношенню до іноземної держави, іноземної юридичної особи, юридичної особи, яка знаходиться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземців, осіб без громадянства, а також суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність.

Відповідно до статті 2 Закон України «Про санкції» правову основу застосування санкцій становлять Конституція України, міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, закони України, нормативні акти Президента України, Кабінету Міністрів України, рішення Ради національної безпеки та оборони України, відповідні принципи та норми міжнародного права.

Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб» від 12.05.2022 № 2257-IX, який набрав чинності 24.05.2022 (далі – Закон № 2257-IX), внесені зміни до Закону України «Про санкції» та доданий новий вид санкції «стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними» (пункт 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції»). За своєю суттю такий захід є конфіскацією активів.

Санкція, передбачена пунктом 1¹ частини 1 статті 4 вказаного Закону (далі – санкція або конфіскація майна), має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (зокрема шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (зокрема шляхом фінансування та/або здійснення дій щодо матеріально-технічного забезпечення діяльності держави-агресора) вчиненню таких дій іншими особами, зокрема до резидентів у розумінні Закону України «Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності російської федерації та її резидентів» (частина 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції»).

Крім того, застосування такого виду санкції спрямоване на сприяння зупиненню агресивних дій російської федерації (далі – росія або рф) та припинення підтримки її нинішнього політичного режиму і прихильників режиму для продовження збройної агресії; здійснення швидкого та ефективного відшкодування збитків, завданих Україні та її народу, за рахунок коштів, отриманих від конфіскації, та запобігання подальшому сприянню та підтримці «воєнних операцій» росії і порушенню нею норм міжнародного права шляхом встановлення конкретних і невідворотних наслідків таких дій – втрати власних активів; запобігання вчиненню росією на території України воєнних злочинів, злочинів проти людяності та масштабності руйнування цивільної інфраструктури; укріпленню фінансово-економічного підґрунтя, обороноздатності Української держави та компенсації шкоди жертвам злочинів росії, сприятимуть сатисфакції громадян (компенсація шкоди) та державі (через укріплення її фінансово-економічного підґрунтя).

Відповідно до пункту 1 частини 1 статті 3 Закону України «Про санкції» підставами для застосування санкцій є:

1) дії іноземної держави, іноземної юридичної чи фізичної особи, інших суб'єктів, які створюють реальні та/або потенційні загрози національним інтересам, національній безпеці, суверенітету і територіальній цілісності України, сприяють терористичній діяльності та/або порушують права і свободи людини і громадянина, інтереси суспільства та держави, призводять до окупації території, експропріації чи обмеження права власності, завдання майнових втрат, створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод;

2) резолюції Генеральної Асамблеї та Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй;

3) рішення та регламенти Ради Європейського Союзу;

4) факти порушень Загальної декларації прав людини, Статуту Організації Об'єднаних Націй.

Підставою для застосування санкцій також є вчинення іноземною державою,

іноземною юридичною особою, юридичною особою, яка знаходиться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземцем, особою без громадянства, а також суб'єктами, які здійснюють терористичну діяльність, дій, зазначених у пункті 1 частини 1 цієї статті, стосовно іншої іноземної держави, громадян чи юридичних осіб останньої (частина 3 статті 3 Закону України «Про санкції»).

Відповідно до абзацу другого частини першої статті 5¹ Закону України «Про санкції» санкція, передбачена пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону, може бути застосована: 1) лише щодо осіб, на яких накладено санкцію у виді блокування активів за рішеннями Ради національної безпеки і оборони України, прийнятими після набрання чинності Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб» та 2) лише в період дії правового режиму воєнного стану.

10. Щодо застосування положень Закону України «Про санкції» до правовідносин, що склались між сторонами

Окремої уваги необхідно приділити питанню можливості застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 Закону України «Про санкції», з урахуванням положень, закріплених у статті 6 згаданого Закону.

Так, відповідно до пункту 3 цієї статті застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції», є винятковим заходом, обумовленим гостротою становища та необхідністю досягнення цілей, визначених частиною першою статті 1 цього Закону, в умовах правового режиму воєнного стану. Ця санкція може бути застосована лише щодо осіб, на яких накладено санкцію у виді блокування активів за рішеннями Ради національної безпеки і оборони України, прийнятими після набрання чинності Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб».

Отже, застосувати конфіскацію майна можна лише щодо тих осіб, рішення про блокування активів яких було прийнято після 24.05.2022.

Разом із цим, як вже встановлено судом, санкцію, передбачену пунктом 1 частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції» у виді блокування активів, первісно було застосовано до Януковича В.Ф. ще 19.03.2021, тобто до набуття чинності Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб».

Водночас, необхідно зазначити, що пунктом 1 частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції» в редакції станом на 19.03.2021 передбачалася санкція у виді блокування активів – тимчасове обмеження права особи користуватися та розпоряджатися належним їй майном. До того ж, на момент винесення Указу Президента України від 12.10.2022 № 694/2022 зазначена редакція була не чинною. З набуттям чинності Законом № 2257-ІХ Закон України «Про санкції» передбачав можливість застосування відмінної (не тотожної) санкції у виді блокування активів – тимчасове позбавлення права користуватися та розпоряджатися активами, що належать фізичній або юридичній особі, а також активами, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Системний аналіз положень, закріплених у Законі України «Про санкції» дає підстави дійти висновку, що рішення про внесення змін до санкції, їх скасування

приймається органом, що прийняв рішення про їх застосування відповідно до цього Закону, за власною ініціативою або на підставі пропозицій органів державної влади, зазначених у частині 1 статті 5 цього Закону. Цією ж статтею передбачено, що пропозиції щодо застосування, скасування та внесення змін до санкцій виносяться на розгляд Ради національної безпеки та оборони України Верховною Радою України, Президентом України, Кабінетом Міністрів України, Національним банком України, Службою безпеки України.

З огляду на викладене та враховуючи, що санкцію у виді блокування активів, яку застосовано до Януковича В.Ф. на підставі Указу Президента України № 151/2021 від 09.04.2021, було скасовано повноважним органом, суд дійшов висновку, що послідує застосування до відповідача санкції у виді блокування активів (12.10.2022) у редакції закону від 24.05.2022 відповідає вимогам частини 2 статті 51 Закону України «Про санкції».

Наполягаючи на задоволенні позову, представники Міністерства юстиції України посилаються на положення пункту 11 частини 1 статті 4 та статтю 51 Закону України «Про санкції». Разом із цим, частина дій відповідача, якими позивач обґрунтовує свої позовні вимоги, вчинена до 24.05.2022, що є датою набрання чинності Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб». До того ж, рішення РНБО, яким застосовано санкцію у виді блокування активів відповідача, введено в дію 12.10.2022. Отже, постає питання щодо дії зазначених правових норм у часі та можливості їх застосування до правовідносин, які склалися між сторонами.

Позицію щодо дії в часі законів та інших нормативно-правових актів висловлено Конституційним Судом України у своїх рішеннях, зокрема, від 13.05.1997 № 1-зп, від 09.02.1999 № 1-рп/99, від 05.04.2001 № 3-рп/2001. Так, Конституційний Суд України зазначив, що:

- закони та інші нормативно-правові акти поширюють свою дію тільки на ті відносини, які виникли після набуття законами чи іншими нормативно-правовими актами чинності;
- дію нормативно-правового акта в часі треба розуміти так, що вона починається з моменту набрання цим актом чинності і припиняється із втратою ним чинності, тобто до події, факту застосовується той закон або інший нормативно-правовий акт, під час дії якого вони настали або мали місце;
- дія закону та іншого нормативно-правового акта не може поширюватися на правовідносини, які виникли і закінчилися до набрання чинності цим законом або іншим нормативно-правовим актом.

З цього приводу суд зауважує, що підставами застосування санкцій у виді блокування активів фізичних та юридичних осіб, є дії фізичної та юридичної особи, які створюють реальні та/або потенційні загрози національним інтересам, національній безпеці, суверенітету і територіальній цілісності України, сприяють терористичній діяльності та/або порушують права і свободи людини і громадянина, інтереси суспільства та держави, призводять до окупації території, експропріації чи обмеження права власності, завдання майнових втрат, створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод (пункт 1 частини 1 статті 3 Закону України «Про санкції»).

Вищенаведена норма, у цій редакції, діє від часу набрання чинності згаданого закону – 12.09.2014 і по сьогоднішній день (без внесення будь-яких змін до неї).

Наведене, на переконання суду, свідчить про те, що відповідач, починаючи з 12.09.2014, мав бути обізнаним, що у випадку вчинення вищезазначених дій, відносно нього можуть бути запровадженні санкції з боку держави України, зокрема блокування активів.

У цій частині рішення РНБО про застосування санкції у виді блокування активів Януковича В.Ф., з точки зору дії правової норми у часі, відповідає, як теоретичним підходам, так і положенням статті 58 Конституції України. На це вказує те, що спочатку був прийнятий Закон України «Про санкції», який передбачав наслідки за певні дії, а вже після набуття чинності закону, відповідач вчиняв дії, які є підставами для застосування санкції у виді блокування активів, як передумови застосування санкції у виді стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі.

Відтак, до правовідносин, що склались між сторонами, можуть бути застосовані положення Закону України «Про санкції».

Оскільки положення статті 58 Конституції України поширюються і на підпункт 11 частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції», суду необхідно перевірити, чи вбачаються у діях відповідача підстави, передбачені частиною першою статті 51 Закону України «Про санкції», які виникли або існували та продовжили існувати після набуття змін до цього Закону (набуття чинності Закону № 2257-IX), а саме станом на 24.05.2022.

11. Висновки суду щодо наявності підстав та умов для застосування конфіскації активів

Отже, у даному випадку суду необхідно встановити, що:

- 1) позивач звернувся до суду з адміністративним позовом під час дії правового режиму воєнного стану (абзац 1 пункту 1 статті 6 Закону України «Про санкції»);
- 2) на відповідача накладено санкцію у виді блокування активів за рішенням Ради національної безпеки та оборони України, прийнятим після набрання чинності Законом України № 2257-IX (абзац 2 пункту 1 статті 6 Закону України «Про санкції»),
- 3) наявні підстави застосування санкції, передбаченої абзацом 4 частини 1 статті 51 Закону України «Про санкції».

12. Щодо правового режиму воєнного стану

З приводу правового режиму воєнного стану суд зазначає таке.

Починаючи з листопада 2021 року, російська федерація активно накопичувала війська на кордоні з Україною як зі свого боку, так і з боку білорусі, запевняючи при цьому у відсутності будь-яких намірів атакувати Україну.

21.02.2022 росія офіційно «визнала» «державами» створені в окремих районах Донецької та Луганської областей України незаконні терористичні утворення «Луганська народна республіка» та «Донецька народна республіка».

24.02.2022 президент російської федерації оголосив початок так званої «спеціальної військової операції» під приводом здійснення «демілітаризації та денацифікації України».

Після цього близько четвертої години ранку були здійснені ракетні удари по всій території України, а російські війська здійснили широкомасштабне вторгнення на територію України, увійшовши з боку російської федерації, білорусі та тимчасово окупованого Кримського півострова.

У зв'язку із цим, Указом Президента України «Про введення воєнного стану» від 24.02.2022 № 64/2022 в Україні запроваджено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24.02.2022 строком на 30 діб. Цей Указ затверджений Законом України від 24.02.2022

№ 2102-IX (т. 2 а.с. 2).

Згідно з пунктом 3 вказаного Указу Президента у зв'язку із введенням в Україні воєнного стану тимчасово, на період дії правового режиму воєнного стану, зокрема, можуть обмежуватися конституційні права і свободи людини і громадянина, передбачені статтями 30-34, 38, 39, 41-44, 53 Конституції України.

Окрім того, Указом Президента України від 24.02.2022 № 69/2022 оголошено загальну мобілізацію. Цей Указ затверджений Законом України від 03.03.2022 № 2105-IX.

У подальшому строк проведення загальної мобілізації та воєнного стану в Україні продовжено до 19.02.2023 включно (т. 8 а.с. 83-84).

Водночас, важливо відмітити, що 12.10.2022 Генеральна Асамблея Організації Об'єднаних Націй на поновленій 11-й Надзвичайній спеціальній сесії щодо агресії російської федерації проти України переважною більшістю голосів схвалила резолюцію A/RES/ES-11/4 «Територіальна цілісність України: захист принципів Статуту Організації Об'єднаних Націй». За резолюцію проголосували 143 держави – члени Організації Об'єднаних Націй (далі – ООН), 35 країн утрималися, лише 5 проголосували проти (російська федерація, білорусь, Кореїська Народно-демократична Республіка, Нікарагуа, Сирія). У резолюції підтверджується відданість суверенітету, незалежності, єдності та територіальній цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів, що поширюються на її територіальні води, а також міститься рішуча вимога до російської федерації негайно вивести всі військові сили з території України. Резолюція також містить такі важливі положення:

- визнання незаконності територіальних привласнень у результаті погрози силою або застосування сили;
- визнання факту, що перебування частин вищезгаданих українських регіонів під тимчасовим військовим контролем російської федерації є результатом агресії та порушення суверенітету, політичної незалежності і територіальної цілісності України;
- вимога щодо негайного і безумовного скасування рішень російської федерації щодо статусу чотирьох областей України як несумісних з принципами Статуту ООН;
- підкреслення того, що будь-який політичний діалог та переговори мають відбуватися з дотриманням суверенітету і територіальної цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів і відповідно до принципів Статуту ООН;
- підтвердження вимоги до російської федерації негайно, повністю і безумовно вивести усі свої військові сили з території України в межах її міжнародно визнаних кордонів.

Ухвалена резолюція Генеральної Асамблеї ООН стала важливою частиною міжнародного інструментарію для притягнення росії до відповідальності за її злочини проти Українського народу та формування міжнародної коаліції на підтримку України.

13. Щодо накладення санкції у виді блокування активів

Судом встановлено, що Указом Президента України від 12.10.2022 № 694/2022 введено в дію рішення РНБО від 12.10.2022, яким на активи Януковича В.Ф. накладено санкцію, передбачену пунктом 1 частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції».

У межах перевірки належності умов застосування конфіскації майна, суд вважає за необхідне дослідити правомірність рішення про блокування активів відповідача в аспекті його ухвалення належним суб'єктом та з дотриманням встановлених

законодавством процедур.

Закон України «Про Раду національної безпеки і оборони України», відповідно до його преамбули, визначає правові засади організації та діяльності Ради національної безпеки і оборони України, її склад, структуру, компетенцію і функції.

Згідно зі статтею 1 згаданого Закону РНБО відповідно до Конституції України є координаційним органом з питань національної безпеки і оборони при Президентові України.

Статтею 10 Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» встановлено, що прийняті рішення РНБО України вводяться в дію указами Президента України. Рішення Ради національної безпеки і оборони України, введені в дію указами Президента України, є обов'язковими до виконання органами виконавчої влади.

Судом під час розгляду справи встановлено, що Рішення Ради Національної Безпеки і Оборони України від 12.10.2022 «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», як і Указ Президента України від 12.10.2022 № 694/2022, яким воно введене в дію, є чинними та не оскаржувались (див. п. 4 рішення) (т. 2 а.с. 5).

Вказане Рішення РНБО стало також і підставою звернення позивача із даним адміністративним позовом до Вищого антикорупційного суду.

Дослідивши у судовому засіданні надані представниками позивача докази, які стали підставою для рішень РНБО від 19.03.2021 та 12.10.2022 (т. 10 а.с. 13-72), суд дійшов висновку, що вказані рішення винесені у межах дискреції зазначеного адміністративного органу, явних підстав для виникнення сумнівів у їх правомірності судом не встановлено. Додаткові відомості щодо законності рішення РНБО від 12.10.2022 викладені вище (див. розділ III рішення).

14. Щодо підстав застосування санкції

З цього приводу варто зазначити, що положеннями частини 1 статті 51 Закону України «Про санкції» визначено виключний перелік підстав застосування конфіскації активів.

Так, відповідно до абзацу 1 частини 1 згаданої статті визначено, що санкція, передбачена пунктом 11 частини 1 статті 4 цього Закону, має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування) вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні Закону України «Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської Федерації та її резидентів».

Абзацом 2 згаданої частини визначені підстави застосування конфіскації активів, серед яких є:

1) завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України, зокрема, але не виключно, шляхом: ухвалення рішення щодо збройної агресії проти України; взяття участі у підготовці, внесенні, погодженні пропозицій стосовно ухвалення рішення щодо збройної агресії проти України; взяття участі в організації (у тому числі плануванні, керівництві та координації, державному фінансуванні та матеріально-технічному забезпеченні) підготовки збройної агресії проти України, а також в організації безпосередньої збройної агресії проти України (підпункти «а», «в», «г» пункту 1 абзацу 4 частини 1 статті 51 Закону України

«Про санкції»);

2) суттєве сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених у пункті 1 цієї частини, зокрема, але не виключно, шляхом сприяння збройній агресії проти України, окупації/анексії території, яка відповідно до Конституції України входить до складу України (підпункт «а» пункту 2 абзацу 4 частини 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції»).

Для встановлення підстав для застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції», суд має дослідити та оцінити надані позивачем докази у їх сукупності.

15. Щодо оцінки доказів

Приписами частини першої статті 9 КАС України закріплено, що розгляд і вирішення справ в адміністративних судах здійснюються на засадах змагальності сторін та свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості. Суд вживає визначені законом заходи, необхідні для з'ясування всіх обставин у справі, у тому числі щодо виявлення та витребування доказів з власної ініціативи (частина четверта статті 9 КАС України).

Поняття і перелік доказів, які передбачені в адміністративному процесі, визначено у статтях 72, 91, 94, 96, 99, 101 КАС України.

Згідно з частиною першою статті 72 КАС України доказами в адміністративному судочинстві є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи.

Тобто докази – це урегульована процесуальним законодавством, існуюча у певній процесуальній формі інформація (фактичні дані), яка надає можливість адміністративному суду, що розглядає справу, достеменно або певним чином відтворити та встановити усі обставини публічно-правового спору, які мають значення для правильного вирішення адміністративної справи.

Законність, обґрунтованість та вмотивованість судового рішення обумовлюється, зокрема, порядком оцінки доказів і визначенням їхньої якості з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупності зібраних доказів – з точки зору достатності та взаємозв'язку для ухвалення відповідного судового рішення. Аналогічного висновку дійшов Верховний Суд у постанові від 28.07.2022 у справі № 620/3006/21 [15].

Докази мають бути: належними (стаття 73 КАС України); допустимими (стаття 74 КАС України); достовірними (стаття 75 КАС України); достатніми (стаття 76 КАС України).

За правилами частин першої, другої, четвертої та шостої статті 77 КАС України кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу. Суб'єкт владних повноважень повинен подати суду всі наявні у нього документи та матеріали, які можуть бути використані як докази у справі. Докази суду надають учасники справи. Суд може пропонувати сторонам надати докази та збирати докази з власної ініціативи, крім випадків, визначених цим Кодексом. Якщо учасник справи без поважних

причин не надасть докази на пропозицію суду для підтвердження обставин, на які він посилається, суд вирішує справу на підставі наявних доказів.

Відповідно до частини третьої та шостої статті 78 КАС України обставини, визнані судом загальновідомими, не потребують доказування. Вирок суду в кримінальному провадженні, ухвала про закриття кримінального провадження і звільнення особи від кримінальної відповідальності або постанова суду у справі про адміністративне правопорушення, які набрали законної сили, є обов'язковими для адміністративного суду, що розглядає справу про правові наслідки дій чи бездіяльності особи, стосовно якої ухвалений вирок, ухвала або постанова суду, лише в питанні, чи мали місце ці дії (бездіяльність) та чи вчинені вони цією особою.

В адміністративних справах, визначених статтею 283¹ цього Кодексу, суд ухвалює рішення на користь тієї сторони, сукупність доказів якої є більш переконливою порівняно із сукупністю доказів іншої сторони.

Дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи (докази в адміністративному судочинстві), встановлюються такими засобами (стаття 72 КАС України): 1) письмовими доказами (стаття 94 КАС України); 2) речовими доказами (стаття 96 КАС України); 3) доказами (стаття 99 КАС України); 4) висновками експертів (статті 101, 112 КАС України); 5) показаннями свідків (стаття 91 КАС України).

У силу приписів статті 90 КАС України суд оцінює докази, які є у справі, за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на їх безпосередньому, всебічному, повному та об'єктивному дослідженні. Жодні докази не мають для суду наперед встановленої сили. Суд оцінює належність, допустимість, достовірність кожного доказу окремо, а також достатність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності. Суд надає оцінку як зібраним у справі доказам в цілому, так і кожному доказу (групі однотипних доказів), що міститься у справі, мотивує відхилення або врахування кожного доказу (групи доказів).

Суд звертає увагу, що доказування не може ґрунтуватися на припущеннях. Достатніми є докази, які у сукупності дають змогу дійти висновку про наявність або відсутність обставин справи, які входять до предмета доказування.

Отже, сторона, яка посилається на ті чи інші обставини, знає і може навести докази, на основі яких суд може отримати достовірні відомості про них. У іншому випадку, за умови недоведеності тих чи інших обставин, суд має право винести рішення у справі на користь протилежної сторони. Отже, доказування є юридичним обов'язком сторін та інших осіб, які беруть участь у справі.

Відповідно до частини 2 статті 77 КАС України довести правомірність своїх дій чи бездіяльності відповідно до принципу офіційності в адміністративному судочинстві зобов'язаний суб'єкт владних повноважень.

Водночас, відповідно до принципу змагальності інша сторона у справі (у даному випадку – відповідач Янукович В.Ф.) має спростувати доводи суб'єкта владних повноважень, якщо їх обґрунтованість заперечує.

Відповідно до статті 94 КАС України письмовими доказами є документи (крім електронних документів), які містять дані про обставини, що мають значення для правильного вирішення спору. Письмові докази подаються в оригіналі або в належним

чином засвідченій копії, якщо інше не визначено цим Кодексом. Якщо для вирішення спору має значення лише частина документа, подається засвідчений витяг з нього. Учасник справи, який подає письмові докази в копіях (електронних копіях), повинен зазначити про наявність у нього або іншої особи оригіналу письмового доказу.

Згідно з вимогами статті 99 КАС України електронними доказами є інформація в електронній (цифровій) формі, що містить дані про обставини, що мають значення для справи, зокрема, електронні документи (текстові документи, графічні зображення, плани, фотографії, відео- та звукозаписи тощо), веб-сайти (сторінки), текстові, мультимедійні та голосові повідомлення, метадані, бази даних та інші дані в електронній формі. Такі дані можуть зберігатися, зокрема на портативних пристроях (картах пам'яті, мобільних телефонах тощо), серверах, системах резервного копіювання, інших місцях збереження даних в електронній формі (в тому числі в мережі Інтернет).

До позовної заяви приєднано роздруківки веб-сторінок (паперові копії веб-сторінок), що містять дані, якими Міністерством юстиції України підтверджує наявність обставин (фактів), що обґрунтовують їх вимоги. Враховуючи, що в позовній заяві надані посилання на місце зберігання даних в електронній формі в мережі Інтернет, судом зазначені посилання приймаються як оригінал електронного документу.

Так, відповідно абзацу 2 частини 8 статті 5 Закону України «Про санкції» Міністерство юстиції України має право залучати до виявлення та розшуку таких активів інші органи державної влади та органи місцевого самоврядування. Ці органи забезпечують сприяння Міністерству юстиції України у виявленні та розшуку відповідних активів у межах прав та можливостей, наданих їм законодавством, яке регулює статус та організацію їхньої діяльності.

На обґрунтування заявлених позовних вимог суду надано: висновок експерта, електронні та письмові докази: відомості, отримані позивачем з офіційних реєстрів, від підприємств, установ та організацій тощо. Також суду надано відповіді на запити Міністерства юстиції України від Національного агентства з питань запобігання корупції (далі – НАЗК), Національного антикорупційного бюро України (далі – НАБУ), Державного бюро розслідувань (далі – ДБР), Головного управління розвідки Міністерства оборони України, Служби безпеки України, копії матеріалів незакінчених кримінальних проваджень, зокрема протоколи допиту свідків; відомості, отримані з різних реєстрів тощо.

Разом із цим, необхідно звернути увагу на те, що відсутність вироку у кримінальних провадженнях не звільняє суд, який розглядає адміністративну справу, від обов'язку перевірити та надати належну оцінку повідомленим суб'єктом владних повноважень (Міністерством юстиції України) фактичним обставинам, які встановлені у процедурах кримінального провадження і підтверджують вчинення Януковичем В.Ф. дій, зазначених у пункті 1 частині 1 статті 3 Закону України «Про санкції, тому що такі обставини входять до предмета доказування в адміністративній справі з відповідним предметом адміністративного позову.

Протокол допиту свідка є джерелом доказів, у розумінні статті 94 КАС України, яке підлягає обов'язковій оцінці судом у сукупності, разом з іншими доказами, з точки зору їх належності, допустимості, достовірності та достатності. Аналогічний правовий висновок сформульовано Верховним Судом у постанові від 02.10.2018 у справі № 826/6146/16 [16].

При цьому, як уже судом встановлено, позивачем такі докази (матеріали кримінальних проваджень) отримано 1) у межах наданих йому статтею 5 Закону України

«Про санкції» повноважень, 2) від уповноважених на те суб'єктів (органів досудового розслідування), при цьому, такі докази у своїй сукупності з іншими письмовими доказами 3) відповідають фактам об'єктивної дійсності, а саме підтверджують, по-перше: підтримку Януковичем В.Ф. дій країни-агресора, країни-терориста, що підривають та загрожують національній безпеці, суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності України та, по-друге: належність відповідачу певного майна, а також належність певного майна іншим особам, до яких останній може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Відповідно до висновку Великої Палати Верховного Суду у постанові від 03.07.2019 у справі № 342/180/17-ц, обґрунтування наявності обставин повинно здійснюватися за допомогою належних, допустимих і достовірних доказів, а не припущень, що й буде відповідати встановленому статтею 6 Конвенції принципу справедливості розгляду справи судом.

З урахуванням наведеного, суд вважає, що докази, надані позивачем разом із позовною заявою та які досліджені судом під час судового розгляду, на які, містяться посилення в мотивувальній частині рішення, у своїй сукупності відповідають вимогам належності, допустимості та достовірності.

16. Підтвердження факту підтримки відповідачем дій країни-агресора, що створює загрозу національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України

Так, 24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй [2]. До складу ООН увійшли, серед інших, Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24.08.1991 – Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24.12.1991 – російська федерація) та ще 49 країн – засновниць, а надалі до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до частини 1 статті 1 Статуту ООН Організація Об'єднаних Націй переслідує мету підтримувати міжнародний мир і безпеку і з цією метою вживати ефективних колективних заходів для запобігання і усунення загрози миру і подавлення актів агресії чи інших порушень миру, проводити мирними засобами відповідно до принципів справедливості і міжнародного права налагодження чи дозвіл міжнародних спорів чи ситуацій, які можуть призвести до порушення миру.

Частиною 2 статті 2 Статуту ООН передбачено, що всі члени Організації Об'єднаних Націй добросовісно виконують прийняті на себе за цим Статутом обов'язки, щоб забезпечити їм всім у загальному права і переваги, що впливають з належності до складу Членів Організації.

Відповідно до частини 4 вказаної статті Статуту ООН всі члени Організації Об'єднаних Націй утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою чи її застосування як проти територіальної недоторканності чи політичної незалежності будь-якої країни, так і будь-яким іншим способом, несумісним з Цілями Організації Об'єднаних Націй.

При цьому, у преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 [3] зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України [4], яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України, територія якої є неподільною та недоторканою.

Крім того, згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 [5], російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Також, 31.05.1997, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заклучним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та російська федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 № 13/98-ВР та федеральним законом російської федерації від 02.03.1999 № 42 ФЗ) [6].

Відповідно до статей 2, 3 зазначеного Договору російська федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

28.01.2003 Україна та російська федерація уклали Договір про українсько-російський державний кордон (ратифікований Законом України від 20.04.2004 № 1681-IV та федеральним законом російської федерації від 22.04.2004 № 24 ФЗ) [7].

Відповідно до статті 2 зазначеного Договору сторони домовилися, що Українсько-російський державний кордон проходить так, як це зазначено в Описі проходження державного кордону між Україною та російською федерацією (Додаток 1) і зображено суцільною лінією червоного кольору на картах державного кордону між Україною та російською федерацією (Додаток 2), станом на момент підписання даного Договору.

У преамбулі Договору сторони зазначили про прихильність цілям і принципам Статуту Організації Об'єднаних Націй, а також положенням Гельсінського Заклучного акта 1975 року [24], яким затверджена «Декларація принципів, якими держави-учасниці керуватимуться у взаємних відносинах». Декларацією закріплені такі принципи: 1) суверенна рівність, поважання прав, притаманних суверенітету; 2) незастосування сили або погрози силою, 3) непорушність кордонів, 4) територіальна цілісність держав, 5) мирне врегулювання суперечок, 6) невтручання у внутрішні справи, 7) поважання прав людини та основних свобод включаючи свободу совісті, релігії та переконань, 8) рівноправ'я та право народів розпоряджатися своєю долею, 9) співробітництво між

державами, 10) сумлінне виконання зобов'язань за міжнародним правом.

Однак, незважаючи на вказані закріплені та визнані міжнародні норми, російська федерація порушила вимоги Статуту ООН, зокрема, на сьогодні здійснює нічим не виправдану агресію проти України, як країна-агресор. Така спланована заздалегідь збройна агресія росії проти України розпочалася 20.02.2014 з військової операції збройних сил російської федерації із захоплення (тимчасової окупації) частини території України – Кримського півострова, після чого росія перейшла до наступного етапу – війни на українському Донбасі. Так, підрозділи російського спецназу та інших збройних формувань російської федерації захопили місцеві органи влади, поліцейські відділки, військові об'єкти України в окремих районах Донецької і Луганської областей України.

Надалі, 28.02.2014 відбулося Засідання Ради Безпеки ООН, на якому вперше було проінформовано членів цього єдиного міжнародного органу колективної безпеки про початок збройної агресії російської федерації, яка відбулася на території Автономної Республіки Крим – території Незалежної України.

Станом на 01.03.2014 ситуація продовжувала загострюватися. Зокрема, рада федерації російської федерації прийняла рішення про надання згоди президенту росії на використання військових підрозділів в Україні. Засідання ради федерації стало підставою проведення 7124-го засідання Ради Безпеки ООН, на якому у відкритому засіданні Постійний представник України при ООН вже публічно оцінив дії росії як акт агресії проти України. Окрім цього, у своїх виступах таку позицію підтримали й інші члени Ради Безпеки ООН.

Разом із цим необхідно зазначити, що 14.02.2010 Центральною виборчою комісією було оголошено про обрання Януковича В.Ф. Президентом України та 25.02.2010 Янукович В.Ф. у будівлі Верховної Ради України в урочистій обстановці склав присягу на вірність Українському народу.

Водночас, відповідно до положень ст. 102 та 106 Конституції України Президент України є главою держави і виступає від її імені. Президент України є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина, а також є Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України.

Як вже зазначалось раніше, попри вимоги Основного Закону України та у зв'язку з суспільно-політичною кризою в Україні 2013-2014 років, зумовленою, зокрема діями Президента України Януковича В.Ф., яка загрожувала керованості держави, територіальній цілісності і суверенітету України, масовому порушенню прав і свобод громадян, Верховна Рада України, виходячи з обставин крайньої необхідності, виражаючи суверенну волю Українського народу, прийняла 22.02.2014 Постанову № 757-VII, якою констатувала факт самоусунення Януковича В.Ф. від виконання покладених на нього конституційних повноважень Президента України (т. 7 а.с. 2).

Вироком Оболонського районного суду м. Києва від 24.01.2019 у справі № 756/4855/17 (т. 5 а.с. 41), залишеним без змін ухвалою Київського апеляційного суду від 02.10.2020 та постановою Верховного Суду від 06.12.2021, Януковича В.Ф. визнано винним у вчиненні злочинів, передбачених:

- частиною 1 статті 111 Кримінального кодексу України, а саме – державної зради, тобто діяння, умисно вчиненого громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній недоторканності та державній безпеці України, зокрема: надання іноземній державі – російській федерації та її представникам допомоги в проведенні

підривної діяльності проти України;

- частиною 5 статті 27, частиною 2 статті 437 Кримінального кодексу України, а саме – пособництво у веденні агресивної війни.

За сукупністю злочинів Януковичу В.Ф. призначено покарання у виді 13 років позбавлення волі.

Вироком встановлено, що Янукович В.Ф. на території російської федерації перебуває з 24.02.2014. При цьому, у невстановлений судом час, однак не пізніше 01.03.2014, перебуваючи у невстановленому місці на території російської федерації, діючи умисно, всупереч вимогам статей 1, 2, 65, 68, 132-134 Конституції України, усвідомлюючи безспірність агресії російської федерації проти України, Янукович В.Ф., для створення уявлення про легітимність дій представників влади російської федерації і службових осіб збройних сил російської федерації та надання видимості законності вторгнення та окупації підрозділами збройних сил російської федерації території України, з метою сприяння порушенню її суверенітету, з наведених мотивів склав та надав представникам влади російської федерації письмову заяву, як начебто легітимного Президента України, такого змісту:

«Як законно обраний Президент України заявляю, що події на Майдані, незаконне захоплення влади в Києві, призвели до того, що Україна опинилась на порозі громадянської війни. В країні панують хаос та анархія, життя, безпека і права людей, особливо на південному сході і в Криму, - під загрозою. Під впливом західних країн здійснюється відкритий терор і насилля, люди переслідуються за політичними і мовними ознаками. У зв'язку з цим звертаюсь до Президента росії в.в. путіна з проханням використати збройні сили російської федерації для відновлення законності, миру, правопорядку, стабільності і захисту населення України. В.Ф. Янукович 01-03-2014».

Зазначеними вище умисними, протиправними діями Янукович В.Ф. надав іноземній державі – російській федерації та її представникам допомогу у проведенні підривної діяльності проти України, а також сприяв шляхом вчинення державної зради представникам влади російської федерації у веденні агресивної війни проти України.

Тобто, у заяві від 01.03.2014, що була оприлюднена 03.03.2014 на Раді Безпеки ООН, Янукович В.Ф. просить президента російської федерації путіна в.в. використати збройні сили російської федерації на території всієї України.

При цьому, як встановлено вироком від 24.01.2019, Янукович В.Ф. усвідомлював протиправний характер своїх дій, допускав тяжкі наслідки у вигляді порушення суверенітету України, окупації частини її території та передбачав можливість їх настання.

У свою чергу, представники влади російської федерації, отримавши 01.03.2014 зазначену заяву Януковича В.Ф., використали її, як одну з підстав звернення президента російської федерації путіна в.в. до ради федерації федеральних зборів російської федерації про надання згоди на використання збройних сил цієї держави на території України та для прийняття такого рішення верхньою палатою парламенту російської федерації, а також для публічного оприлюднення та поширення заяви Януковича В.Ф. у Раді Безпеки ООН, як офіційного документа та спроби виправдання військової окупації території півострова Крим.

Допитаний у межах судової справи № 756/4855/17 у якості свідка Сергєєв Ю.А., який станом на лютий-березень 2014 року обіймав посаду Постійного представника

України при ООН, зазначив (т. 5 а.с. 97), що заява Януковича В.Ф. була останньою ланкою, яка мала переконати міжнародну спільноту в легітимності гуманітарної інтервенції росії, створити уяву, що це ніяка не агресія, що легітимна влада України в особі легітимного Президента сама запросила війська іноземної держави, щоб допомогти захистити життя людей.

Надалі заява Януковича В.Ф. ускладнила роботу України по відстоюванню лінії захисту національних інтересів України, як на засіданнях Ради Безпеки ООН, так і під час ухвалення Генеральною Асамблеєю ООН Резолюції «Територіальна цілісність України». Зокрема, представники Куби, Венесуели, Північної Кореї і Болівії посилались на заяву Януковича В.Ф., обґрунтовуючи, чому вони голосують проти вказаної Резолюції.

За допомогою заяви Януковича В.Ф. росія протидіяла позиції України, яка обґрунтовано звинувачувала російську федерацію в агресії, окупації та подальшій анексії півострова Крим.

Отже, Янукович В.Ф. сприяв представникам влади та службовим особам збройних сил російської федерації у забезпеченні військової окупації території півострова Крим шляхом ведення агресивної війни.

Надалі, представники влади та службові особи збройних сил російської федерації організували проведення незаконного сепаратистського референдуму, спрямованого на порушення територіальної цілісності України, проголосили так звану «Республіку Крим» суверенною державою, підписали 18.03.2014 незаконний договір про прийняття до російської федерації «Республіки Крим», ратифікований радою федерації 21.03.2014, що призвело до тяжких наслідків у вигляді порушення територіальної цілісності України.

Окрім того, матеріалами даної адміністративної справи підтверджується, що Янукович В.Ф. з моменту початку військових дій на території східної України, починаючи з лютого 2014 року, перебуває на території російської федерації, а саме в Ростові-на-Дону, тобто, проживаючи та постійно перебуваючи на території країни-агресора. Янукович В.Ф., як вважає позивач та з чим погоджується і суд з огляду на встановлені обставини, свідомо обрав сторону агресора, підтримує країну-агресора, політику та напрямки агресивних дій президента російської федерації путіна в.в. у війні проти України, що свідчить про беззаперечний факт підтримки збройної агресії відносно України, сприяння російській федерації у порушенні державного суверенітету, територіальної цілісності та недоторканності державних кордонів, сприяння у втручанні до внутрішніх справ України та бажання насильної зміни влади в Україні. При цьому, Янукович В.Ф. має намір незаконно повернутися на посаду Президента України. Вказане слідує із інформації, висвітленої у засобах масової інформації (далі – ЗМІ), зокрема за посиланнями у наступних інтернет-ресурсах: «Українська правда» [33]; «Волинь-нова» [34]; «Новинарня» [35]; «LB.ua» [36].

Аналіз змісту згаданих публікацій дає підстави зробити висновок, що Янукович В.Ф., який з моменту втечі з України, тобто з лютого 2014 року, постійно підтримує державну політику влади російської федерації, за домовленістю із президентом російської федерації путіним в.в. та президентом республіки білорусь лукашенком о.г. (який теж підтримує державну політику російської федерації), 02.03.2022 прибув до Мінська, маючи на меті протизаконно оголосити себе «Президентом України» та здійснити дії щодо незаконного повернення до влади в якості Президента України.

Даний факт також знайшов своє підтвердження з інформації офіційного веб-порталу судової влади України (<https://court.gov.ua/>). Так, здійснивши аналіз такої інформації, можна констатувати, що Янукович В.Ф. декілька разів звертався до суду з

позовними заявами щодо оскарження позбавлення Януковича В.Ф. в 2015 році звання Президента України.

Так, 29.11.2021 Янукович В.Ф. звернувся до Окружного адміністративного суду міста Києва з адміністративним позовом, в якому прохав визнати факт відсутності у Верховної Ради України компетенції (повноважень) позбавляти звання Президента України (справа № 640/34786/21) (т. 2 а.с. 13). Разом із тим, згаданий адміністративний позов залишено без розгляду на підставі ухвали Окружного адміністративного суду міста Києва лише 20.04.2022 (т. 2 а.с. 15).

30.12.2021 Янукович В.Ф. звернувся до Окружного адміністративного суду міста Києва з адміністративним позовом до Верховної Ради України, в якому оскаржив Постанову Верховної Ради України «Про самоусунення Президента України від виконання конституційних повноважень та призначення позачергових виборів Президента України» від 22.02.2014 № 757-VII та просив визнати відсутність повноважень (компетенції) Верховної Ради України позбавляти звання Президента України у інший спосіб, ніж згідно процедури імпідменту, що передбачена пунктом 10 частини 1 статті 85 Конституції України та статтею 111 Конституції України (справа № 640/39069/21) (т. 2 а.с. 8). Втім, ухвалою Окружного адміністративного суду міста Києва від 21.04.2022 адміністративний позов Януковича В.Ф. було залишено без розгляду (т. 2 а.с. 10).

Отже, наведеним підтверджується, що Янукович В.Ф. досі продовжує вчиняти дії, пов'язані з підтриманням риторики російської федерації щодо нелегітимності влади в Україні, що було однією з підстав для використання російською федерацією збройних сил на території України.

З огляду на викладене та враховуючи тривалість часу з моменту ухвалення оскарженої Постанови Верховної Ради України від 22.02.2014, суд дійшов до переконання, що звернення Януковича В.Ф. із зазначеними позовними заявами саме напередодні початку російською повномасштабного військового вторгнення не є звичайним збігом обставин, а беззаперечно свідчить про обізнаність експрезидента-втікача щодо військових планів держави-агресора та про узгодженість дій Януковича В.Ф. із цими планами.

Згідно з інформаційною довідкою Національного агентства з питань запобігання корупції (далі – НАЗК), складеної за результатами моніторингу інформації, отриманої з різних джерел, зокрема з інформаційно-телекомунікаційних і довідкових систем та реєстрів (відповідь від 21.10.2022 №433-05/22142-22) (т. 2 а.с. 24), у 2021 році в Україні зареєстровано кримінальне провадження, згідно з яким Янукович В.Ф. разом із двома колишніми міністрами оборони цілеспрямовано знижував обороноздатність України, зокрема в Автономній Республіці Крим. До того ж, Янукович В.Ф. вважає себе законним президентом України та послідовно займає проросійську позицію у своїх публічних виступах.

Відповідно до публікацій у засобах масової інформації, позбавлений звання Президента України, Янукович В.Ф., після своєї втечі до російської федерації, неодноразово стверджував, що у 2014 році його незаконно усунули з посади президента. На цьому наполягало і вище керівництво росії. Зокрема, президент путін в.в. на пресконференції 23.12.2021 вкотре назвав події Майдану 2014 року в Україні «держпереворотом».

Кілька років Янукович В.Ф. майже не робив жодних політичних заяв. Однак, безпосередньо після початку масштабного вторгнення російських військ в Україну

(24.02.2022) з'явилося повідомлення, що його літак прилетів до Мінська, а у прокремлівських ЗМІ і телеграм-каналах почали з'являтися припущення, що росія хоче якось використати цю фігуру у нинішній війні.

У перші дні повномасштабної війни кремль виношував план не лише блискавично захопити українську столицю, а й швидко сформувати окупаційну адміністрацію. За різними даними, на перших етапах неспровокованої незаконної військової агресії проти України Янукович В.Ф. брав участь у російській «спецоперації» із заміни ним українського президента. Росіяни планували представити світу це як відновлення справедливості: *«адже Україну мав очолити... скинутий у 2014 році Янукович В.Ф.»* Інформаційну «накачку» цієї спецоперації проводили російські політики та пропагандисти, підключився й глава чечні рамзан кадиров. Він через соцмережі прямо порадив Зеленському В.О. ... добровільно віддати посаду «легітимному президенту». У той момент і Янукович В.Ф., і його куратори, ще продовжували вірити у швидке падіння Києва. Янукович В.Ф. звернувся до глави держави Зеленського В.О. із закликом: *«за будь-яку ціну зупинити кровопролиття і досягти мирної угоди»* (т. 2 а.с. 51). Текст цієї заяви оприлюднено 08.03.2022 російським державним агентством «РІА Новості» (т. 2 а.с. 54). Разом із цим, у своїй промові Янукович В.Ф. не згадує нинішнє масштабне вторгнення в Україну, а президента росії путіна в.в. до миру не закликає.

Невдовзі експрезидент-втікач виступив із новою заявою і знову висловив твердження, що *«все ще є шанс зупинити кровопролиття в Україні»* (т. 2 а.с. 25-62).

У кінці лютого та протягом березня 2022 року між українською та російською делегаціями проведено п'ять раундів переговорів про припинення російського вторгнення. За даними розвідки, під час українсько-російських переговорів Януковича В.Ф. возили у Мінськ, а кремль хотів зробити його «Президентом України».

Також варто зазначити, що згідно матеріалів публікацій засобів масової інформації, зокрема на інтернет-ресурсі «Українська правда» [8], у березні 2022 року Янукович В.Ф., як колишній Президент України, звертався до Президента України Зеленського В.О. із листами про припинення війни шляхом прийняття умов країни-агресора (т. 2 а.с. 51-53).

До того ж, Юрій Кірасір, який у соціальних мережах називає себе прес-секретарем Януковича О.В. (сина Януковича В.Ф.), розмістив публікації із листами Януковича В.Ф. від 27.05.2022 та 05.07.2022 до українського народу [9, 10] (т. 2 а.с. 167-175):

Проведеною Київським науково-дослідним інститутом судових експертиз на замовлення Міністерства юстиції України, в порядку ст. 104 КАС України, судової лінгвістичної семантико-текстуальної експертизи від 31.10.2022 № 27649/22-39 (т. 2 а.с. 182) встановлено наступне:

- мовленнєва діяльність колишнього Президента України Януковича В.Ф., зафіксована у текстах листа-звернення до Президента України Зеленського Володимира Олександровича, розміщеного в мережі Інтернет на ресурсі «Українська правда» [8] та у двох публікаціях із зверненнями до українського народу від 27.05.2022 та 05.07.2022, розповсюджених у соціальній мережі «Facebook» [9, 10], містить ознаки публічних дій, спрямованих на виправдовування, визнання правомірною збройної агресії російської федерації проти України;

- у тексті листа-звернення колишнього Президента України Януковича В.Ф. до українського народу і Президента України Зеленського Володимира Олександровича,

розміщеного в мережі Інтернет на ресурсі «Українська правда» [8], та у двох публікаціях колишнього Президента України Януковича В.Ф. із зверненнями до українського народу від 27.05.2022 та 05.07.2022, розповсюджених у соціальній мережі «Facebook» [9, 10], містяться висловлювання, зміст яких вказує на підтримання політики держави-агресора щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривлення уявлення про самобутність Українського народу та його прагнення до незалежності, що реалізується через поширення фальшивих ідеологем та російських наративів.

Враховуючи, що висновок експерта у такому дослідженні є констатацією об'єктивного змісту тексту з позиції спеціальних знань, суд вважає, що він підтверджує наявність у зазначених листах та зверненнях висловлювань відповідача щодо підтримки дій російської федерації, які він вчиняв з метою виправдання збройної агресії проти України.

З огляду на викладене, суд вважає, що Янукович В.Ф. несе відповідальність за підтримку, реалізацію дій та політики, які загрожують територіальній цілісності, суверенітету та незалежності України, а також стабільності та безпеці держави, за завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України.

Додатковим підтвердженням факту підтримки дій країни-агресора відповідачем, що створює загрозу національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України, є застосування до останнього санкцій іншими державами.

Так, Австралією Януковича В.Ф. внесено до санкційних списків, виданих за дорученням Міністра закордонних справ Австралії, «Автономні санкції (вказані особи, організації та оголошені особи – росія та Україна) Поправка (№ 11) Документ 2022» від 07.04.2022 (чинна редакція консолідованого списку станом на 10.10.2022 [11], - внесений у список під № 2691) (т. 7 а.с. 210).

Також, починаючи з 2014 року, Європейським Союзом (далі – ЄС) до Януковича В.Ф. та його сина Януковича О.В. було запроваджено та продовжено дію санкцій щодо замороження активів. Так, 04.08.2022 Рада ЄС додала колишнього проросійського Президента України Януковича В.Ф. та його сина Януковича О.В. до списку осіб, організацій та органів, щодо яких застосовуються обмежувальні заходи, викладені у Додатку до рішення 2014/145/CFSP, за їхню роль у підриві чи загрозі територіальній цілісності, суверенітету та незалежності України, стабільності та безпеки держави, а також (у випадку з Януковичем О.В.) за проведення угод із сепаратистськими угрупованнями на українському Донбасі. Відповідні правові акти опубліковано в Офіційному журналі ЄС (Official Journal of the EU Volume 65 від 04.08.2022) (т. 7 а.с. 223-226).

Окрім того, Швейцарією, починаючи з 2014 року, до Януковича В.Ф. та його оточення було запроваджено та продовжено дію санкцій щодо замороження активів. Так, 03.08.2022 Федеральна рада Швейцарії Указом про введення заходів щодо ситуації в Україні (Указ про Україну) прийняла рішення імплементувати економічні санкції ЄС проти російської федерації, запроваджені від 21.07.2022. Окрім того, 17.08.2022 Федеральний департамент з питань економіки, освіти та досліджень (EAER) розширив перелік підсанкційних фізичних та юридичних осіб, наведений у Додатку 8 до Указу про Україну, в результаті чого санкції були застосовані, зокрема і до Януковича В.Ф., колишнього Президента України з 2010 по 2014 роки, та до його сина Януковича О.В. Відповідний правовий акт опубліковано на офіційній сторінці Державного секретаріату з

питань економіки [12], на сайті www.admin.ch, на якому опубліковується інформація про діяльність і рішення Федеральної ради та про федеральне законодавство (відповідно до статей 10 та 11 Закону про організацію уряду та адміністрації (GAOA) Швейцарської Конфедерації) (т. 7 а.с. 215-219).

Сполученими Штатами Америки, починаючи з 2014 року, до Януковича В.Ф. та його сина Януковича О.В. було запроваджено санкції щодо замороження активів. Відповідний правовий акт – виконавчий наказ Президента США «Блокування власності додаткових осіб, що негативно впливають на ситуацію в Україні» від 06.03.2014 № 13660 (Е.О. 13660) опубліковано на офіційних ресурсах США, зокрема на веб-сторінці Міністерства фінансів США [13], (т. 7 а.с. 207, 220-222). Водночас, Управління контролю за іноземними активами Міністерства фінансів США (OFAC) також офіційно опублікувало імена фізичних осіб, чиє майно та інтереси у власності були заблоковані відповідно до виконавчого наказу «Блокування власності додаткових осіб, що негативно впливають на ситуацію в Україні» від 06.03.2014 № 13660 у випуску Федерального реєстру, том 79, № 152 за 07.08.2014.

Також відповідні санкції на відповідача накладені і Японією. Так, 05.08.2014 японський уряд запровадив чергові санкції щодо замороження активів 40 фізичних осіб, зокрема колишнього Президента України Януковича В.Ф., і двох юридичних осіб, безпосередньо причетних до анексії росією Криму та нестабільності на сході України [14] (т. 7 а.с. 209, 211-214).

Враховуючи викладене, суд дійшов висновку, що своїми умисними, протиправними діями Янукович В.Ф. надав іноземній державі – російській федерації та її представникам допомогу в проведенні підривної діяльності проти України, а також сприяв, шляхом вчинення державної зради, представникам влади російської федерації у веденні агресивної війни проти України.

Окрім того, суд вважає, що такими діями Янукович В.Ф. сприяє збройній агресії проти України та окупації/анексії території, яка відповідно до Конституції України входить до складу України. Зокрема, шляхом взяття участі в організації (зокрема у плануванні, керівництві та координації, державному фінансуванні та матеріально-технічному забезпеченні), підготовці збройної агресії проти України, а також в організації безпосередньої збройної агресії проти України, що, у свою чергу, створює загрозу національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України.

З огляду на викладене та враховуючи, що під час судового розгляду фактичні обставини справи підтверджені, зокрема і письмовими доказами, суд доходить висновків, що поданих позивачем доказів достатньо, для підтвердження того, що Янукович В.Ф. несе відповідальність за підтримку дій країни-агресора, країни-терориста, що підривають та загрожують національній безпеці, суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності України шляхом надання представникам російської федерації допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, здійснення сприяння та погодження збройної агресії та ведення агресивної війни проти України, геноциду народу України та вчинення злочинів проти людяності.

17. Щодо фактів причетності відповідача до терористичної діяльності.

Так, 22.05.2022 було прийнято Закон України «Про заборону пропаганди російського неонацистського тоталітарного режиму, акту агресії проти України з боку російської федерації як держави-терориста, символіки, яка використовується збройними та іншими воєнними формуваннями російської федерації у війні проти України», який

набрав чинності 12.06.2022. Відповідно до положень частини 1 статті 1 вказаного Закону:

- держава-терорист – держава, яка відкрито, з використанням власних збройних сил, інших збройних формувань, або приховано, з використанням збройних формувань, що діють від імені та (або) в інтересах такої держави, вчиняє терористичні акти, акти міжнародного тероризму;

- пропаганда російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії російської федерації як держави-терориста проти України – поширення інформації, спрямованої на підтримку або виправдання злочинного характеру діяльності російської федерації, органів держави-терориста (держави-агресора), їх посадових осіб, працівників, службовців (у тому числі військовослужбовців) та (або) представників, які відкрито або приховано діють від імені російської федерації на території України або з територій інших держав проти України; публічне заперечення, у тому числі через засоби масової інформації або з використанням мережі Інтернет, злочинного характеру збройної агресії російської федерації проти України; публічне використання символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну, використання, створення, поширення продукції, що містить таку символіку, в Україні та (або) за кордоном.

російська федерація є державою-терористом, однією з цілей політичного режиму, якої є геноцид Українського народу, фізичне знищення, масові вбивства громадян України, вчинення міжнародних злочинів проти цивільного населення, використання заборонених методів війни, руйнування цивільних об'єктів та об'єктів критичної інфраструктури, штучне створення гуманітарної катастрофи в Україні або окремих її регіонах (ч. 1 ст. 2 Закону).

Окрім цього, вказаним Законом доповнено наданий в Законі України «Про боротьбу з тероризмом» термін «терористична діяльність», зокрема пропагандою російського неонацистського тоталітарного режиму. Так, відповідно до вимог статті 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» тероризм – суспільно небезпечна діяльність, яка полягає у свідомому, цілеспрямованому застосуванні насильства шляхом захоплення заручників, підпалів, убивств, тортур, залякування населення та органів влади або вчинення інших посягань на життя чи здоров'я ні в чому не винних людей або погрози вчинення злочинних дій з метою досягнення злочинних цілей; терористична діяльність – діяльність, яка охоплює:

- планування, організацію, підготовку та реалізацію терористичних актів;
- підбурювання до вчинення терористичних актів, насильства над фізичними особами або організаціями, знищення матеріальних об'єктів у терористичних цілях;
- організацію незаконних збройних формувань, злочинних угруповань (злочинних організацій), організованих злочинних груп для вчинення терористичних актів, так само як і участь у таких актах;
- вербування, озброєння, підготовку та використання терористів;
- пропаганду і поширення ідеології тероризму;
- пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії російської федерації як держави-терориста проти України;
- проходження навчання тероризму;
- виїзд з України та в'їзд в Україну з терористичною метою;

- фінансування та інше сприяння тероризму.

Отже, Україною на законодавчому рівні визнано російську федерацію державою-терористом, що вчиняє геноцид Українського народу, масові вбивства, міжнародні злочини в Україні, запроваджено заборону пропаганди російського неонацистського тоталітарного режиму, акту агресії проти України, використовувати латинські літери «Z», «V», а також офіційну символіку та емблеми збройних сил російської федерації та її органів на будь-яких рекламних, транспортних засобах, друкованих матеріалах, одязі, у місцях проведення масових заходів, в матеріалах будь-якої агітації, рекламі, ЗМІ, Інтернеті, соцмережах, творах (крім із засудженням цього режиму).

Починаючи з 24.02.2022 балістичні та крилаті ракети, дрони-камікадзе РФ майже щодня обстрілюють населені пункти України, цілеспрямовано завдаючи значної руйнації цивільній інфраструктурі, зокрема з метою залишення цивільного населення України без електричної енергії, засобів зв'язку, водо- та тепlopостачання тощо. Ця обставина є загальновідомим фактом, широко освітленим у ЗМУ і не потребує доказування у силу частини 3 статті 78 КАС України.

Крім того, судом встановлено, що після повномасштабного вторгнення російської федерації в Україну, росію визнано країною-терористом законодавчими органами як окремих країн, так і об'єднаннями держав, зокрема, Європейського Парламенту та Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй. При цьому, хоча в кожному окремому випадку по-різному вжито сам термін тероризм (росія – держава-терорист, росія – спонсор тероризму, режим росії – терористичний), однак фактично все зводиться до визначення, яке закріплено в згаданому вище Законі України «Про заборону пропаганди російського неонацистського тоталітарного режиму, акту агресії проти України з боку російської федерації як держави-терориста, символіки, яка використовується збройними та іншими воєнними формуваннями російської федерації у війні проти України», а саме визнання російської федерації державою-терористом, однією з цілей політичного режиму якої є геноцид Українського народу, фізичне знищення, масові вбивства громадян України, вчинення міжнародних злочинів проти цивільного населення.

Окрім цього, варто зазначити, що 10.05.2022 у сенаті Сполучених Штатів Америки зареєстровано резолюцію, що визнає російську федерацію державою-спонсором тероризму [17]. У резолюції йдеться про те, що Сенат вважає дії уряду росії за головування путіна в.в. актами тероризму і закликає держсекретаря США визнати росію державою, яка спонсорує тероризм.

Водночас, 10.05.2022 Сейм Литви одногolosно ухвалив резолюцію, якою визнав росію державою, яка підтримує та здійснює тероризм, а війну росії проти України – геноцидом української нації [18].

11.08.2022 послы (депутати) Сейму Латвії ухвалили заяву, у якій оголосили росію державою-спонсором тероризму і назвали її дії в Україні «цілеспрямованим геноцидом проти українського народу» [19]. Отже, Латвійський парламент офіційно визнав тероризмом насильницькі дії російської федерації проти цивільних осіб України та інших країн, а саму росію – країною, що підтримує тероризм. Латвійський Сейм зазначив, що сили російської федерації цілеспрямовано атакують цивільних в Україні, використовуючи страждання та залякування як інструмент у спробі деморалізувати український народ і військових, паралізувати дієздатність держави, щоб окупувати Україну. Політики зазначають, що для досягнення політичних цілей російська федерація використовує насильство.

12.10.2022 Генасамблея Організації Об'єднаних Націй засудила спробу анексії росією територій України та ухвалила резолюцію щодо територіальної цілісності України попри намагання Росії заблокувати цей процес [20]. При цьому, як зазначив уповноважений Верховної Ради України з прав людини, 143 країни зі 193 проголосували «за», 5 – «проти» (Білорусь, Північна Корея, Нікарагуа, Сирія та Росія), а ще 35 – «утримались».

Надалі, 13.10.2022, Парламентська асамблея Ради Європи ухвалила резолюцію про визнання росії терористичним режимом [21].

Варто зазначити, що у міжнародному праві такий термін, як держава-терорист – відсутній (на відміну від українського, про що зазначено вище), а тому згаданим рішенням (резолюцією) Парламентською асамблеєю Ради Європи росію названо не державою-терористом, а державою, режим якої є терористичним. Однак, фактично в резолюції є заклик державам-членам Ради Європи визнати поточний російський політичний режим терористичним і затаврувати його як такий. А також важлива частина цього рішення – це заклик забезпечити всеохоплюючу систему відповідальності російської федерації з точки зору порушення російською федерацією вимог і норм міжнародного права і забезпечити заповнення прогалин у цій відповідальності, зокрема шляхом створення спеціального трибуналу, який буде працювати над злочинами агресії проти України. По-друге, інша частина передбачає створення всеохоплюючої системи компенсації – компенсаційного механізму, який буде якраз обійматися питаннями другої, тобто некримінальної, частини відповідальності, яка стосується акту агресії російської федерації проти України.

Також 18.10.2022 парламент Естонії (Рійгіког) визнав росію державою-спонсором тероризму та назвав росію «найбільшою загрозою миру як у Європі, так і в усьому світі» [22]. Депутати 88 голосами (із загальної кількості в 101) ухвалили документ із засудженням анексії території України та оголошенням російського режиму терористичним.

26.10.2022 Сенатом Польщі прийнято резолюцію, якою визнано владу російської федерації терористичним режимом» [23]. При цьому, за таку резолюцію проголосували всі присутні польські сенатори. Згідно вказаної резолюції констатовано, що

«російські загарбники тероризують жителів українських міст, бомбардуючи цивільні об'єкти: дитячі садки, школи, театри та житлові масиви. Бандити в російській формі катують і вбивають військовополонених і мирних жителів окупованих територій. Викрадають українських дітей. Депортують, переселяють і відправляють українських громадян у віддалені райони росії».

Крім того, Сенат Республіки Польща рішуче засудив російську агресію і закликав всі країни, які виступають за мир, демократію та права людини, визнати уряд російської федерації терористичним режимом.

Аналогічну резолюцію 15.11.2022 прийнято Нижньою палатою парламенту Чехії [25]. У резолюції засуджується напад Росії на Україну, зокрема удари по об'єктах енергетичної інфраструктури, і не визнаються результати референдумів, на підставі яких російська влада анексувала частину української території. Окрім цього, депутати парламенту Чехії підтримали ініціативу створити спеціальний міжнародний трибунал для судового переслідування за злочини під час війни та провести розслідування Міжнародного кримінального суду.

Щодо створення спеціального міжнародного трибуналу у зв'язку із

терористичними діями росії також висловився Північноатлантичний альянс (далі – НАТО). Так, 21.11.2022 Парламентська асамблея НАТО ухвалила резолюцію, у якій закликала створити спеціальний Міжнародний трибунал щодо агресії російської федерації, а також визнала останню державою-терористом [26]. Варто зазначити, що всі 30 країн НАТО підтримали пропозиції української делегації.

Водночас, 23.11.2022 Європейський парламент також визнав Росію державою-спонсором тероризму [27]. Відповідну резолюцію підтримали 575 європейських парламентарів, 8 були проти, 24 утрималися. Згідно з вказаною резолюцією Європарламент рішуче засуджує воєнні злочини та акти терору проти цивільного населення, що здійснені російською федерацією та її поплічниками з метою досягнення руйнівних політичних цілей в Україні та на території інших країн, та визнає росію як державу, що спонсорує тероризм, а також як державу, що використовує терористичні засоби. Європарламентарі, окрім іншого, висловили солідарність з народом України та іншими жертвами російської агресії, а також наголосили на необхідності притягнення до відповідальності тих держав, недержавних гравців та окремих осіб, які підтримують та роблять можливою збройну агресію росії, а також посилюють її військові потужності. Водночас, депутати Європейського парламенту закликали Єврокомісію та країни-члени поєднати зусилля для створення широкого міжнародного «компенсаційного механізму», який має включати створення міжнародного реєстру завданої шкоди та механізми взаємодії із українською владою у цих справах [28].

З цього приводу суд вважає за необхідне констатувати, що саме ці положення резолюції Європарламенту від 23.11.2022 співвідносяться із положеннями Закону України «Про санкції», зокрема щодо застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції», та стягнення в дохід держави активів, які належать відповідним особам – у даному випадку відповідачу Януковичу В.Ф., а також третім особам, щодо яких (активів) відповідач прямо, та опосередковано вчиняв дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними, оскільки Янукович В.Ф., як уже встановлено, сприяв та продовжує сприяти завданню істотної шкоди національній безпеці України, яка підтверджується фактом підтримки ним державної політики російської федерації, пропагандою російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії російської федерації як держави-терориста проти України, оскільки російська федерація вчиняє відкриту збройну агресію проти України, що призвело до захоплення частини території України, руйнуванню населених пунктів, промислової та цивільної інфраструктури, людських втрат.

Водночас, як уже зазначено вище, згідно чинного законодавства, пропаганда російського неонацистського тоталітарного режиму, до якої вдавався відповідач, як до, так і після повномасштабного вторгнення російської федерації 24.02.2022, є формою терористичної діяльності відповідно до вимог статті 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом». Вказане вкотре підтверджує, що Янукович В.Ф. є суб'єктом, який здійснює терористичну діяльність та до якого, у відповідності до вимог ст. 1 Закону України «Про санкції», можуть застосовуватися з боку України санкції, в тому числі, передбачена пунктом 1¹ частини 1 статті 4 згаданого Закону.

Окремо слід зазначити, що згідно інформації веб-сайту Телевізійної служби новин, Янукович В.Ф. наголошував, що у нього немає коштів в іноземних банках, а кошти в Україні заблоковані, тому він не фінансує рухи на Донбасі. Водночас, Янукович В.Ф. подякував тим, хто фінансує ОРДЛО на Сході України [29]. Вказане було висловлено ним публічно, перед журналістами після перенесення судового засідання у справі

Євромайдану. Виступ можна знайти в мережі Інтернет у відкритому доступі на веб-сайті Телевізійної служби новин [30] (публікація від 25.11.2016 о 20:00). При цьому, ОРДЛО – це загальна аббревіатура, яку засоби масової інформації використовують для тимчасово окупованої території Донбасу – «Окремі райони Донецької і Луганської областей». Отже, можна зробити висновок, що Янукович В.Ф. вдячний за фінансування незаконних збройних формувань на території Донецької та Луганської областей.

Крім того, Янукович В.Ф. у своєму виступі підтвердив існування письмового прохання про застосування військ російської федерації проти Збройних сил України. За словами відповідача, *«відповідний документ був»*, але він не був уведений у дію. Появу цього прохання Янукович В.Ф. пояснив емоційною реакцією на *«наступ незаконних збройних формувань на Донбас»* – так він назвав дії української армії щодо наведення конституційного ладу на захоплених територіях України.

Відповідно до частини 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції» під публічними діями розуміються дії, адресовані невизначеному колу осіб, зокрема у мережі Інтернет або за допомогою засобів масової інформації.

З огляду на викладене, суд констатує, що своїми умисними діями, Янукович В.Ф. значною мірою сприяв створенню суттєвої загрози національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності). Його умисні дії фактично містять ознаки інформаційного сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених у пункті 2 частини 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції», зокрема шляхом організації та безпосереднього здійснення публічних дій, спрямованих на:

- спонукання до збройної агресії проти України, геноциду Українського народу, дискримінації за ознакою громадянства України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів або злочинів проти людяності;

- виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії проти України, окупації територій України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів, геноциду або злочинів проти людяності;

- глорифікацію осіб, які здійснювали збройну агресію проти України, представників збройних формувань держави-агресора, іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих державою-агресором, а також представників окупаційної адміністрації держави-агресора та представників підконтрольних державі-агресору самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України;

- підтримання політики держави-агресора щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривлення уявлення про самобутність Українського народу та його прагнення до незалежності, що реалізується через поширення фальшивих ідеологем, в основі яких лежить завідомо хибне та маніпулятивне ототожнення українського патріотизму з "нацизмом" чи іншими людиноненависницькими ідеологіями;

- розпалювання ненависті до Українського народу, його культури, державної

мови, національної ідентичності.

Згаданими діями завдано істотної шкоди національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України, зокрема, але не виключно, шляхом взяття участі в організації (у тому числі плануванні, керівництві та координації, державному фінансуванні та матеріально-технічному забезпеченні) підготовки збройної агресії проти України, а також в організації безпосередньої збройної агресії проти України (підпункт «г» пункту 1 частини 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції»).

З огляду на викладене, Янукович В.Ф. є суб'єктом застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції». Суд вважає, що поданих позивачем доказів достатньо, щоб дійти висновку, що у діях Януковича В.Ф. наявні підстави, закріплені підпунктом «г» пункту 1 частини 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції», для стягнення його активів в дохід держави, що існували як до 24.05.2022, так і продовжують існувати після зазначеної дати.

18. Щодо змісту поняття активів, до яких можуть застосовуватися санкції

Пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції» оперує двома видами активів на які можуть бути накладені санкції: 1) ті, що належать фізичній або юридичній особі та 2) ті, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Поняття активів надано у Законі України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» від 06.12.2019 № 361-IX (далі - Закон № 361-IX).

Так, згідно з пунктами 2, 3 ч. 1 ст. 1 Закону № 361-IX під активами розуміються кошти, зокрема електронні гроші, інше майно, майнові та немайнові права, віртуальні активи, а під активами, пов'язаними з тероризмом та його фінансуванням, розповсюдженням зброї масового знищення та його фінансуванням є всі активи, що прямо (а щодо права власності на корпоративні права – також опосередковано (через інших осіб) перебувають у власності, у тому числі у спільній власності, або передаються на користь осіб, включених до переліку осіб, пов'язаних з провадженням терористичної діяльності або стосовно яких застосовано міжнародні санкції (далі – Перелік осіб), осіб, які здійснюють фінансові операції від імені або за дорученням осіб, включених до Переліку осіб, та осіб, якими прямо або опосередковано (через інших осіб) володіють або кінцевими бенефіціарними власниками яких є особи, включені до Переліку осіб, а також активи, отримані від таких активів.

Згідно з пунктом 29 ст. 1 Закону № 361-IX істотна участь – це пряме або опосередковане володіння однією особою самостійно чи спільно з іншими особами часткою у розмірі 10 і більше відсотків статутного капіталу або прав голосу в юридичній особі або незалежна від формального володіння можливість значного впливу на керівництво чи діяльність юридичної особи;

Пунктом 30 ст. 1 Закону № 361-IX визначено, що кінцевий бенефіціарний власник – це будь-яка фізична особа, яка здійснює вирішальний вплив (контроль) на діяльність клієнта та/або фізичну особу, від імені якої проводиться фінансова операція. Кінцевим бенефіціарним власником для юридичних осіб є будь-яка фізична особа, яка здійснює вирішальний вплив на діяльність юридичної особи (зокрема через ланцюг

контролю/володіння). Ознакою здійснення прямого вирішального впливу на діяльність є безпосереднє володіння фізичною особою часткою у розмірі не менше 25 відсотків статутного (складеного) капіталу або прав голосу юридичної особи. Ознаками здійснення непрямого вирішального впливу на діяльність є принаймні володіння фізичною особою часткою у розмірі не менше 25 відсотків статутного (складеного) капіталу або прав голосу юридичної особи через пов'язаних фізичних чи юридичних осіб, трасти або інші подібні правові утворення, чи здійснення вирішального впливу шляхом реалізації права контролю, володіння, користування або розпорядження всіма активами чи їх часткою, права отримання доходів від діяльності юридичної особи, трасту або іншого подібного правового утворення, права вирішального впливу на формування складу, результати голосування органів управління, а також вчинення правочинів, які дають можливість визначати основні умови господарської діяльності юридичної особи, або діяльності трасту або іншого подібного правового утворення, приймати обов'язкові до виконання рішення, що мають вирішальний вплив на діяльність юридичної особи, трасту або іншого подібного правового утворення, незалежно від формального володіння.

Крім того, поняття «контроль» визначено у Законі України «Про захист економічної конкуренції», згідно положень вимог статті 1 якого під контролем розуміється вирішальний вплив однієї чи декількох пов'язаних юридичних та/або фізичних осіб на господарську діяльність суб'єкта господарювання чи його частини, який здійснюється безпосередньо або через інших осіб, зокрема, завдяки: праву володіння чи користування всіма активами чи їх значною частиною; праву, яке забезпечує вирішальний вплив на формування складу, результати голосування та рішення органів управління суб'єкта господарювання; укладенню договорів і контрактів, які дають можливість визначати умови господарської діяльності; давати обов'язкові до виконання вказівки або виконувати функції органу управління суб'єкта господарювання; заміщенню посади керівника, заступника керівника спостережної ради, правління, іншого наглядового чи виконавчого органу суб'єкта господарювання особою, яка вже обіймає одну чи кілька із зазначених посад в інших суб'єктах господарювання; обійманню більше половини посад членів спостережної ради, правління, інших наглядових чи виконавчих органів суб'єкта господарювання особами, які вже обіймають одну чи кілька із зазначених посад в іншому суб'єкті господарювання. Пов'язаними особами є юридичні та/або фізичні особи, які спільно або узгоджено здійснюють господарську діяльність, у тому числі спільно або узгоджено чинять вплив на господарську діяльність суб'єкта господарювання. Зокрема, пов'язаними фізичними особами вважаються такі, які є подружжям, батьками та дітьми, братами та (або) сестрами.

З огляду на викладене, активами до яких можуть бути застосовані санкції, суд визнає будь-яке майно, щодо якого особа може здійснювати управлінські, розпорядчі функції, отримувати прибутки чи користуватися у будь-який спосіб.

Суд має констатувати, що державні службовці, діяльність яких спрямована не на сумлінне виконання функцій своєї посади на користь держави та суспільства, а на власне незаконне збагачення, застосовують різноманітні способи приховання своїх накопичених статків, найпоширенішими з яких є їх оформлення на близьких чи підконтрольних осіб, фіктивні юридичні особи тощо.

Саме тому законодавець, використовуючи поняття активи, має на меті охопити увесь спектр статків підконтрольних осіб, до якої застосовані санкції, осіб не залежно від прямої пов'язаності з ними. Однак це покладає додатковий тягар доведення такого

зв'язку, задля недопущення порушення майнових прав інших осіб.

З наведеного слідує, що стягненню в дохід держави підлягають усі активи, які прямо або опосередковано, тобто через інших осіб, перебувають у власності (розпорядженні), зокрема у спільній власності, або передаються на користь третіх осіб суб'єктом відповідальності.

19. Підтвердження факту належності активів відповідачу

З матеріалів справи вбачається, що Янукович Віктор Федорович, 09.07.1950 року народження, уродженець м. Єнакієве Донецької області, громадянин України, зареєстрований за адресою:
який фактично проживав в Україні за адресою:

Янукович В.Ф. є колишнім українським політичним та державним діячем, четвертим Президентом України (з 25.02.2010 до 22.02.2014), двічі Прем'єр-міністром України (з 21.11.2002 по 05.01.2005 та з 04.08.2006 по 18.12.2007) та Головою політичної партії «Партія регіонів» (з 2003 по 2010 роки). Вказані обставини встановлені вироком Оболонського районного суду міста Києва від 24.01.2019 у справі № 756/4855/17 (т. 5 а.с. 41).

Відповідно до довідки Державної міграційної служби України № 6.2-12169/3.1-22 від 02.12.2022 та копій паспорта громадянина України Янукович В.Ф. з 15.09.2009 зареєстрований за адресою:

Окрім того, у період з 06.11.2008 по 10.09.2009 він був зареєстрований за адресою:
(т. 6 а.с. 36; т. 10 а.с. 204).

Згідно інформації з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, Реєстру прав власності на нерухоме майно (інформаційна довідка від 18.10.2022 № 312687009), у власності Януковича В.Ф. (ідентифікаційний код) перебуває таке нерухоме майно (т. 2 а.с. 154-166):

1) будинок, загальною площею 619,6 кв.м, що знаходиться за адресою: Київська області, Вишгородський район, с. Нові Петрівці, вул. Франка Івана, буд. 20. Право власності на вказане нерухоме майно набуто Януковичем В.Ф. 31.10.2008 на підставі договору купівлі-продажу від 30.10.2008 № 8589. Зазначене також підтверджується інформаційною довідкою від 13.10.2022 № 312279941 (т. 7 а.с. 160);

2) квартира, загальною площею 239,4 кв. м, що знаходиться за адресою: м. Київ, Оболонська набережна, буд. 15, корпус 5, кв. 13. Право власності на вказане нерухоме майно набуто Януковичем В.Ф. 11.04.2011 на підставі договору купівлі-продажу від 28.11.2008 № 9327. Зазначене також підтверджується інформаційною довідкою від 13.10.2022 № 312276199 (т. 7 а.с. 154);

3) машиномісце у підземному паркінгу, що знаходиться за адресою: м. Київ, проспект Героїв Сталінграда, буд. 8, гараж 294, загальною площею 19,90 кв.м. Вказане нерухоме майно Янукович В.Ф. набув у власність 11.04.2011 на підставі договору купівлі-продажу від 28.11.2008 № 9328. Зазначене також підтверджується інформаційною довідкою від 13.10.2022 № 312275050 (т. 7 а.с. 148);

4) машиномісце у підземному паркінгу, що знаходиться за адресою: м. Київ, проспект Героїв Сталінграда, буд. 8, гараж 293, загальною площею 20,00 кв.м. Вказане нерухоме майно Янукович В.Ф. набув у власність 11.04.2011 на підставі договору купівлі-продажу від 28.11.2008 № 9329. Зазначене також підтверджується

інформаційною довідкою від 13.10.2022 № 312274659 (т. 7 а.с. 142);

Згідно з ухвалами слідчих суддів Печерського районного суду міста Києва від 07.03.2014 у справі № 757/5022/14-к (т. 2 а.с. 317), від 20.10.2014 у справі № 757/29990/14-к (т. 2 а.с. 289), від 20.10.2014 у справі № 757/29989/14-к (т. 2 а.с. 291) та від 20.10.2014 у справі № 757/29993/14-к (т. 2 а.с. 293) накладено арешт на вищевказане нерухоме майно, як належить Януковичу В.Ф.

Відповідно до Суднової книги України СК № 1-0 від 06.07.2000 під номером зареєстровано судно моделі «Бриг» з присвоєним реєстраційним номером тип та призначення – самохідне, моторне, прогулянкове, головні механізми – судновласником зазначений Янукович В.Ф. (т. 10 а.с. 8).

Ухвалою слідчого судді Печерського районного суду м. Києва від 19.03.2014 у справі № 757/6229/14-к накладено арешт на майно Януковича В.Ф., а саме судно марки Бриг, бортовий реєстраційний номер , 2000 року побудови (т. 2 а.с. 307).

Також, з матеріалів справи вбачається, що на банківських рахунках Януковича В.Ф. знаходяться грошові кошти на загальну суму 31 047 676,73 гривень та 84 964,60 доларів США, які зберігаються на рахунках в Акціонерному товаристві (далі – АТ) «Державний ощадний банк України», а саме:

- 1) р/р (980) – 28 782 254, 99 грн (т. 6 а.с. 77-79, т. 10 а.с. 12);
- 2) р/р (980) – 2 265 421,74 грн (т. 6 а.с. 38-74, т. 10 а.с. 12);
- 3) р/р (840) – 84 964,60 доларів США (т. 6 а.с. 80-83, т. 10 а.с. 12)

Згідно із довідки № 46/12-11/1-5703/5708-БТ від 25.11.2022, виданої АТ «Державний ощадний банк України», рахунки та , відповідно до постанови Національного банку України № 89 від 11.09.2017 трансформовані в рахунки (840) та (980) (т. 10 а.с. 12).

Згідно із довідкою № 81-15-9/7298-БТ від 25.11.2022, виданої АТ «Райффайзен Банк», Януковичу В.Ф. належать такі рахунки № та № . Залишок коштів на зазначених вище рахунках складає 19 674,74 грн та 33 615,35 грн, що у загальній сумі становить 53 290,09 грн (т. 10 а.с. 11).

Окрім того, відповідно до ухвал слідчих суддів Печерського районного суду міста Києва від 01.04.2014 у справі № 757/7532/14-к, від 21.03.2014 у справі № 757/6448/14-к та від 21.03.2014 у справі № 757/6446/14-к накладено арешт на грошові кошти, наявні на таких банківських рахунках:

- 1) № , відкритому у ПАТ «Промінвестбанк» (МФО 300012) (т. 2 а.с. 311);

- 2) № та № , відкритих у ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» (т. 2 а.с. 313);

- 3) № , № та № у АТ «Державний ощадний банк України» (т. 2 а.с. 315).

Разом з тим, як вбачається з відповіді №2068/08 від 25.11.2022 уповноваженої особи Фонду гарантування вкладів фізичних осіб 25.02.2022 розпочато ліквідацію «Акціонерний комерційний промислово – інвестиційний банк» (далі – ПАТ «ПРОМІНСВЕСТБАНК»). Станом на дату початку процедури ліквідації в ПАТ «ПРОМІНСВЕСТБАНК» відсутні будь-які відкриті рахунки та договори на ім'я Янукович В.Ф. (ідентифікаційний код), останнього не включено до жодної з черг реєстру акцептованих вимог кредиторів ПАТ «ПРОМІНСВЕСТБАНК» (т. 10 а.с. 9). Відтак, у цій частині адміністративний позов задоволенню не підлягає.

Відповідно до інформації Національного художнього музею України № 124 від 21.11.2022 та ухвал слідчих суддів Печерського районного суду міста Києва від 29.07.2015 у справі № 757/26393/15-к та від 21.06.2016 у справі № 757/29833/16-к (постановлених у межах досудового розслідування кримінального провадження № 42014000000001048 від 10.10.2014) до Національного художнього музею України на тимчасове зберігання передано історико-культурні та матеріальні цінності, належні Януковичу В.Ф., які перебували за місцем його останнього проживання в резиденції «Межигір'я» та у мисливському будинку «Сухолуччя», орієнтовна вартість, яких становить 18 778 375 євро (т. 9 а.с. 34, 172, 176), а саме :

1) Картину автора Ворошилова С.С. «Полювання на лося»; 2) Картину автора Ворошилова С.С. «Полювання на ведмедя»; 3) Картину автора Захарова Ф.З. «Морський пейзаж з військовими кораблями»; 4) Картину автора Басова Я.О. «Бузок»; 5) Картину невідомого автора «Бузок»; 6) Картину автора Бокшай Й.Й. «Ужгородський замок», яка виконана у 1947 році; 7) Картину автора Сидорука В.Ф. «Зацвіли сади на Україні», яка виконана в 1980 році; 8) Картину автора Манюкова М.Н. «Морський пейзаж», яка виконана в 1958 році; 9) Картину невідомого автора «морський пейзаж з вітрильниками»; 10) Картину автора Фролова «Дерева в цвіту», яка виконана в 1937 році; 11) Картину автора Волобуєва Є.В. «Хліб і сало», виконана в 1982 році; 12) Картину автора Алекса Кирхера «Морський пейзаж з вітрильником»; 13) Картину автора Марченко Є.Ф. «Севастопольська бухта»; 14) Картину невідомого автора «Орхідеї з жовтими пелюстками»; 15) Картину невідомого автора «Білі орхідеї»; 16) Ікону автора Волобуєвої Н.Є. «Іоан Воїн», яка виконана в 2010 році; 17) Ікону автора Волобуєва Н.Є. «Неопалима купина», яка виконана в 2010 році; 18) Скульптуру невідомого автора «Закохані»; 19) Керамічна ваза з сатиричним зображенням Святого сімейства; 20) Керамічна ваза з сатиричним зображенням Святого сімейства (в'їзд в Єрусалим); 21) Настінний годинник, 22) Книгу Апостол (Діяння і послання святих апостолів), видану друкарем І. Федоровим в 1574 році в м. Львів; 23) Книгу «Євангеліє», видану в 1704 році в м. Львів; 24) Книгу «Євангеліє», видану в 1745 році в типографії м. Львів; 25) Книгу «Анфологійон (Мінея святкова)», видану в м. Львів в 1738 році; 26) Книгу «Апостол (Діяння і послання святих апостолів)» видану в 1654 році в м. Львів; 27) Книгу «Євангеліє», видану в 1892 році в Синодальній типографії в м. Санкт-Петербург; 28) Книгу «Біблія», видану в 2001 році в м. Москва; 29) Книгу «Євангеліє», видану в 1891 році Ставропігійським інститутом в м. Львів; 30) Книгу «Біблія», видану в 1914 році в м. Москва; 31) Книгу «Біблія», видану в 1898 році в м. Санкт-Петербург; 32) Книгу «Луцьке Євангеліє», видану в 2011 році; 33) Книгу «Біблія», видану в 2011 році в м. Київ; 34) Книгу «Мінея загальна», видану в 1680 році в друкарні Києво-Печерської Лаври; 35) Книгу «Євангеліє», видану в 1741 році в м. Москва; 36) Книгу «Тріодь пісна», видану в 1589 році в Москві; 37) Книгу «Євангеліє на престольне», видану в 1897 році в Ставропігійському інституті, м. Львів; 38) Книгу «Євангеліє», написану в кінці XVI – початку XVII сторіччя; 39) Книгу «Біблія», видану в 1779 році в типографії Києво-Печерської Лаври; 40) Книгу «Євангеліє, видану в 1665 році в типографії м. Львів; 41) Книгу «Часослов з місяцесловом», видану в 1810 році; 42) Книгу «Симфонія (словник текстів нового та старого заповітів)», видану наприкінці XIX сторіччя в м. Київ; 43) Книгу «Biblia», видану в 1729 році в типографії Пітера і Якоба Кеура в м. Дордрехт, Німеччина; 44) Книгу «Біблія», видану в 2007 році в м. Москва; 45) Книгу «Острозька Біблія», видану в 2006 році в м. Львів; 46) Книгу «Євангеліє», видану в XX сторіччі видавництвом «Білий город»; 47) Книгу «Євангеліє», видану на початку XXI в м. Афон; 48) Книгу «Біблія»,

видану в 2010 році в м. Москва; 49) Книгу «Євангеліє», видану на початку XVII сторіччя в м. Москва; 50) Ікону із зображенням чотирьох сюжетів - «Утолі мої хвороби», три інших невідомі, з зображенням в кожному по двох святих; 51) Ікону «Тайна вечеря», виконану в 1932 році в Росії; 52) Ікону «Богоматір Скоропослушниця», виконану на початку XIX сторіччя в м. Афон; 53) Ікону «Воскресіння Христове зі святами», виконану наприкінці XIX сторіччя; 54) Ікону «Богородиця Казанська», виконану в XIX сторіччі в Росії; 55) Ікону «Христос Вседержитель», виконану наприкінці XIX – початку XX сторіччя; 56) Ікону «Христос Вседержитель», виконану в другій половині XIX сторіччя в м. Москва; 57) Ікону «Воскресіння Христове зі святками», виконану наприкінці XIX сторіччя; 58) Ікону «Христос Вседержитель»; 59) Ікону «Богородиця Печерська», виконану на початку XX сторіччя в Троїце-Сергієвій лаврі; 60) Ікону «Преображення Господнє зі святими», виконану в II половині XVIII сторіччя в Росії; 61) Ікону «Святого Георгія Змієборця», виконану в XXI сторіччі; 62) Ікону «Трійця Старозаповітна», виконану наприкінці XVIII – початку XIX сторіччя в майстерні Києво-Печерської Лаври; 63) Ікону «Воскресіння Христове зі святами», виконану на початку XIX сторіччя; 64) Ікону «Христос», виконану наприкінці XIX сторіччі в Росії; 65) Ікону «Богородиця Казанська», виготовлену в XIX сторіччі; 66) Ікону «Різдво Пресвятої Богородиці», виконану наприкінці XVII сторіччя; 67) Ікону «Різдво Пресвятої Богородиці», виконану в другій половині XIX сторіччя в майстерні Києво-Печерської Лаври; 68) Ікону «Богородиця Троїцька державна», виконану наприкінці XIX – початку XX сторіччя; 69) Ікону «Богородиця», виконану в 1881 році; 70) Ікону «Святий великомученик Пантелеймон Цілитель», виконану в кінці XIX – початку XX сторіччя в м. Афон; 71) Ікону «Святий Великомученик Віктор», виконану наприкінці XIX – початку XX сторіччя в м. Санкт-Петербург; 72) Ікону «Собор всіх святих», виконану наприкінці XIX сторіччя; 73) Ікону «Воскресіння Христове», виконану наприкінці XIX сторіччя; 74) Ікону «Христос Вседержитель», виконану наприкінці XX сторіччя; 75) Ікону «Чотиричасна Богородична: Умиление злих сердець», «Утоли мои печали», «Ужаса Богородица», «Взыскание погибших», виконану наприкінці XIX сторіччя в Росії; 76) Ікону «Святитель Миколай», виконану в XIX сторіччі в Росії; 77) Ікону «Богородиця», виконану в XIX сторіччі в Росії; 78) Ікону «Мученик Віктор», виконану наприкінці XX – початку XXI сторіччя; 79) Ікону «Воскресіння Христове зі святами», виконану в кінці XIX – початку XX сторіччя в Росії; 80) Ікону «Воскресіння Христове», виконану на початку XX сторіччя; 81) Ікону «Богородиця Іверська», виконану наприкінці XIX – початку XX сторіччя; 82) Ікону «Воскресіння Христове зі святами», виконану на початку XXI сторіччя; 83) Ікону «Богородиця Володимирська», виконану в XX сторіччі; 84) Ікону «Покрова Богородиці», виконану на початку XXI століття в Росії; 85) Ікону «Воскресіння Христове», виконану наприкінці XIX – початку XX сторіччя; 86) Ікону «Святий Миколай», виконану наприкінці XIX сторіччя в Росії; 87) Ікону «Покрова», виготовлену в 1758 році в Галичині; 88) Ікону «Пантелеймон Цілитель»; 89) Ікону «Богородиця Тихвінська», виконану на початку XIX сторіччя в Росії; 90) Ікону «Святий Миколай Чудотворець», виконану наприкінці XIX – початку XX сторіччя; 91) Ікону «Деїсус», виконану в XIX сторіччі в Росії; 92) Ікону «Воскресіння Христове зі святами», виконану наприкінці XXI – початку XX сторіччя; 93) Ікону «Хрещення», виконану наприкінці XIX сторіччя; 94) Ікону «Богородиця» (Казанська), виконану наприкінці XIX сторіччя; 95) Ікону «Богоматір з передстоячими», виконану наприкінці XIX сторіччя; 96) Ікону «Цар Давид», виконану на початку XIX століття; 97) Ікону «Воскресіння Христове зі святами», виконану наприкінці XIX сторіччя; 98) Ікону «Христос Вседержитель», виконану

наприкінці XIX сторіччя; 99) Ікону «Святий Преподобний Зосим», автора І. Іжакевича (1864-1962 років життя), виконану наприкінці XIX – початку XX сторіччя; 100) Ікону «Воскресіння Христове зі святками», виконану наприкінці XIX – початку XX сторіччя в Росії; 101) Ікону «Трійця Старозаповітна», виконану початку XX сторіччя; 102) Ікону «Миколай Чудотворець», виконану наприкінці XIX сторіччя в Україні; 103) Ікону «Різдво Богородиці», виконану в XX сторіччі; 104) Ікону «Богородиця Нечаяна радість», виконану наприкінці XIX сторіччя в Москві; 105) Ікону «Христос у терновому вінку», виконану на початку XIX сторіччя; 106) Ікону «Святий Феодосій угодник», виконану наприкінці XIX сторіччя; 107) Ікону «Покрова Богородиці», виконану в кінці XIX сторіччя; 108) Ікону «Святитель Миколай», виконану на початку XIX сторіччя; 109) Ікону «Воскресіння Христове зі святками», виконану в кінці XIX сторіччя в Росії; 110) Ікону «Спас Нерукотворний», виконану в XX сторіччі, міститься в кіоті; 111) Ікону «Несіння Хреста», виконану в XX сторіччі, міститься в кіоті; 112) Ікону «Богородиця Замилування», виконану в 1889 році в м. Афон; 113) Скульптуру «Louis-Leon Cugnot» – «Народження Юпітера (Зевса)», відлиту наприкінці XIX сторіччя у Франції; 114) Вазу, виготовлену фірмою «BALDI» в другій половині XIX сторіччя; 115) Скульптуру автора Альберта-Ернеста Каррье Беллеза «Обійми кохання», відлиту наприкінці XIX сторіччя у Франції; 116) Самовар по зразку самовару І.Хлебнікова, виготовлений в 1996 році в м. Москва; 117) Канделябр з камінного сету виготовлений в XIX сторіччі в Західній Європі; 118) Скульптуру автора Матюрена Моро «Закохані», виконану наприкінці XIX сторіччя у Франції; 119) Колекцію паперових грошових знаків державних адміністрацій на території України з початку XX сторіччя до 2007 року у кількості 9 штук; 120) Скульптуру «Мавпа, яка танцює на барабані», виготовлену наприкінці XX сторіччя на Філіппінах; 121) Скульптуру «Мавпа, яка б'є в барабан», виготовлену наприкінці XX сторіччя на Філіппінах; 122) Камінний сет (підсвічник) в стилі Людовіка XVI, виготовлений наприкінці XIX сторіччя у Франції; 123) Камінний сет (підсвічник) в стилі Людовіка XVI, виготовлений наприкінці XIX сторіччя у Франції; 124) Вазу виробника «Meissen» «Людовик на полюванні», виготовлену наприкінці XIX сторіччя у Франції; 125) Підсвічник з камінного набору виробника «Carlo Marochetti» – «Карл I», виготовлений в середині XIX сторіччя в Італії; 126) Підсвічник з камінного набору виробника «Carlo Marochetti» – «Карл I», виготовлений в середині XIX сторіччя в Італії; 127) Камінний канделябр, виготовлений наприкінці XIX сторіччя в Західній Європі; 128) Вазу декоративну з римськими мотивами, виготовлену в XIXI сторіччі в Західній Європі; 129) Канделябр з камінного набору, виготовлений в останній чверті XIX сторіччя у Франції; 130) Камінний канделябр, виготовлений наприкінці XIX сторіччя в Західній Європі; 131) Срібну жирандоль для фруктів виконану на початку XIX сторіччя в Західній Європі; 132) Вазу з зображенням танцівниць, автора Пабло Пікассо, виконану в 1950 році; 133) Канделябр з камінного набору виготовлений в останній чверті XIX сторіччя у Франції; 134) Скульптурну композицію у вигляді карети запряженою шісткою коней; 135) Дерев'яну скульптуру «Меркурій», виконану по моделі венеціанського скульптора епохи Відродження «Sansovino» в XIX сторіччі; 136) Дерев'яну скульптуру «Паллада», виконану по моделі венеціанського скульптора епохи Відродження «Sansovino» в XIX сторіччі; 137) Дерев'яну скульптуру «Аполлон», виконану по моделі венеціанського скульптора епохи Відродження «Sansovino» в XIX сторіччі; 138) Дерев'яну скульптуру «Венера», виконану по моделі венеціанського скульптора епохи Відродження «Sansovino» в XIX сторіччі; 139) Декоративну композицію автора Сальвадора Фуріо «Полювання на ланей», виготовлену в 1978 році в Іспанії; 140) Стіл з малахітовою

столешницею, виготовлений в ХХІ сторіччі в Росії; 141) Скульптуру автора Carlo Marochetti з камінного набору у вигляді фігури мисливця, виготовлену в середині ХІХ сторіччя; 142) Лампаду підвісну, виконану в ХVІІІ сторіччі на території України; 143) Постамент з чорного мармуру; 144) Стіл декоративний з карельської берези; 145) Підсвічник з камінного набору, виготовлений в ХІХ сторіччі в Європі; 146) Підсвічник з камінного набору, виготовлений в ХІХ сторіччі в Європі; 147) Мольберт; 148) Годинник підлоговий у стилі Людовіка ХV, виготовлений в 1765 році у Франції; 149) Монету з зображенням Хреста Єфросинії Полоцької та вставками з штучного каміння; 150) Похідний складень, виготовлений на початку ХХ сторіччя фірмою братів Грачових; 151) Пам'ятну медаль «Образ Казанської Богоматері»; 152) Набір пам'ятних медалей «В пам'ять 200 річчя перемоги у війні 1812 року»; 153) Пасхальний набір подарунковий з 3 предметів: 2 булавки для паски (мала та велика), підсвічник; 154) Сувенірне (декоративне) пасхальне яйце на підставці, виготовлене в ХХІ сторіччі; 155) Сувенірне (декоративне) пасхальне яйце, виготовлене в ХХІ сторіччі; 156) Годинник кварцовий «Клейнод» Київського годинникового заводу; 157) Запонки з ініціалами «ВФ»; 158) Пам'ятну медаль із зображенням патріарха Кирила; 159) Ікону «Святий Микола Чудотворець»; 160) Різьблену ікону з зображенням святих, виготовлену в ХХ сторіччі; 161) Монету «евгора козереп 110 еве»; 162) Пам'ятний набір монет (10 штук) з зображеннями міст Литви; 163) Пам'ятну медаль «Різдво Христове»; 164) Пам'ятну срібну монету з зображенням великомученика святого Пантелеймона; 165) Сувенір у вигляді підкови на підставці інкрустованої камінням; 166) Браслет с текстом на грузинській мові; 167) Мощевик з мощами Святого Віктора; 168) Ікона «Богородиця» виготовлену в ХХ сторіччі; 169) Медаль «Державна охорона» та пам'ятний знак «Ветеран спецназу»; 170) Чашу водсвятну, виготовлену в ХХІ сторіччі; 171) Дзвін, виготовлений з металу сріблястого кольору в ХХ сторіччі; 172) Похідна ікону складень «Богоматір з ангелами», виготовлену на початку ХХ сторіччя; 173) Пам'ятну медаль республіки Сербія, виготовлену в ХХ сторіччі; 174) Запонки (2 одиниці) у вигляді слонячих голів з металу сріблястого кольору; 175) Шкатулку вироблену з нефриту; 176) Плакетку фарфорову із зображенням «Мадонни» по мотиву зображень кисті Рафаеля; 177) 4 натільних хрестика; 178) Підставку від годинника у вигляді кільця; 179) Значок майстра спорту міжнародного класу; 180) Значок у вигляді глобусу у вінку з листів; 181) Картину «Кінь», авторів V.Col, H.L.Boolbee, виконану в середині ХІХ сторіччя в Західній Європі; 182) Картину автора Г.П. Кондратенко «Воронцовський палац в Алуці», виконану в 1924 році; 183) Картину «Вид Феодосії в місячну ніч», автора І.К. Айвазовського, виконану в 1875 році; 184) Картину невідомого автора «Бузок квітне», виконану на початку ХХІ сторіччя; 185) Картину автора Карла Моргенштерна «Вид на долину Аніо біля Тіволі», виконану в 1839 році в Німеччині; 186) Картину невідомого автора «Хутір на Полтавщині»; 187) Картину автора Р.Г. Судковського «Гавань», виконану в 1880 році; 188) Декоративне панно ГП «Янтар України» – «Преподобні Свято-Успенської Почаївської Лаври», виконане на початку ХХІ сторіччя; 189) Картину «Жокей», автора Neuwoud Hardy, виконану в 1904 році; 190) Картину автора К. Маковського «Гуси», виконану в 1828 році; 191) Картину автора Ю. Клевера (сина) «Натюрморт з яблуками та смородиною», виконану в 1911 році; 192) Картину автора Olexandera Geraurda «Натюрморт з бузком, мушлею і китайським віялом», виконану в 1896 році; 193) Картину «Мисливці що відпочивають», авторів Давіда ІІ Тенірса та Ламберта Де Хондта; 194) Картину автора А.Сухорукого «Порічка», виконану в 1987 році; 195) Картину автора А. Сухорукого «Полуниця та молоко»

виконану в 1987 році; 196) Картину автора Фернанда Ренарда «Натюрморт з фруктами», виконану в 1912 році у Франції; 197) Картину автора М. Ткаченко «На околицях Полтави», виконану в 1900 році; 198) Картину автора Рейнора Ковлера «Наяда», виконану наприкінці XIX сторіччя; 199) Картину автора І.Д. Гораха «Промисловий пейзаж», виконану в середині XX сторіччя; 200) Картину автора М.С. Самокиша «Сокольничий», виконану наприкінці 1880 року; 201) Картину автора Ф.Г. Каємерера «Дві стріли в його колчан», виконану наприкінці XIX сторіччя; 202) Картину автора Ф.Г. Каємерера «The Feteatst; Cloud», виконану наприкінці XIX сторіччя; 203) Картину автора Йенд Кінга «Збираючи квіти», виконану в середині XIX сторіччя; 204) Картину автора М. Ткаченко «Вихід риболовного човна», виконану в 1891 році; 205) Ікону «Богородиця», виконану в 1904 році в м. Афон; 206) Картину автора С.І. Святославського «Дніпровські плавні», виконану наприкінці XIX – початку XX сторіччя; 207) Картину автора П.П. Кончаловського «Клени в Абрамцеві», виконану в 1920 році; 208) Картину автора Theodore Sevigne «Галантна сцена», виконану наприкінці XIX сторіччя; 209) Картину автора Theodora Sevigne «Галантна пара», виконану наприкінці XIX сторіччя; 210) Картину автора Б. Вінтенко «З минулого», виконану в 1997 році; 211) Картину автора В.П. Цветкової «Японська айва», виконану в 2002 році; 212) Картину автора Н.С. Сафронова «Пік краси», виконану в 2011 році; 213) Картину авторів Косульникової Юлії та Дієго Марадонні «Наші Хлопці», виконану в 2011 році; 214) Картину автора В. Бакаловича «Дами з мавпою», виконану наприкінці XIX сторіччя в Польщі, Франції; 215) 61 лист «Спеціальної карти Європейської Росії» (нинішні території сучасних Донецької, Луганської, Харківської областей), автора І.А. Стрельбицького, виконаний в 1921 році в Росії; 216) Графіку автора І.Б. Хомана «Карта Великої Росії», виконану на початку XVIII сторіччя; 217) Ікону «Христос-Вседержитель», виконану в кінці XIX – початку XX сторіччя; 218) Таріль, виконану Паблом Пикассо в 1956 році; 219) Графічне зображення карти «Французький План в 1705 році»; 220) Картину Theodore Sevigne «Галантна сцена; Гра в схованки», виконану наприкінці XIX сторіччя; 221) Картину автора А.М. Жежера «Будівничі шахт», виконану в 1937 році; 222) Картину автора В. Цветкової «Місячний вечір», виконану в 1979 році; 223) Картину автора В. Цветкової «Кримський виноградник», виконану в 1982 році; 224) Картину автора Карла Шульте «Полювання на лисицю», виконану в 1832 році; 225) Картину автора П.П. Соколова «Глухарі», виконану наприкінці XIX сторіччя; 226) Гравюру з картини І.І. Шишкіна 1870 року «Пейзаж»; 227) Картину автора Ф.П. Резніченка «Морська затока. Ранок», виконану в 1912 році; 228) Горщик періоду Трипільської культури; 229) Вазу в стилі грецької червоно-фігурної кераміки; 230) Глечик (Боспор, Крим), виготовлений в II сторіччі до нашої ери (під питанням); 231) Плакетку «Перший алюміній», виготовлену в 1932 році в м. Дніпропетровськ; 232) Чайний сервіз, виготовлений приблизно в 1908 році на 5 та 9 Московській артелі; 233) Митру, виготовлену в XX сторіччі; 234) Скульптуру Януковича В.Ф.; 235) Панно з рельєфом Януковича В.Ф.; 236) Книгу «Євангеліє», видану в типографії Миколи Греча, в 1819 році; 237) Книгу «Євангеліє», видану в 1894 році в типографії Києво-Печерської лаври; 238) Книгу «Євангеліє», видану в 1628 році в типографії печатного двору м. Москва; 239) Книгу «Євангеліє», видану в 1788 році в Москва; 240) Книгу «Псалтир (Старообрядницький)», видану в 1888 році в м. Москва; 241) Книгу «Євангеліє», видану на початку XX сторіччя; 242) Книгу «Літургійон (служебник)», видану в 1755 році в друкарні Почаївської Успенської Лаври; 243) Книгу «Патерик Печерський», видану в м. Львів в 1895 році; 244) Книгу «Мінея службова на липень», видану в 1646 році на

печатному дворі в м. Москва; 245) Книгу «Поучение по управлению імперією К. Багрянородного», видану в 2009 році в м. Москва; 246) Книгу «Євангеліє», видану в 1862 році в Синодальній друкарні м. Москва; 247) Книгу «Тріюдь пісна», видану в середині XVIII сторіччя; 248) Книгу «Євангеліє на престольне», видану в Києво-Печерській лаврі в 1851 році; 249) Книгу Михайла Грушевського «Історія України» видану в 1917 році в м. Київ; 250) Книгу «Турецькі хроніки», видану Сигизмундом Фейрабендом по милості Імператорської Високості Рудольфа II в м. Франкфурт, в 1578 році; 251) Книгу «Апостол», видану в 1772 році в м. Львів; 252) Книгу «Євангеліє», видану в 1875 році в м. Москва; 253) Книгу «Житія Святих», видану в 1835 році; 254) Книгу «Мінея на січень», видану в 1763 році в Синодальній типографії м. Москва; 255) Книгу «Євангеліє», видану в Синодальній друкарні м. Москва в 1786 році; 256) Книгу «Історіографія», видану в 1722 році в м. Санкт-Петербург; 257) Книгу «Псалтир», видану в XVIII сторіччі; 258) Книгу «Тріюдь квітна», видану в 1688 році Ставропільським братством в м. Львів; 259) Книгу «Євангеліє», видану в 1690 році Ставропільським братством в м. Львів; 260) Книгу «Патерик Печерський», видану в 1762 році в типографії Києво-Печерської Лаври; 261) Книгу «Мінея Загальна», надруковану в 1789 році; 262) Книгу Т.Г. Шевченко «Гайдамаки», видану в 1886 році в м. Санкт-Петербург; 263) Столик «Арт-Деко», виготовлений з деревини; 264) Картину автора Шишко Г.Г. «Тарас Шевченко в Петербурзі», виконану в 1964 році; 265) Скульптуру Альфреда Дюбукана «Сімейство оленів», виготовлену в 1976 році; 266) Таріль, вилиту з металу із зображенням сцени полювання, виконану в XX сторіччі; 267) Шкатулку з кінною постаттю Наполеона виготовлену в середині XIX сторіччя у Франції; 268) Вазу декоративну, виготовлену з срібла в середині XIX сторіччя у Франції; 269) Фруктовницю з постаттю богині, виконану наприкінці XIX сторіччя в Європі; 270) Сервіз чайний та кавовий з п'яти предметів, виготовлений на початку XIX сторіччя в Англії; 271) Келих «Наутілу» в срібній оправі, виготовлений в Англії наприкінці XIX сторіччя; 272) Свічники парні, у вигляді ваз; 273) Відерце для посуду виготовлене в Європі наприкінці XIX сторіччя; 274) Тацю зі срібла виготовлену в Європі наприкінці XIX сторіччя; 275) Графин з кришкою виготовлений на початку XX сторіччя; 276) Книгу № 1 «Псовая и оружейная охота», видану в лютому 1901 року в м. Тула; 277) Книгу № 4 «Псовая и оружейная охота», видану в лютому 1901 року в м. Тула; 278) Книгу № 3 «Псовая и оружейная охота», видану в листопаді 1901 року в м. Тула; 279) Книгу Йохана Таенцера «Трактат про полювання», видану в 1699 році в Західній Європі; 280) Книгу «Російський музей імператора Олександра III», видану в 1903 році в м. Санкт-Петербург; 281) Книгу автора Г. Карцова «Беловежская Пуца. Ее исторический очерк, современное охотничье хозяйство и Высочайшия охоты в Пуце», надруковану в 1903 в м. Санкт-Петербург; 282) Книгу автора Д. Бантіш-Каменського «Історія Малоросії» частина 1, видану в 1822 році в м. Москва; 283) Книгу автора Д. Бантіш-Каменського «Історія Малоросії» частина 2, видану в 1822 році в м. Москва; 284) Книгу автора Д. Бантіш-Каменського «Історія Малоросії» частина 3, видану в 1822 році в м. Москва; 285) Книгу автора Д. Бантіш-Каменського «Історія Малоросії» частина 4, видану в 1822 році в м. Москва; 286) Книгу «Вишгород та його святині», видану в 1889 році в м. Київ; 287) Книгу «Святогорская Успенская пустынь», видану в 1902 році в м. Одеса; 288) Книгу «Києво-Межегорський Спасо-Преображенський общежительний жіночий монастир, його минуле та сьогодення», видану в 1899 році в типографії м. Київ; 289) Книгу «Сказание о Межигорском монастыре», видану в 1890 році в м. Київ; 290) Картину авторів Геніха Ван Балена та Брейгеля Ян I. «Збирання мани небесної», виконану в 17 сторіччі в Фландрії;

291) Ікону «Різдво Богородиці з житієм», виконану приблизно в 18 сторіччі; 292) Вазу, виготовлену в другій половині XIX сторіччя; 293) Вазу з кришкою Севрської імператорської мануфактури, виготовлену на початку XX сторіччя у Франції; 294) Вазу декоративну Севрської імператорської мануфактури, виготовлену на початку XX сторіччя у Франції; 295) Годинник камінний з вітряком, виготовлений в 2 чверті XIX сторіччя у Франції; 296) Вазу (частина столового гарнітуру) виробника «Boulenger», виготовлену в 1910 році у Франції; 297) Вазу (частина столового гарнітуру) виробника «Boulenger» виготовлену в 1910 році у Франції; 298) Вазу (частина столового гарнітуру) виробника «Boulenger» виготовлену в 1910 році у Франції; 299) Кабінетну скульптуру автора Генріха Косовського «Зброяр (Майстер мечів)», виготовлену в 1882 році у Франції; 300) Вазу декоративну, виготовлену з металу сріблястого кольору; 301) Скульптуру Ежена Маріотона «Запуск», вилиту з бронзи на початку XX сторіччя у Франції; 302) Вазу з металу сріблястого кольору, виготовлену на початку XIX сторіччя; 303) Срібний з позолотою кубок виконаний на початку XIX сторіччя в Дубліні (Ірландія); 304) Камінний сет «Церера» з годинником, виготовлений в 1850-1860 роках у Франції; 305) Підсвічник з камінного сету «Церера, виготовленого в 1850-1860 роках у Франції; 306) Підсвічник з камінного сету «Церера, виготовлений у 1850-1860 роках у Франції; 307) Металеву скульптуру (сет) по моделі Quentin-ClaudePition, виготовлену в середині XIX сторіччя у Франції; 308) Металеву скульптуру (сет) по моделі Quentin-ClaudePition, виготовлену в середині XIX сторіччя у Франції. 309) Скриньку з печаткою (орієнтовно виготовлення Фаберже) та шпилькою військово-морського флоту; 310) Чеканку з зображенням розп'яття; 311) Лампаду в коробці зеленого кольору; 312) Іконки з мощами та ладаном (мощевики) в кількості 6 одиниць (сувеніри); 313) Ікорницю; 313) Керамічний чайник з набору посуду французької фірми «hermes»; 315) Шкіри ягняти у кількості 2 одиниці, з'єднаних між собою; 316) Скульптуру змії зі скла; 317) Ікону «Віктор мученик», виконану в XX сторіччі; 318) Ювелірну прикрасу – хрестик інкрустований камінним з ланцюжком, які виконані з білого металу (по зовнішнім ознакам схожого на платину); 319) Ікорницю; 320) Рамку з віршем «Заноза» автора Степана Будяка; 321) Черпак з ручкою; 322) Підставку під сувенірне пасхальне яйце; 323) 26 складових частин до підсвічника у вигляді тримачів свічок; 324) Таріль овальну з набору посуду французької фірми «hermes»; 325) Таріль круглу з набору посуду французької фірми «hermes»; 326) Ікону з прикріпленим металічним складнем; 327) Вазу декоративну з мармуру, оздоблену металевими накладками; 328) Скульптуру орла виконану зі скла в XXI сторіччі; 329) Світильник з мавпою; 330) Скриньку з годинником, яка виконана наприкінці XIX сторіччя в Західній Європі; 331) Скульптуру носорога, виготовлену з бронзи; 332) Скульптуру «Посейдон»; 333) Підставки від вази: 2 одиниці; 334) Самовар виробництва Василя Баташева, який виготовлений в Тулі; 335) Трубу до самовару; 336) Скульптуру автора Готфрида Девреса «Кінь», виконану на початку XX сторіччя в Бельгії; 337) Мармурову вазу виконану наприкінці XIX сторіччя у Франції; 338) Канделябр з камінного сету виготовлений в XIX сторіччі в Західній Європі; 339) Мармурову вазу виконану наприкінці XIX сторіччя у Франції; 340) Стіл з малахітовою столешницею, виготовлений в XXI сторіччі в Росії; 341) Скульптуру автора Вітторіо Карадоссі «Німфа», виконану наприкінці XIX сторіччя в Італії; 342) Скульптуру «Циганка на бубні»; 343) Литу підставку для скульптури з годинником; 344) Скульптуру «Оголена танцівниця» автора Фелікса Чарптентьєра, виготовлену у Франції; 345) Підставку у вигляді колони виробника «Tudor» виконану в XX сторіччі в Італії; 346) Колонну-підставку (для вази) в стилі Наполеона III, виготовлену

в третій чверті XIX сторіччя у Франції; 347) Декоративну вазу в стилі ампір, виготовлену в середині XIX сторіччя; 348) Декоративну вазу в стилі ампір, виготовлену в середині XIX сторіччя у Франції; 349) Верхню частину шафи для годинника; 350) Скульптуру «Оголений з птахом»; 351) Циліндричну підставку, виготовлену фірмою «Baldi»; 352) Вазу декоративну з римськими мотивами, виготовлену в XIX сторіччі в Західній Європі; 353) Підставку для підсвічника з металу жовтого кольору; 354) Підставку для підсвічника з металу жовтого кольору; 355) Барельєф автора Жана Гужона «Німфа», відлитої в останній чверті XIX сторіччя; 356) Барельєф автора Жана Гужона «Німфа», відлитої в останній чверті XIX сторіччя; 357) Барельєф автора Жана Гужона «Німфа», відлитої в останній чверті XIX сторіччя; 358) Барельєф автора Жана Гужона «Німфа», відлитої в останній чверті XIX сторіччя; 359) Годинник камінний «Закохана пара на гойдалці» виготовлений наприкінці XIX сторіччя у Франції; 360) Скульптуру автора І. Гречаника «Атлант», відлиту на наприкінці XXI сторіччя; 361) Середню частину шафи для годинника; 362) Нижню частину шафи для годинника; 363) Верхню частину підсвічника металевого на 13 свічок; 364) Верхню частину підсвічника металевого на 13 свічок; 365) Годинник консольний, виготовлений в II половині XIX сторіччя; 366) Скульптуру по моделі Г. Кусту «Коні Марлі», виконану наприкінці XIX сторіччя; 367) Скульптуру по моделі Г. Кусту «Коні Марлі», виконану наприкінці XIX сторіччя; 368) Срібний підсвічник, виготовлений в 1838 році в Англії; 369) Скляний плафон до підсвічника; 370) Картину автора В. Полєнова «Хто з вас без гріха» (Христос і грішниця), виконану в 1908 році; 371) Картину «Морський пейзаж» автора Ф. Басєдова, виконану наприкінці XIX сторіччя; 372) Картину автора Ю. Бершадського «Натюрморт»; 373) Картину автора С.І. Васильківського «Святогірський монастир на річці Донці», виконану на початку XX сторіччя; 374) Картину автора Ф.П. Картіна «Прогулянка в Лівадії»; 375) Картину автора А. Йєнсена «Вітрильник на морі», виконану в Німеччині; 376) Годинник настінний «Cartel» в стилі II рококо, виготовлений наприкінці XVIII – початку XIX сторіччя у Франції; 377) Підставку для годинника «Закохана пара на гойдалці», виготовлену наприкінці XIX сторіччя у Франції; 378) Дзеркало в різній рамі; 379) Підставку під дзеркало; 380) Гладкоствольну, дульнозарядну рушницю з багнетом; 381) Гладкоствольну, дульнозарядну рушницю, 1812 року виготовлення; 382) Гладкоствольну, дульнозарядну рушницю з металевим багнетом, з тисненням у вигляді штамп «Шателєро, 1864» та візерунками; 383) Мисливську рогатину «Кабанє перо», автора Юрія Хачатуровича Саркісяна; 384) Скульптуру «Амфітрита», відлиту на наприкінці XIX сторіччя у Франції; 385) Скульптуру «Нептун», відлиту на наприкінці XIX сторіччя у Франції; 386) Годинник з бюстом Марії Антуанети та двома путті; 387) Вазу декоративна з ручками у вигляді баранячих голів; 388) Вазу декоративну з ручками у вигляді баранячих голів; 389) Самовар виготовлений виробником Mason&Co наприкінці XIX сторіччя в Бірмінгемі (Англія); 390) Вазу на шестикутній підставці з кварцу, виконану наприкінці XIX сторіччя в Західній Європі; 391) Сервіз чайний та кавовий з п'яти предметів; 392) Сервіз чайний з чотирьох предметів виготовлений зі срібла наприкінці XIX сторіччя в Європі; 393) Годинник настільний з галантною парою, виготовлений наприкінці XIX сторіччя у Франції; 394) Годинник настільний з фігурою дами біля туалетного столику, виготовлений наприкінці XIX сторіччя у Франції; 395) Камінний набір з 3 предметів (годинник, два підсвічника), виготовлений в XIX сторіччі в Європі; 396) Ікорницю у вигляді лебедя, виготовлену на початку XXI сторіччя (є повторенням виробу Фаберже, який виготовлений на замовлення імператора Миколи II; 397) Ікорницю у вигляді лебедя, виготовлену на початку XXI сторіччя (є повторенням

Фаберже, яке виготовлялось на замовлення імператора Миколи II); 398) Вазу декоративну, виготовлену в техніці богемського скла; 399) Вазу декоративну, виготовлену в техніці богемського скла; 400) Годинник в фарфоровій скульптурі виготовлений фірмою «Мейсон» в XIX сторіччі; 401) Підсвічник на 6 ріжків з фігурою Діани; 402) Поставець (бар) для кристалу; 403) Ікону «Богородиця з немовлям», виконану в XIX сторіччі; 404) Вазу декоративну у формі лілії виготовлену наприкінці XIX сторіччя; 405) Тацю виготовлену на Севрської фарфоровій мануфактурі в XX сторіччі; 406) Тацю виготовлену на Севрської фарфоровій мануфактурі в XX сторіччі; 407) Срібний канделябр на 6 свічок з кристалевою вазою, виготовлений в 1884 році в Лондоні (Англія); 408) Шкатулку автора Л. Ніконова «Човен чудаків»; 409) Скульптурну композицію «Викрадення Європи», виконану в XX сторіччі; 410) Годинник у вигляді урни на колонні в оточенні трьох грацій, виготовлений в Європі наприкінці XX сторіччя; 411) Композицію із слоновій кістки «Китайська пагода», виготовлену в Китаї в XX сторіччі; 412) Бивень мамонта різблений – «Бій»; 413) Картину «Пейзаж», невідомого автора; 414) Картину «Пейзаж з млином», автора Резанова; 415) Картину «Фіорди», автора Карла Бертольдї, виконану на початку XX століття; 416) Картину автора Арсенія Мещерського «Вид на гору Афон», виконану в 1900 році; 417) Гармату, виготовлену в XIX сторіччі; 418) Книгу М.В. Гоголя «Вечори на хуторі поблизу Диканьки», видану в 2011 році; 419) Книгу «Оновлення Святогорської Успенської общежительной пустині», видану в 1850 році в типографії московського кадетського корпусу м. Санкт-Петербург; 420) Книгу «Вишгород та його святині», видану в 1889 році в м. Київ; 421) Книгу «Києво-Межигірський Свято-Преображенський общежительний жіночий монастир, Його минуле та сьогодення.», видану в 1899 році в типографії м. Києва; 422) Книгу автора М. Костомарова «Російська історія. Том 1», видану в 1915 році; 423) Книгу автора М. Костомарова «Російська історія. Том 2», видану в 1915 році; 424) Книгу «Ілюстрована історія Петра Великого» автора А.Г. Брікнера, видану в 1902 році в м. Санкт-Петербург; 425) Книгу «Псовая и оружейная охота» № 1, надруковану в 1900 році в м. Тула; 426) Книгу Захарченка М.М. «Київ тепер та раніше», надруковану в 1888 році в типографії С. Кульженко; 427) Книгу «Псовая и оружейная охота» № 10, надруковану в 1902 році в м. Тула; 428) Книгу Гоголя В.М. «Вечори на хуторі поблизу Диканьки», надруковану в 1911 році в типографії А.Ф. Деврієна в м. Санкт-Петербург; 429) Книгу «Імператорська полювання на Русі. Т. 3. Історичний опис Миколи Кутєпова, кінець 17 та 18 сторіччя»; 430) Книгу «Царська охота на Русі. Історичний начерк Миколи Кутєпова, 17 сторіччя», надруковану в 1898 році в м. Санкт-Петербург; 431) Книгу «Великокнязівська та Царська охота на Русі з 10 по 16 сторіччя. Том 1. Історичний начерк Миколи Кутєпова», надруковану в 1896 році в м. Санкт-Петербург; 432) «Альбом обраних картин Третьяковської галереї» з серії «Скарбниця російського живопису» виданий в м. Санкт-Петербург на початку XX сторіччя; 433) Альбом «Навала Наполеона. Вітчизняна війна 1812 року», виданий в 1911 році в м. Санкт-Петербург; 434) Книгу Теракотове військо»; 435) Ікону «Христос Вседержитель», виконану на початку XX сторіччя; 436) Ікону «Христос Вседержитель», виконану в XX сторіччі; 437) Ікону «Богородиця Тихвінська», виконану в першій частині XIX сторіччі в Росії; 438) Ікону «Богоявлення», виконану в XVII сторіччі в Галичині; 439) Ікону «Покрова Богородиці», виконану в 1914-1916 роках; 440) Шкатулку виконану в XXI сторіччі в м. Федоскіне; 441) Плакетку «2 долара США»; 442) Графин виробника «Royal Family»; 443) Графин виробника «Royal Family»; 444) Фруктовницю з білого металу, виготовлену в Англії; 445) Фруктовницю, виготовлену в Англії; 446) Частину музичної шкатулки,

виготовлену наприкінці XIX сторіччя; 447) Ятаган XVIII сторіччя, вироблений в Туреччині, загальною довжиною 740 мм; 448) Ятаган XVIII сторіччя вироблений в Туреччині, загальною довжиною 810 мм; 449) Шаблю виготовлену в Німеччині в 1902 році з гравірованими візерунками та написом «Fabrica de solinger 1902»; 450) Шаблю з візерунками у вигляді квіток та зображенням вензеля у вигляді хмари та руки з мечем (належить Олександру I); 451) Шаблю з травленням у вигляді візерунків та вензелем з елементами корони Російської імперії та букви «А» (Вензель належить епосі Олександра I); 452) Шаблю, виготовлену у XX сторіччі з емблемою залізничного транспорту на ефесі; 453) Шаблю, виготовлену в XX сторіччі, загальною довжиною 970 мм; 454) Шаблю кінця XIX – початку XX сторіччя з гравіруванням біля гарди напису «pro Gloria et patria»; 455) Шаблю з відлитою на ефесі зображенням герба з полум'сяцем, піти кінцевою зіркою, шаблями та бунчуками; 456) Шаблю з зображенням на ефесі емблеми військово-морського флоту; 457) Шаблю з інкрустованою на клинку монограммою «KR» та візерунком у вигляді сонця; 458) Шаблю з ножами на яких міститься вензель Павла I; 459) Шаблю виготовлену в Брюсселі з клеймом біля гарди у вигляді напису «Fonson Scie fabricants bruxells»; 460) Сонеру, виготовлену в Україні в XXI столітті; 461) Металевий клинок, довжиною 550 мм; 462) Металевий клинок, довжиною 540 мм; 463) Металевий клинок, довжиною 550 мм; 464) Стилет з ювелірними клеймами; 465) Дульнозарядну гладкоствольну рушницю з дерев'яним шомполом, загальною довжиною 1530 мм; 466) Дульнозарядну гладкоствольну рушницю, загальною довжиною 1530 мм; 467) Дульнозарядну гладкоствольну рушницю, загальною довжиною 1320 мм; 468) Дульнозарядну гладкоствольну рушницю, загальною довжиною 1570 мм; 469) Дульнозарядну гладкоствольну рушницю з клеймом «1806», загальною довжиною 1570 мм; 470) Дульнозарядну гладкоствольну рушницю – «ИЖ, 1834 року»; 471) Дульнозарядну гладкоствольну рушницю, загальною довжиною 1180 мм; 472) Дульнозарядну гладкоствольну рушницю, загальною довжиною 990 мм; 473) Дульнозарядну гладкоствольну рушницю з металевим шомполом, загальною довжиною 750 мм; 474) Пістолет дуельний виготовлений на початку XIX сторіччя, загальною довжиною 535 мм; 475) Пістолет дуельний, загальною довжиною 360 мм; 476) Револьвер, загальною довжиною 240 мм; 477) Ікону «Богородиця Одигітрія», критської школи, виконану в XVI сторіччі; 478) Вазу декоративну, виготовлену на Севрської фарфоровій мануфактурі в XIX сторіччі; 479) Вазу декоративну виготовлену на Севрської фарфоровій мануфактурі в XIX сторіччі; 480) Вазу декоративну виробника «Meissen» виготовлену в XIX сторіччі; 481) Набір столовий з підставки (3 складові частини), вази та двох фруктовниць; 482) Ікону «Богородиця «Утолі мої печалі»», виконану наприкінці XIX сторіччя; 483) Ікону «Богородиця «Достойна еси», виконану в 1899 році в м. Афон; 484) Вазу декоративну Севрської імператорської мануфактури, виготовлену на початку XX сторіччя; 485) Вазу декоративну Севрської імператорської мануфактури, виготовлену на початку XX сторіччя; 486) Дзеркало в обрамленні зі срібла; 487) Вазу виготовлену фірмою «Baldi» (Відерце для шампанського); 488) Скульптуру «Чоловік у капелюсі з пером» вилиту з бронзи наприкінці XIX сторіччя у Франції; 489) Вазу декоративну, виготовлену в XX сторіччі; 490) Кришталевий кубок виробника «BALDI», вироблений в XX сторіччі в Італії; 491) Вазу палацову автора Жерне, виготовлену в другій половині XIX сторіччя у Франції; 492) Вазу з чорного мармуру; 493) Келих для пива з орлом; 494) Кубок з фігурою прапорonoсця; 495) Піг для напоїв, виготовлений фірмою «wutschka»; 496) Піг для напоїв, виготовлений фірмою «wutschka»; 497) Вазу,

виготовлену фірмою «Baldi» (Відерце для шампанського); 498) Відро для охолодження шампанського з ручками у вигляді голів кабанів; 499) Відро для охолодження шампанського з ручками у вигляді голів оленів; 500) Вазу з кришкою Севрської імператорської мануфактури, виготовлену на початку XX сторіччя у Франції; 501) Ніжку керамічну від вази декоративної; 502) Ніжку керамічну від вази декоративної; 503) Свічник у вигляді голови барана, виготовлений фірмою «wutschka»; 504) Вазу з чорного мармуру; 505) Ріг для напоїв, виготовлений фірмою «wutschka»; 506) Скульптуру «Кінь»; 507) Скульптуру «Коні Марлі», виконану наприкінці XIX сторіччя; 508) Глечик декоративний, виготовлений наприкінці XIX сторіччя у Франції; 509) Глечик декоративний, виготовлений наприкінці XIX сторіччя у Франції; 510) Фруктовницю, виготовлену з металу жовтого кольору з розписом у вигляді сцен життя та візерунків; 511) Консоль для годинника; 512) Вазу палацову автора Жерне виготовлену в другій половині XIX сторіччя у Франції; 513) Металеву скриньку овальної форми з зображенням сцени полювання на кабана; 514) Годинник вироблений в XIX сторіччі в Західній Європі; 515) Ікорницю (копія виробу Фаберже, виготовленого в 1890 році); 516) Вазу з кришкою виробника «Lolice», виготовлену в XX сторіччі у Франції; 517) Годинник у вигляді амура; 518) Вазу, виготовлену фірмою «Baldi» (Відерце для шампанського); 519) Бра напільне з скульптурою дівчини; 520) Вазу, виготовлену на Севрської фарфорової мануфактурі; 521) Вазу, виготовлену на Севрської фарфорової мануфактурі; 522) Вазу декоративну Севрської імператорської мануфактури з неглазурованого фарфору, виготовлену в XIX сторіччі; 523) Вазу декоративну Севрської фарфорової мануфактури з неглазурованого фарфору, виготовлену в XIX сторіччі; 524) Тацю, виготовлену в XXI сторіччі з срібла, вагою 10220 грамів; 525) Набір під горілку з ікорницею «Лебідь»; 526) Бар в декоративному стилі «Буль», виготовлений в другій половині XIX сторіччя, у Франції; 527) Картину автора Масрта «Карпатський краєвид з отарою овець», виконану в 2011 році; 528) Сувенірну копію пекторалі, виготовлену в XXI сторіччі; 529) Вазу, виготовлену в Китаї наприкінці XX сторіччя з художнім розписом у вигляді сцен життя; 530) Вазу, виготовлену в Китаї наприкінці XX сторіччя з художнім розписом у вигляді сцен життя; 531) Вазу, виготовлену в Китаї наприкінці XX сторіччя з художнім розписом у вигляді сцен життя; 532) Вазу з розписом «Сатири і вакханки» (по мотивам Рубенса); 533) Набір посуду французької фірми «hermes» у 53 коробках; 534) Дерев'яний столик, виготовлений в XX сторіччі; 535) Вазу кришталеву виготовлену фірмою «Lalique»; 536) Вазу Севрської фарфорової мануфактури з зображенням по тілу вази пейзажу; 537) Вазу Севрської фарфорової мануфактури з зображенням по тілу вази пейзажу.

З огляду на викладене, перелічене вище та належні Януковичу В.Ф. грошові кошти, рухоме та нерухоме майно підлягає стягненню в дохід держави у відповідності із пунктом 11 частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції».

20. Підтвердження наявності інших активів, підконтрольних відповідачу

Позивач у позовній заяві та його представники у судовому засіданні стверджували, що відповідач опосередковано вчиняє дії, тотожні за змістом права розпорядження активами, які належать фізичним та юридичним особам, зокрема, Янукович Л.О. (ідентифікаційний код _____), Януковичу О.В. (ідентифікаційний код _____), Полежай Л.Л. (ідентифікаційний код _____), ТОВ «Танталіт» (код ЄРДПОУ _____) та ТОВ «Дом Лесника» (код ЄРДПОУ _____).

Отже, суду належить також встановити доведеність факту опосередкованого володіння відповідачем майном, належним іншим фізичним та юридичним особам.

З приводу цього, суд звертає увагу, що пунктом 11 частини 1 статті 43 Закону України «Про санкції» передбачено такий вид санкції, як стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Для правильного розуміння та застосування зазначеної санкції, суду потрібно відповісти, серед іншого, на запитання: які дії є тотожними за змістом здійсненню права розпорядження активами?

Відповідно до статті 317 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України) власникові належать права володіння, користування та розпорядження своїм майном.

Власник володіє, користується, розпоряджається своїм майном на власний розсуд. Власник має право вчиняти щодо свого майна будь-які дії, які не суперечать закону (стаття 319 ЦК України).

Разом з цим, частиною 7 статті 319 ЦК України передбачено, що діяльність власника може бути обмежена чи припинена або власника може бути зобов'язано допустити до користування його майном інших осіб лише у випадках і порядку, встановлена законом.

Відповідно до практики застосування термінів:

1) право володіння – це забезпечена законом можливість фактичного панування над річчю, утримання її у сфері свого господарювання;

2) право користуватися – забезпечена законом можливість власника вилучати з речі її корисні властивості відповідно до її призначення, одержувати плоди і доходи, з метою задоволення різних потреб;

3) право розпорядження – забезпечена законом можливість власника визначати фактичну та юридичну долю речі: передавати її іншим особам у власність чи тимчасове володіння і користування, а в деяких випадках – і в розпорядження (договір комісії).

На думку суду, формулюванням «дії тотожні за змістом праву розпорядження активами» законодавець намагався охопити майно, яке формально не належить суб'єкту, але фактично ним контролюється. Йдеться про ситуації, коли суб'єкт контролює певне майно через неформалізоване право розпорядження ним шляхом фактичної можливості визначення долі цього майна.

Важливо зазначити, що можливість контролю над майном третьої особи має бути обґрунтованою, тобто виключати випадки, коли третя особа є реальним власником майна і діє за власною волею. При визначенні того, чи є третя особа реальним власником, слід враховувати, зокрема, майновий стан такої особи, а саме чи могла вона придбати відповідне майно, зважаючи на доходи та наявні грошові активи (п. 14 Роз'яснення щодо застосування окремих положень Закону України «Про запобігання корупції» стосовно заходів фінансового контролю, затвердженого рішенням Національного агентства з питань запобігання корупції № 3 від 11.08.2016).

§ 1. Щодо опосередкованого володіння Януковичем В.Ф. майном, яке належить Янукович Л.О.

Згідно з відповіддю Державної міграційної служби № 6.2-12169/3.1-22 від 08.12.2022 Янукович Людмила Олександрівна, 09.10.1949 року народження, (ідентифікаційний код _____), станом на дату видачі паспорта громадянина України для виїзду за кордон (29.10.2007) зареєстрована за адресою:

(т. 10 а.с. 204).

Відповідно до актового запису про шлюб № від , виданого відділом державної реєстрації актів цивільного стану Єнакіївського міського управління юстиції у Донецькій області, Янукович Віктор Федорович, 09.07.1950 року народження, та Янукович () Людмила Олександрівна, 09.10.1949 року народження, уклали шлюб (т. 5 а.с. 311). Відомості про його розірвання у відповідному реєстрі відсутні. Відтак, Янукович В.Ф. та Янукович () Л.О. з 12.08.1972 перебувають у шлюбі та відповідно до положень ст. 1 Закону України «Про захист економічної конкуренції» є пов'язаними особами.

Згідно з інформацією Головного сервісного центру Міністерства внутрішніх справ України (далі – МВС) № 31/13472-11460-2022 від 16.11.2022, в Єдиному реєстрі транспортних засобів за Янукович Л.О. 16.10.2012 на праві приватної власності зареєстрований транспортний засіб TOYOTA SIENNA, 2011 року випуску, сірого кольору, номер кузова (№ шасі) , державний номерний знак (т. 9 а.с. 170).

Статтею 60 Сімейного кодексу України передбачено, що майно, набуте подружжям за час шлюбу, належить дружині та чоловікові на праві спільної сумісної власності. Водночас, режим спільної сумісної власності не визначає розміру часток кожного власника, що унеможливорює ідентифікацію конкретних часток відповідача та його дружини у спільному майні. Тож, оскільки частки подружжя у праві спільної сумісної власності не визначені, суд в адміністративному провадженні позбавлений можливості визначати їх поза межами цивільного провадження. Відтак, вищезазначене майно на праві спільної сумісної власності також належить і Януковичу В.Ф.

Згідно з інформацією, наданою Державною податковою службою України (інформаційна довідка №11463/5/99-00-08-02-01-05 від 05.12.2022), у період з 2010 по 2012 роки включно Янукович Л.О. будь-яких офіційних доходів не отримувала (т. 11 а.с. 3).

З огляду на викладене, суд дійшов висновку, що зазначене рухоме майно є таким, щодо якого відповідач може вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ним, а відтак, воно підпадає під застосування санкції, передбаченої пунктом 11 частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції».

Окрім того, згідно із відомостями з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, Реєстру прав власності на нерухоме майно (інформаційна довідка № 314492748 від 08.11.2022) Янукович Л.О. на праві приватної власності належить домоволодіння, загальною площею 303,8 кв.м, що розташоване за адресою:

(т. 7 а.с. 169). Вказаний будинок Янукович Л.О. набула у власність 25.12.2009 на підставі свідоцтва про право на спадщину, за заповітом № 1-2166 від 25.11.2009 (т. 7 а.с. 171).

Відповідно до вимог статей 1216, 1218 ЦК України спадкуванням є перехід прав та обов'язків (спадщини) від фізичної особи, яка померла (спадкодавця), до інших осіб (спадкоємців). До складу спадщини входять усі права та обов'язки, що належали спадкодавцеві на момент відкриття спадщини і не припинилися внаслідок його смерті.

Крім того, у відповідності до пункту 2 частини 1 статті 57 СК України майно, набуто в порядку спадкування, є особистою приватною власністю дружини, чоловіка.

Таким чином, оскільки згадане вище домоволодіння Янукович Л.О. набула у власність в порядку спадкування, до неї перейшли усі права та обов'язки, що належали спадкодавцеві. Разом з цим, суду не надано достатніх доказів на підтвердження того, що

згадане домоволодіння є пов'язане якимось чином із відповідачем та що останній прямо чи опосередковано може вчиняти дії, тотожні за своїм змістом праву розпорядження належним Янукович Л.О. домоволодінням, а відтак, позовна заява у цій частині задоволенню не підлягає.

§ 2. Щодо опосередкованого володіння Януковичем В.Ф. майном, яке належить на праві власності Полежай Л.Л.

Так, згідно відповіді Державної міграційної служби від 08.12.2022 № 6.2-12169/3.1-22 Полежай Любов Леонідівна, 31.01.1975 року народження, (ідентифікаційний код), з 19.03.2013 зареєстрована за адресою:
(т. 10 а.с. 204).

Під час досудового розслідування Державним бюро розслідувань встановлено, що Янукович В.Ф. у період перебування в Україні підтримував тісні взаємовідносини та спільно проживав з Полежай Л.Л.

Зі змісту протоколів допиту свідків Рудоман Ю.О. та Мартиненко Н.М., допитаних у кримінальному провадженні № 1201400060000228, убачається, що з 2002 року Полежай Л.Л. працювала на посаді офіціантки на території Межигір'я. Проте, з 2005-2006 років спільно проживала з Януковичем В.Ф. та з того ж часу Янукович Л.О. (дружина Януковича В.Ф.) до Межигір'я не приїжджала. Починаючи з 01.04.2010 Полежай Л.Л. мешкала з Януковичем В.Ф. у будинку «Хонка», на території Межигір'я. З цього часу там же мешкала донька Полежай Л.Л. на ім'я Марія (т. 10 а.с. 210, 212).

Інформація про зв'язок між Януковичем В.Ф. та Полежай Л.Л. неодноразово з'являлася у засобах масової інформації, що відображено в аналітичній довідці Автономної некомерційної організації Центр антикорупційних досліджень та ініціатив «Трансперенсі Інтернешнл – Р» (т. 2 а.с. 37).

Згідно з інформацією, наданою Державною податковою службою України (інформаційна довідка №11463/5/99-00-08-02-01-05 від 05.12.2022), у 2011 році Полежай Л.Л. отримувала офіційний дохід у розмірі 893 020 гривень, у 2012 році у розмірі 912 406 гривень, у 2013 році у розмірі 5 716 578 гривень (т. 11 а.с. 3).

Відповідно до відомостей з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, Реєстру прав власності на нерухоме майно (інформаційна довідка № 314488900 від 08.11.2022) Полежай Л.Л. 05.03.2012 на підставі договору купівлі-продажу від 29.02.2012 № 361 набула у приватну власність квартиру, загальною площею 148,50 кв. м, що розташована за адресою:

У подальшому, на підставі договору міні від 02.03.2013 № 2002 укладеного між Полежай Л.Л. та Полежай Марією Єгорівною, на останню 02.03.2013 оформлено право власності на 2/3 частки вищевказаної квартири. Отже, станом на момент розгляду вказаної справи, у власності Полежай Л.Л. залишається 1/3 частки зазначеної квартири (т. 7 а.с. 165).

Із витягу з Державного реєстру актів цивільного стану громадян щодо актового запису про народження від 07.12.2022 вбачається, що Полежай Марія Єгорівна, 20.06.2001 року народження, є донькою Полежай Любов Леонідівни (т. 11 зв. ст. ас. 20).

Однак, позивачем не надано доказів на підтвердження вартості зазначеної квартири та неможливості її придбання Полежай Л.Л. за власні кошти. Окрім того, у наданих позивачем матеріалах відсутні докази, які б свідчили, що Янукович В.Ф. прямо чи опосередковано може вчиняти дії, тотожні за своїм змістом праву розпорядження активами, належними на праві приватної власності Полежай Л.Л. та Полежай М.Є., а

відтак, позовна заява у цій частині задоволенню не підлягає.

§ 3. Щодо підтвердження підконтрольності відповідачу ТОВ «Танталіт»

Як убачається із відомостей з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, Реєстру прав власності на нерухоме майно, Державного реєстру Іпотек, Єдиного реєстру заборон відчуження об'єктів нерухомого майна у власності ТОВ «Танталіт» (код ЄРДПОУ 35371154) перебуває таке майно:

1) центр відпочинку та здоров'я, що знаходиться за адресою: Київська область, Вишгородський район, с. Нові Петрівці, вулиця Франка Івана, 19 (інформаційна довідка № 312701734 від 19.10.2022). Вказане нерухоме майно ТОВ «Танталіт» набуло 29.12.2012 на підставі договору купівлі-продажу від 19.11.2007 (т. 2 а.с. 88);

2) житловий будинок, загальною площею 825,8 кв.м, що знаходиться за адресою: Київська область, Вишгородський район, с. Нові Петрівці, вулиця Франка Івана, 18 (інформаційна довідка № 312705148 від 19.10.2022). Вказане нерухоме майно ТОВ «Танталіт» набуло 14.03.2012 на підставі договору купівлі-продажу від 06.03.2012 № 2054 (т. 2 а.с. 91).

Окрім того, відповідно до відомостей з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців статутний капітал ТОВ «Танталіт» складає 146 629 340 грн та розподілений між засновниками таким чином: 1) Приймак Олександр Юрійович – 44 000 грн, що складає 0,03% та 2) ТОВ «Танталіт» - 146 585 340 грн, що складає 99,97% (т. 7 а.с. 194).

§ 4. Щодо приватизації комплексу відпочинку «Пуща-Водиця», урочища «Межигір'я»

З матеріалів справи вбачається, що 25.07.2007 Янукович В.Ф., обіймаючи посаду Прем'єр-Міністра України, підписав розпорядження Кабінету Міністрів України № 584-р «Про внесення змін до розпорядження Кабінету Міністрів України від 13.06.2007 № 405», відповідно до якого прийнято рішення про передачу із сфери управління Державного управління справами до сфери управління Міністерства охорони навколишнього природного середовища України будівель, споруд та іншого майна, що розташовано на території урочища «Межигір'я» та закріплене за комплексом відпочинку «Пуща-Водиця» (місто Київ, вулиця Вишгородська, 150) (т. 4 а.с. 100).

Того ж дня, Янукович В.Ф. підписав розпорядження Кабінету Міністрів України № 585-р «Про внесення змін до розпорядження Кабінету Міністрів України від 11.07.2007 № 521», згідно з яким прийнято рішення про передачу до статутного капіталу НАК «Надра України» будівель, розташованих по вулиці Володимирській, 34 та вулиці Золотоворітській, 9 у місті Києві, будівель, споруд та іншого майна, що знаходилося на території урочища «Межигір'я» та перебувало у сфері управління Міністерства охорони навколишнього природного середовища України (т. 5 а.с. 194).

Згодом, 25.09.2007 Голови правління НАК «Надра України» Ставицький Е.А., уклав з ТОВ «Медінвесттрейд», в особі директора Герасименка Г.Г., договір міни № 312/07, відповідно до якого будівлі, споруди та інше майно комплексу відпочинку «Пуща-Водиця» урочища «Межигір'я», яке розташоване за адресою: Київська область, Вишгородський район, с. Нові Петрівці, вулиця Івана Франка, 19, та будинок по вулиці Межигірській, 123а, у с. Нові Петрівці з державного володіння були передані ТОВ «Медінвесттрейд», а взамін НАК «Надра України» одержало нежитлові приміщення, розташовані у місті Києві по вулиці Паркова дорога, 3-5-7 (літери А, Б)

(т. 4 а.с. 128).

Отже, за вказаних вище обставин комплекс відпочинку «Пуща-Водиця» урочища «Межигір'я» перейшов із державної власності у приватну.

§ 5. Щодо впливу Януковича В.Ф. на ТОВ «Медінвесттрейд»

Судом із відкритих джерел встановлено, що засновником та керівником ТОВ «Медінвесттрейд» (код ЄДРПОУ 33057965) є Герасименко Геннадій Григорович.

З доданих до позову матеріалів убачається, що Герасименко Г.Г. допитувався в якості підозрюваного у кримінальному провадженні № 42014000000000069 від 06.03.2014 за частиною 2 статті 205 Кримінального кодексу України (Фіктивне підприємництво). Відповідно до протоколів допиту останнього від 16.11.2015 та 24.11.2015, Герасименко Г.Г. був охоронцем будинку Януковича В.Ф. у місті Донецьк, а 16.06.2007 за вказівкою Януковича О.В. став засновником та директором ТОВ «Медінвесттрейд». Однак, жодного відношення до фінансово-господарської діяльності цього товариства не мав, так само як і не мав на меті її здійснювати, а лише виконував вказівки Федорука А.М. та Литовченка П.В., підконтрольних Януковичу О.В., щодо підписання документів, необхідних для переведення з державної у приватну власність комплексу відпочинку «Пуща-Водиця» урочища «Межигір'я» (т. 3 а.с. 25, 41).

Ухвалою Святошинського районного суду міста Києва від 18.02.2016 (справа № 759/2103/16-к) Герасименка Г.Г. звільнено від кримінальної відповідальності за вчинення кримінального правопорушення, передбаченого частиною 2 статті 205 КК України.

Отже, засновник та керівник ТОВ «Медінвесттрейд» (код ЄДРПОУ 33057965) Герасименко Г.Г. під час створення та керування вищезазначеним товариством був підпорядкованою Януковичу В.Ф. особою.

§ 6. Історія придбання зазначеного активу ТОВ «Танталіт» та взаємозв'язок засновників із відповідачем

З відкритих джерел та матеріалів справи вбачається, що 06.08.2007 Литовченком П.В. (ідентифікаційний код) та Близнюк Ю.В. у місті Донецьку проведено установчі збори учасників ТОВ «Танталіт», на яких відповідно до протоколу № 1 прийнято рішення про створення ТОВ «Танталіт» та призначення директором товариства Литовченка П.В. Останній також став засновником підприємства із розміром статутного капіталу – 44 000 грн, що складав 100% (т. 3 а.с. 178).

Печерською районною у місті Києві державною адміністрацією видано свідоцтво від 22.08.2007 серії про державну реєстрацію ТОВ «Танталіт» (код ЄДРПОУ 35371154), відповідно до якого місцезнаходження юридичної особи: місто Київ, вулиця Московська, 7 (т. 4 а.с. 138).

Відповідно до Протоколу № 2 загальних зборів учасників ТОВ «Танталіт» від 08.10.2007 ТОВ «Євро Іст Бетайлінгунгс Гмбх» (Euro East Beteiligungs GmbH), збільшено складений капітал ТОВ «Танталіт» до 115 038 560 грн та розподілено таким чином: 1) Литовченко П.В. – 44 000 грн, що складає 0,0382% та 2) ТОВ «Євро Іст Бетайлінгунгс Гмбх» (Euro East Beteiligungs GmbH) – 114 994 560 грн, що складає 99,9618% (т. 3 а.с. 152). Згодом складений капітал був збільшений до 146 629 340 грн та був розподілений таким чином: 1) Литовченко П.В. – 44 000 грн, що складає 0,0300% складеного капіталу та 2) ТОВ «Євро Іст Бетайлінгунгс Гмбх» (Euro East Beteiligungs GmbH) – 146 585 340 грн,

що складає 99,9700%.

На підставі договору купівлі-продажу від 19.11.2007 ТОВ «Танталіт», в особі директора Литовченка П.В., придбало у ТОВ «Медінвесттрейд»

, за 179 938 грн та нерухоме майно комплексу відпочинку «Пуща-Водиця», урочище «Межигір'я», що розташоване за адресою:

, за 89 305 560 грн (т. 4 а.с. 139).

На підставі договору купівлі-продажу від 12.05.2011 ТОВ «Танталіт» придбало у ТОВ «Євро Іст Бетайлінгунгс Гмбх» (Euro East Beteiligungs GmbH) його частку у статутному капіталі.

На підставі двох договорів купівлі-продажу від 22.08.2013 Ключев Сергій Петрович (ідентифікаційний код) придбав у ТОВ «Танталіт» та Литовченка П.В. їх частки у статутному капіталі ТОВ «Танталіт» вартістю 146 585 340 грн (99,97%) та 44 000 грн (0,03%) відповідно (т. 4 а.с. 60,63) та став одноосібним власником цього підприємства.

10.12.2014 Ключев С.П. уклав два договори купівлі-продажу, у відповідності до яких продав належні йому частки ТОВ «Танталіт» Приймаку Олександрю Юрійовичу (ідентифікаційний код) вартістю 44 000 грн (0,03%) та ТОВ «Танталіт», в особі директора Джавлах Миколи Ілліча, вартістю 146 585 340 грн (99,97%) (т. 2 а.с. 336, 338).

У межах досудового розслідування кримінального провадження № 42015000000002833 від 25.12.2015 на зазначені вище об'єкти нерухомого майна та статутний капітал ТОВ «Танталіт» накладено арешт та ухвалою слідчого судді Печерського районного суду міста Києва від 29.05.2018 (справа № 757/25776/18-к) передано в управління Національному агентству України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів (т. 2 а.с. 63).

У межах досудового розслідування кримінального провадження № 42014000000000069 від 06.03.2014 рухоме майно, розташоване на території резиденції «Межигір'я», накладено арешт та ухвалою слідчого судді Печерського районного суду міста Києва від 06.06.2018 у справі № 757/27722/18-к передано в управління Національному агентству України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів (т. 5 а.с. 11).

Ухвалою слідчого судді Вищого антикорупційного суду від 24.11.2021 (справа № 991/7902/21) накладено арешт на майно, яке знаходиться на території урочища (резиденції) «Межигір'я» (на земельних ділянках кадастровий номер 3221886000:02:150:0152 площею 104,6107 га, кадастровий номер 3221886000:01:228:0151 площею 1,7688 га, кадастровий номер площею 3,9 га, кадастровий номер площею 1,0252 га, кадастровий номер площею 21,8753 га, кадастровий номер площею 3,7 га, а також об'єктах рухомого та нерухомого майна, які розташовані на вказаних ділянках (т. 4 а.с. 149).

§ 7. Щодо впливу Януковича В.Ф. на Литовченка П.В.

Отже, з вищевикладеного вбачається, що Литовченко П.В. був засновником та директором ТОВ «Танталіт» протягом 2007-2013 років.

З інформаційного фонду Державного реєстру фізичних осіб – платників податків Державної фіскальної служби України за період з 01.01.1998 по 31.12.2015 вбачається,

що Литовченко Павло Володимирович протягом (т. 5 а.с. 287):

1) 2004-2006 років отримував доходи у ПАТ «ЦЗФ «Комсомольська» (код ЄДРПОУ 24820699);

2) 2006-2007 років отримував доходи у ПАТ «Кепітал Білдінг Корпорейшн» (код ЄДРПОУ 33957191) (т. 5 а.с. 287).

Окрім того, з наданих позивачем доказів встановлено (т. 10 а.с. 233), що Литовченко П.В. у період:

1) 2004-2005 років обіймав посаду юрисконсульта Асоціації ФП ТП «Донбаський Розрахунково-Фінансовий Центр»;

2) 2005-2007 років був заступником начальника юридичного відділу в Асоціації ФП ТП «Донбаський Розрахунково-Фінансовий Центр» та за сумісництвом заступником генерального директора ТОВ «Кепітал білдінг Корпорейшн».

Водночас, за результатом аналізу інформації, яка міститься в мережі Інтернет на порталах публічної інформації щодо юридичних осіб «YOU CONTROL» за посиланням <https://youcontrol.com.ua/>, наведеного у протоколі огляду від 10.12.2021 проведеного детективом Національного антикорупційного бюро України у межах кримінального провадження № 42015000000002833 від 25.12.2015, встановлено таке.

§ 7.1. Щодо ПАТ «ЦЗФ «Комсомольська».

Так, ПАТ «ЦЗФ «Комсомольська» до 19.03.2012 мала назву Асоціація «Фінансових, промислових та торгівельних підприємств «Донбаський розрахунковий центр», з 19.03.2012 по 14.11.2017 мала назву Публічне акціонерне товариство «Центральна збагачувальна фабрика «Комсомольська», а з 14.11.2017 називається Публічне акціонерне товариство «Центральна збагачувальна фабрика «Мирноградська».

Також встановлено, що засновниками вказаного Товариства у період з 2000 по 2004 роки були такі особи: 1) Прутник Едуард Анатолійович, 2) ТОВ «Веспром» та 3) ТОВ «Донецьк-Магна К». Подальшим аналізом інформації щодо засновників вказаного Товариства встановлено, що у 2010-2011 роках основним засновником Товариства виступило ТОВ «ДРФЦ» із розміром внеску у статутний фонд 236 122 385 грн.

Встановлено, що засновниками ТОВ «Веспром» у період часу з 2002 по 2004 роки були такі особи: 1) Прутник Едуард Анатолійович, 2) ПАТ «ЦЗФ Комсомольська» та 3) ТОВ «Східінвестпром» (ЄДРПОУ 32295814). Окрім того, встановлено, що засновниками ТОВ «Східінвестпром» з 2002 по 2004 роки були 1) Богачов Олександр Васильович та 2) Федорук Андрій Михайлович.

§ 7.2. Щодо ПАТ «Кепітал Білдінг Корпорейшн».

За результатом аналізу інформації встановлено, що засновниками вказаного підприємства у період з 2005 по 2015 роки були 1) Федорук А.М. та 2) ПАТ «МАКО Холдінг» (код ЄДРПОУ).

У свою чергу ПАТ «МАКО Холдінг» до 07.06.2006 мала назву ТОВ «Менеджмент Ассестс Корпорейшн», а з 07.06.2006 по 25.02.2011 мала назву ПАТ «Менеджмент Ассестс Корпорейшн».

Також встановлено, що засновниками вказаного підприємства у період з 2006 року по теперішній час є Янукович Олександр Вікторович син Януковича В.Ф. (т. 5 а.с. 305).

Отже, можна дійти висновку, що Федорук А.М. був засновником ряду юридичних осіб, які опосередковано підпорядковувалися Януковичу В.Ф. через його сина (Януковича О.В.).

До того ж, згідно відомостей з Єдиного реєстру довіреностей Янукович В.Ф. неодноразово видавав довіреності Федоруку Андрію Михайловичу, а саме: 1) 03.10.2007 строком до 03.10.2010 (реєстраційний номер), 2) 20.01.2009 строком до 20.01.2012 (реєстраційний номер), 3) 18.09.2009 строком до 18.09.2012 (реєстраційний номер) (т. 7 а.с. 60). Відтак, вказане свідчить про взаємопов'язаність та підпорядкованість Федорука А.М. відповідачу Януковичу В.Ф.

Згідно з актового запису про народження № від , виданого відділом державної реєстрації актів цивільного стану Єнакіївського міського управління юстиції у Донецькій області, Янукович Віктор Вікторович, 16.07.1981 року народження, є сином Януковича В.Ф. та Янукович Л.О. (т. 5 а.с. 313).

Окрім того, відповідно до витягу з Єдиного реєстру довіреностей 17.02.2010 Янукович В.В. (ідентифікаційний код) видав Литовченку Павлу Володимировичу довіреність № строком до 17.02.2013 (т. 10 зв. ст. а.с. 214). Згодом на підставі вищевказаної довіреності Литовченко П.В. подав декларацію про доходи, зобов'язання фінансового характеру та майновий стан державного службовця та особи, яка претендує на зайняття посади державного службовця щодо себе та членів своєї сім'ї (т. 10 а.с. 216). Вищевказане додатково підтверджує пов'язаність Литовченка П.В. із сім'єю Януковичів.

З огляду на вищевикладене, є підстави стверджувати, що засновник ТОВ «Танталіт» Литовченко П.В. є особою, яка підконтрольна Януковичу В.Ф., оскільки він протягом 4-х років отримував доходи на підприємствах, які опосередковано підконтрольні Януковичу О.В. Як зазначалося раніше останній є сином відповідача Януковича В.Ф. та у відповідності до статті 1 Закону України «Про захист економічної конкуренції» вони є пов'язаними особами.

§ 8. Щодо впливу Януковича В.Ф. на Ключова С.П.

Як вже було встановлено судом, 22.08.2013 Ключев Сергій Петрович (ідентифікаційний код) за договорами купівлі-продажу придбав частки у статутному капіталі ТОВ «Танталіт» у таких осіб: 1) Литовченка П.В. (частка статутного капіталу 0,03%, що становить 44 000) та 2) ТОВ «Танталіт» (частка статутного капіталу 99,97%, що становить 146 585 340 грн) (т. 4 а.с. 60,63).

Згодом, 10.12.2014 Ключев С.П. за договорами купівлі-продажу продав частки у статутному капіталі ТОВ «Танталіт» таким особам: 1) Приймаку О.Ю. (частка статутного капіталу 0,03%, що становить 44 000 грн) та 2) ТОВ «Танталіт» (частка статутного капіталу 99,97%, що становить 146 585 340 грн) (т. 2 а.с. 336, 338).

Відповідно до відомостей з Єдиного реєстру довіреностей 18.11.2009 Янукович В.Ф. видав довіреність Ключеву С.П. строком до 22.12.2009, реєстраційний номер (т. 7 а.с. 60).

Окрім того, з копії паспорту Януковича В.Ф. вбачається, що з 01.07.2004 по 06.11.2008 він був зареєстрований за адресою: (т. 6 а.с. 33).

Згідно з інформаційною довідкою № 312737890 від 19.10.2022 у Державного реєстру прав на нерухоме майно відомості про право власності на вищевказане нерухоме майно відсутні, однак у графі «відомості про суб'єктів обтяження» особа,

права якої обтяжуються вказаний Ключев Сергій Петрович (т. 2 а.с. 139). Зазначене з високою ймовірністю дає підстави дійти висновку, що квартира за адресою:

перебуває у власності Ключева С.П.

З наданих позивачем матеріалів вбачається, що Ключев С.П. є братом Ключева Андрія Петровича, який протягом перебування Януковича В.Ф. на посту Президента України обіймав високі керівні посади, зокрема, протягом 2012-2014 років був секретарем Ради національної безпеки і оборони України, а з січня 2014 року призначений Януковичем В.Ф. главою Адміністрації Президента України. Окрім того, встановлено, що Ключев С.П. та Ключев А.П. довгий час були членами політичної партії «Партія регіонів», яку з 2003 по 2010 роки очолював саме Янукович В.Ф.

До того ж, із листа Генеральної прокуратури України до Центральної виборчої комісії від 21.06.2019 № 23/1-32773-14, який знаходиться у відкритому доступі, вбачається, що Ключев А.П. супроводжував Януковича В.Ф. у період з 21.02.2014 по 23.02.2014 при перетинанні останнім державного кордону України на гвинтокрилі та літаку, який належав російській федерації, у напрямку з території російської федерації до військової частини збройних сил російської федерації на території Автономної республіки Крим (т. 2 а.с. 141). Вказана інформація також доступна за таким посиланням [31].

Отже, є підстави стверджувати, що Янукович В.Ф. мав безпосередній вплив на Ключева С.П., зокрема у питаннях господарської діяльності ТОВ «Танталіт».

З огляду на вищевикладене, суд дійшов висновку, що відповідач Янукович В.Ф. опосередковано володів активами ТОВ «Танталіт», міг та вчиняв дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними, зокрема й тому, що засновниками даного Товариства з моменту його створення були особи, які є підконтрольними Януковичу В.Ф. та його сину (Януковичу О.В.), а саме: 1) Литовченко П.В. та 2) Ключев С.П.

§ 9. Щодо підконтрольності ТОВ «Дом Лесника» Януковичу В.Ф.

З матеріалів справи вбачається, що 26.06.2015 за результатами досудового розслідування у кримінальному провадженні № 4201400000000374 Януковичу Віктору Федоровичу повідомлено про підозру у вчиненні злочину, передбаченого ч. 5 ст. 191 КК України, а саме, у тому, що будучи службовою особою, за попередньою змовою з іншими особами, упродовж 2007-2009 років вчинив заволодіння шляхом зловживання своїм службовим становищем державним майном в особливо великому розмірі, зокрема земельною ділянкою лісового фонду загальною площею 17,4791 га Дніпровсько-Тетерівського лісомисливського господарства на території Сухолуцької сільської ради Вишгородського району Київської області загальною вартістю 22 347 000 грн.

Як убачається із відомостей з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, Реєстру прав власності на нерухоме майно, Державного реєстру Іпотек, Єдиного реєстру заборон відчуження об'єктів нерухомого майна (інформаційна довідка № 312914170 від 20.10.2022) у власності ТОВ «Дом Лесника» (код ЄРДПОУ 34702553) перебуває готельно-ресторанний комплекс, розташований за адресою:

(т. 2 а.с. 107-138).

Ухвалою слідчого судді Вищого антикорупційного суду від 30.07.2020 (справа № 991/5559/20) у межах досудового розслідування кримінального провадження № 42016000000000785 від 22.03.2016 належне ТОВ «Дом Лесника» майно готельно-ресторанного комплексу, розташований за адресою: Київська область,

Вишгородський район, сільська рада Сухолюцька, «Акація», урочище, 1, на яке накладено арешт згідно з ухвалою слідчого судді Печерського районного суду міста Києва від 06.03.2015, та майно, яке знаходиться у даному комплексі, передано в управління Національному агентству України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів (т. 2 а.с. 98).

Водночас, за результатом аналізу інформації, яка міститься у мережі Інтернет на порталах публічної інформації щодо юридичних осіб «YOU CONTROL» за посиланням <https://youcontrol.com.ua/>, наданої позивачем (т. 10 а.с. 208; т. 11 а.с. 1) встановлено таке.

1. Статутний капітал даного Товариства складає 66 201 488,10 грн;

2. Засновниками товариства є 1) Приватна Акціонерна Компанія з Обмеженою Відповідальністю Астут Партнерс Лтд у розмірі 97,7% частки, що становить 64 663 988,10 грн та 2) Шишка І.І. у розмірі 2,3% частки, що становить 1 537 500,00 грн;

Відповідно до відповіді НАЗК на запит Міністерства юстиції Україна від 11.11.2022 № 105873/38.1.1/14-22 приватна акціонерна компанія з обмеженою відповідальністю Астут Партнерс Лтд має статус «Dissolved» станом на 05.01.2016, тобто була ліквідована (т. 8 а.с. 87, т. 11 а.с. 29).

Окрім того, вбачається, що одним із засновників даної юридичної особи з 29.11.2006 по 04.06.2008 був Литовченко Павло Володимирович, який серед іншого до 23.04.2007 був її керівником (т. 11 а.с. 1).

Отже, враховуючи, що один із перших засновників вказаного Товариства є Литовченко П.В., як вже раніше встановлено судом підпорядкований Януковичу В.Ф. та його сину, а інший засновник – Приватна Акціонерна Компанія з Обмеженою Відповідальністю Астут Партнерс Лтд з 05.01.2016 є ліквідованою, можна дійти висновку, що ТОВ «Дом Лесника» є підконтрольною Януковичу В.Ф.

Також, згідно відповідей, що містяться в аналітичних довідках 1) Національного антикорупційного бюро України № 02-022/21099 від 01.11.2022 (т. 2 а.с. 220) та 2) Державного бюро розслідувань від 03.01.2022 № 25454-22/0-6-01-03-11476/22 (т. 6 а.с. 12), вищевикладені обставини підтверджуються матеріалами досудових розслідувань таких кримінальних проваджень: 1) № 42015000000002833 від 25.12.2015, 2) № 42016000000000785 від 22.03.2016, 3) № 42016000000002910 від 17.10.2016, 4) № 42015000000001178 від 18.06.2015, які розслідуються НАБУ та 5) № 42014000000001048 від 10.11.2014, 6) № 42016000000003488 від 17.11.2016, що перебувають у провадженні ДБР.

Крім того, ухвалами Печерського районного суду міста Києва від 06.03.2015 та 23.05.2016 у справах № 7757/7531/15-к та № 757/5022/15-к відповідно накладено арешт на готельно-ресторанний комплекс, розташований за адресою: Київська область, Вишгородський район, сільська рада Сухолюцька, «Акація», урочище, 1, та на майно, яке знаходиться в ньому (т. 2 а.с. 320, 322).

Ухвалою Вищого антикорупційного суду від 30.07.2020 у справі № 991/5559/20 вказане рухоме та нерухоме майно передано в управління Національному агентству України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів (т. 2 а.с. 328).

§ 10. Щодо взаємозв'язку між ТОВ «Танталіт» та ТОВ «Дом Лесника»

Судом встановлено, що одним із засновників ТОВ «Танталіт» з 2007 по 2011 роки було ТОВ «Євро Іст Бетайлінгс ГмбХ» (Euro-East Beteiligungs GmbH).

Водночас, у матеріалах справи міститься інформація, що одним із засновників ТОВ «Євро-Іст Бетайлінгс ГмбХ» (Euro East Beteiligungs GmbH) була іноземна юридична особа Блайт Європа Лтд. (Blythe Europe Ltd) (т. 4 а.с. 8).

Відповідно до наданих позивачем документів, засновниками Блайт Європа Лтд. (Blythe Europe Ltd) були 1) Прокш Рейнхард (Proksch Reinhard) та 2) Compaserve (Europe) Limited (т. 11 а.с. 37).

Окрім цього, судом вище було встановлено засновників ТОВ «Дом Лесника», яким, серед іншого, є Приватна Акціонерна Компанія з Обмеженою Відповідальністю Астут Партнерс Лтд (Astute Partners Ltd).

З матеріалів, наданих позивачем, вбачається, що засновниками Astute Partners Ltd, серед інших, були: 1) Прокш Рейнхард (Proksch Reinhard) та 2) Compaserve (Europe) Limited (т. 11 а.с. 32).

Отже, співставляючи та аналізуючи встановлені обставини, суд дійшов висновку, що ТОВ «Танталіт» та ТОВ «Дом Лесника» є пов'язаними між собою юридичними особами, оскільки склад їхніх засновників послідовно прослідковується до таких осіб: 1) Прокш Рейнхард (Proksch Reinhard) та 2) Compaserve (Europe) Limited.

До того ж, варто звернути увагу на те, що частина вищевказаних іноземних юридичних осіб отримала статус «Dissolved», тобто були ліквідованими протягом січня 2016 року, а саме: 1) Блайт Європа Лтд. (Blythe Europe Ltd) – 19.01.2016 (т. 11 а.с. 35, 39), 2) Астут Партнерс Лтд (Astute Partners Ltd) – 05.01.2016 (т. 11 а.с. 29, 34).

Також суд приймає до уваги, що Литовченко П.В. був у складі засновників ТОВ «Танталіт» та ТОВ «Дом Лесника», що додатково свідчить про їх взаємозв'язок.

Так, враховуючи взаємозв'язок вказаних Товариств, які здійснювали свою діяльність в інтересах Януковича В.Ф., оскільки останній користувався належним їм нерухомим майном, можна дійти висновку, що відповідач і на даний час може опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження майном, яке належить ТОВ «Танталіт» та ТОВ «Дом Лесника».

Разом з цим, суд звертає увагу на те, що згадані Товариства маючи сукупний статутний капітал у розмірі 212 830 828,10 грн (146 585 340 + 66 201 488,10) (т. 7 а.с. 194; т. 10 а.с. 208; т. 11 а.с. 1) та володіючи такими активами, як зазначені вище центр відпочинку та здоров'я, житловий будинок у с. Нові Петрівці, та готельно-ресторанний комплекс «Акація», урочище, 1, згідно з інформацією, наданою Державною податковою службою України (інформаційна довідка №11463/5/99-00-08-02-01-05 від 05.12.2022), у період з 2010 по 2012 роки включно про здійснення будь-якої підприємницької діяльності не звітували, передбачених законом податків та зборів не сплачували.

Зазначена обставина додатково свідчить про те, що ТОВ «Танталіт» та ТОВ «Дом Лесника» створювалися без мети здійснення підприємницької діяльності, а виключно для виведення вказаних активів з державної у приватну власність.

§ 11. Щодо опосередкованого володіння відповідачем майном, яке належить Януковичу О.В.

Згідно відповіді Державної міграційної служби від 08.12.2022 № 6.2-12169/3.1-22 Янукович Олександр Вікторович, 10.07.1973 року народження, (), станом на 30.03.2009 значився зареєстрованим за адресою: (інформація зазначена на дату видачі паспорта

громадянина України для виїзду за кордон) (т. 10 а.с. 204).

Як убачається з матеріалів адміністративної справи, а саме з актового запису про народження № від ; виданого відділом державної реєстрації актів цивільного стану Єнакіївського міського управління юстиції у Донецькій області, Янукович Олександр Вікторович (ідентифікаційний код) є сином Януковича В.Ф. та Янукович Л.О. (т. 5 а.с. 313).

Згідно з інформації з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, Реєстру прав власності на нерухоме майно у власності Януковича О.В. перебуває таке нерухоме майно:

1) земельна ділянка, кадастровий номер , розташована за адресою: (інформаційна довідка № 314496140 від 08.11.2022). Вказане нерухоме майно Янукович О.В. набув у власність 23.04.2013 (т. 7 а.с. 172);

2) будівля, загальною площею 1489,8 кв.м, що знаходиться за адресою: (інформаційна довідка № 314496140 від 08.11.2022). Вказане нерухоме майно Янукович О.В. набув у власність 30.03.2011 (т. 7 а.с. 172);

3) земельна ділянка, кадастровий номер , розташована за адресою: (інформаційна довідка № 314493654 від 08.11.2022). Вказане нерухоме майно Янукович О.В. набув у власність 31.07.2013 (т. 7 а.с. 175)

4) будівля господарсько-побутова, загальною площею 840 кв. м., що знаходиться за адресою: (інформаційна довідка № 314493654 від 08.11.2022). Вказане нерухоме майно Янукович О.В. набув у власність 31.07.2013 на підставі договору купівлі-продажу від 31.07.2013 №2109 (т. 7 а.с. 175);

5) житловий будинок з надвірними побудовами, загальною площею 1 077,3 кв.м, що знаходиться за адресою: (інформаційна довідка № 314494120 від 08.11.2022). Вказане нерухоме майно Янукович О.В. набув у власність 20.05.2009 (т. 7 а.с. 179);

6) будівля господарсько-побутова, що знаходиться за адресою: (інформаційна довідка № 314496312 від 08.11.2022). Вказане нерухоме майно Янукович О.В. набув у власність 20.08.2012 (т. 7 а.с. 182);

7) нежитлові будівлі – корпус «Сон у моря» літ. Е, загальною площею 71,5 кв.м, корпус «Сон у моря» літ. Ж, загальною площею 71,3 кв.м, на ділянці навіси літ. Р,Щ, що розташовані за адресою:

(у позовній заяві помилково зазначено) (інформаційна довідка № 314495020 від 08.11.2022). Вказане нерухоме майно Янукович О.В. набув у власність 04.02.2011 на підставі договору купівлі-продажу від 16.12.2010 № 3621 (т. 7 а.с. 189);

8) нежитлові будівлі – будиночок садівника літ. Б, загальною площею 74,7 кв.м, відкрита тераса літ. б, площею 85,8 кв.м, що розташовані за адресою:

(у позовній заяві помилково зазначено) (інформаційна довідка № 314495020 від 08.11.2022) Вказане нерухоме майно Янукович О.В. набув у власність 04.02.2011 на підставі договору купівлі-продажу від 16.12.2010 № 3614 (т. 7 а.с. 190);

9) нежитлові будівлі: літ. Ф' площею 121,1 кв.м, літ. Т площею 180,9 кв.м, літ. Ф площею 141,3 кв.м, літ. Ц площею 194,8 кв.м., з кортом та бесідкою, що

розташовані за адресою:

(у позовній заяві помилково зазначено)
(інформаційна довідка № 314495020 від 08.11.2022) Вказане нерухоме майно Янукович О.В. набув у власність 04.02.2011 на підставі договору купівлі-продажу від 16.12.2010 № 3607 (т. 7 а.с. 191);

10) споруди, що розташовані за адресою:

(у позовній заяві помилково зазначено) (інформаційна довідка № 314495020 від 08.11.2022) Вказане нерухоме майно Янукович О.В. набув у власність 29.06.2011 на підставі договору купівлі-продажу від 09.06.2011 № 1746 (т. 7 а.с. 184);

До того ж, відповідно до інформації Головного сервісного центру Міністерства внутрішніх справ України (№ 31/13472-11460-2022 від 16.11.2022) в Єдиному реєстрі транспортних засобів за Януковичем О.В. 09.06.2007 на праві власності зареєстрований транспортний засіб TOYOTA LAND CRUISER 100, 2007 року випуску, сірого кольору, номер кузова (№ шасі) ; державний номерний знак (т. 9 а.с. 171).

Встановивши перелік об'єктів права власності, належних Януковичу О.В., суд з урахуванням раніше встановлених обставин та з наведених нижче підстав дійшов такого висновку.

Так, відповідно до положень ст. 1 Закону України «Про захист економічної конкуренції» Янукович В.Ф. та Янукович О.В. є пов'язаними особами.

Як було встановлено судом вище, Янукович Олександр Вікторович надавав вказівку Герасименку Г.Г. про створення та керівництво ТОВ «Медінвесттрейд» у власність якого перейшло державне майно (резиденція «Межигір'я») внаслідок укладення з НАК «Надра України» зазначеного вище договору міни.

Більше того, Литовченко О.В. (особа, яка обіймала посади на підприємствах, підконтрольних Януковичу О.В.) був у числі засновників та керівників ТОВ «Танталіт» та ТОВ «Дом Лесника» (підприємств, які на праві власності володіють резиденцією «Межигір'я» та готельно-ресторанним комплексом «Акація», якими фактично користувався та розпоряджався Янукович В.Ф.).

Так, вищевказане дозволяє дійти висновку, що Януковича О.В., в інтересах Януковича В.Ф., брав безпосередню участь у приватизації вказаного нерухомого майна, оскільки 1) надавав вказівку на створення вище вказаних підприємств; 2) залучав до вказаної приватизації осіб, які були підконтрольні йому, зокрема Литовченка П.В. та Герасименка Г.Г.

Разом з цим, позивачем не надано доказів на підтвердження неможливості придбання Януковичем О.В. за власні кошти зазначеного вище майна та доказів, які б свідчили, що Янукович В.Ф. прямо чи опосередковано може вчиняти дії, тотожні за своїм змістом праву розпорядження активами, належними на праві приватної власності Януковичу О.В.

Відтак, позовна заява у частині стягнення в дохід держави належних Януковичу О.В.: земельної ділянки, кадастровий номер , та будівлі, що знаходяться за адресою: ; земельної ділянки, кадастровий номер , та будівлі господарсько-побутової, що знаходяться за адресою: ; житлового будинку з надвірними побудовами, що знаходиться за адресою: будівлі господарсько-побутової, що знаходиться за адресою:

нежитлової будівлі – корпусу «Сон у моря», нежитлові будівлі – будиночок садівника літ. Б, нежитлові будівлі: літ. Ф' площею 121,1 кв.м, літ. Т площею 180,9 кв.м, літ. Ф площею 141,3 кв.м, літ. Ц та споруди, що розташовані за адресою:

, та транспортний засіб
TOYOTA LAND CRUISER 100, державний номерний знак. , задоволенню не підлягає.

Підсумовуючи встановлені обставини щодо наявності у відповідача інших підконтрольних йому активів, суд дійшов висновку, що Янукович В.Ф. може опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійснення права розпорядження зазначеним вище майном, яке належить ТОВ «Танталіт» та ТОВ «Дом Лесника», а також транспортним засобом, зареєстрованим за Янукович Л.О., що є підставою для застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції».

21. Щодо пропорційності втручання у право власності

Відповідно до статті 41 Конституції України кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним.

Так, як вже зазначалося вище, згідно з Указом Президента від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану» в Україні введений воєнний стан, який в подальшому продовжений до 19.02.2023 включно. Цим Указом, зокрема, встановлено, що у зв'язку із введенням в Україні воєнного стану тимчасово, на період дії правового режиму воєнного стану, можуть обмежуватися конституційні права і свободи людини і громадянина, передбачені статтями 30-34, 38, 39, 41-44, 53 Конституції України, а також вводяться тимчасові обмеження прав і законних інтересів юридичних осіб в межах та обсязі, що необхідні для забезпечення можливості запровадження та здійснення заходів правового режиму воєнного стану, які передбачені частиною 1 статті 8 Закону України «Про правовий режим воєнного стану».

З урахуванням зазначеного, а також заявлених позовних вимог, суд вважає за необхідне розглянути співвідношення публічних інтересів держави України і приватних інтересів конкретного власника та встановити пропорційність втручання в право власності.

Слід зазначити, що частиною 2 статті 6 КАС України передбачено, що суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини.

Закон України «Про судоустрій і статус суддів» встановлює, що правосуддя в Україні здійснюється на засадах верховенства права відповідно до європейських стандартів та спрямоване на забезпечення права кожного на справедливий суд.

Відповідно до статей 1 та 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» суди застосовують як джерело права при розгляді справ положення Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та протоколів до неї, а також практику Європейського суду з прав людини та Європейської комісії з прав людини.

До спірних правовідносин підлягає застосуванню Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, прийнята відповідно до Загальної декларації прав людини з метою додержання країнами-підписантами (учасниками Ради

Європи) та забезпечення на своїй території прав та основоположних свобод людини, відкрита для підписання 04.11.1950, що набула чинності 03.09.1953, зокрема для України – 11.09.1997 (далі – Конвенція), якою закріплено права та основоположні свободи людини, яких європейські держави зобов'язалися дотримуватися.

Ці права гарантуються як самою Конвенцією, так і протоколами до неї (Протоколи № 1, 4, 6, 7, 12 і 13), згода на обов'язковість яких надана державами – сторонами Конвенції.

Стаття 1 Першого (додаткового) протоколу до Конвенції визначає, що кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Протоколом 4 до Конвенції гарантовано право на свободу пересування і свободу вибору місця проживання.

Втім, визначені права не є абсолютними та можуть підлягати таким формальностям, умовам, обмеженням або санкціям, що встановлені законом і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадської безпеки, для запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я чи моралі, для захисту репутації чи прав інших осіб, для запобігання розголошенню конфіденційної інформації або для підтримання авторитету й безсторонності суду.

Відповідно до вимог статті 29 Загальної декларації прав людини, прийнятої на третій сесії Генеральної Асамблеї ООН, кожна людина має обов'язки перед суспільством, у якому тільки й можливий вільний і повний розвиток її особи. При здійсненні своїх прав і свобод кожна людина повинна зазнавати тільки таких обмежень, які встановлені законом виключно з метою забезпечення належного визнання і поваги прав і свобод інших та забезпечення справедливих вимог моралі, громадського порядку і загального добробуту в демократичному суспільстві. Здійснення цих прав і свобод ні в якому разі не повинно суперечити цілям і принципам Організації Об'єднаних Націй.

Аналогічні положення закріплено статтями 12, 18, 19, 21 та 22 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права (набув чинності, зокрема для України 23.03.1976).

Будь-яке обмеження права власності повинно здійснюватися, зокрема, на умовах, передбачених законом. Водночас, обмеження права власності має переслідувати законну мету за допомогою засобів, які є пропорційними меті (Бeyer проти Італії (Рішення Великої Палати від 05.01.2000, заява № 33202/96, § 107). При цьому, має бути розумне співвідношення між засобами та метою, що досягається – так званий «справедливий баланс» між інтересом суспільства та вимогами щодо захисту фундаментальних прав особи (серед інших, рішення у справі Edwards проти Мальти від 24.10.2006, заява № 17647/04, § 69).

Заходи, такі як конфіскація, можуть класифікуватися як контроль за користуванням майном. Право власності не є абсолютним, оскільки держава може вимагати від суб'єктів дотримуватися певних позитивних зобов'язань. У разі якщо особи своїми діями створюють суттєву загрозу національній безпеці, інтересам громадян країни, наприклад, через фінансування чи підтримку війни проти цієї країни, тероризму, держава може вжити заходів на припинення чи попередження таких дій.

Відповідно до системи захисту прав людини, встановленої Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод, національні органи повинні зробити первинну оцінку не лише існування проблеми, що викликає суспільне занепокоєння, та вимагає

вжиття заходів щодо позбавлення власності, так і власне заходів, які необхідно вжити. У цьому, як і в інших сферах, на які поширюються гарантії Конвенції, національні органи користуються певною свободою розсуду (рішення у справі James та інші проти Великобританії від 21.02.1986, заява № 8793/79, § 46). Відповідно, на національні органи покладається оцінка того, чи позбавлення власності є пропорційним засобом досягнення законної мети в суспільних інтересах.

Окрім цього, відповідно до усталеної практики Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд), останній наголошує, що стаття 1 Першого протоколу до Конвенції містить три окремі норми: перша, що виражається в першому реченні першого абзацу та має загальний характер, закладає принцип мирного володіння майном. Друга норма, що міститься в другому реченні того ж абзацу, охоплює питання позбавлення права власності та обумовлює його певними критеріями. Третя норма, що міститься в другому абзаці, визнає право договірних держав, серед іншого, контролювати використання майна в загальних інтересах. Друга та третя норми, які стосуються конкретних випадків втручання у право мирного володіння майном, повинні тлумачитися у світлі загального принципу, закладеного першою нормою (див. *mutatis mutandis* рішення ЄСПЛ у справі «East/West Alliance Limited» проти України» від 23 01 2014 (*East/West Alliance Limited v. Ukraine*, заява № 19336/04), § 166-168).

Критеріями сумісності заходу втручання у право на мирне володіння майном із гарантіями статті 1 Першого протоколу до Конвенції, за правовою позицією Європейського суду, є те, чи ґрунтувалося таке втручання на національному законі, чи переслідувало легітимну мету, що впливає зі змісту вказаної статті, а також, чи є відповідний захід пропорційним легітимній меті втручання у право:

- втручання держави у право особи повинне мати нормативну основу у національному законодавстві, яке є доступним для заінтересованих осіб, чітким, а наслідки його застосування – передбачуваними;
- якщо можливість втручання у право особи передбачена законом, Конвенція надає державам свободу розсуду щодо визначення легітимної мети такого втручання;
- втручання у право особи, навіть якщо воно здійснюється згідно із законом і з легітимною метою, буде розглядатися як порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції лише в тому випадку, якщо не буде встановлений справедливий баланс між інтересами суспільства, пов'язаними з цим втручанням, й інтересами особи, яка зазнає втручання в її права.

Отже, має існувати розумне співвідношення (пропорційність) між метою, досягнення якої передбачається, та засобами, які використовуються для її досягнення.

Порушення норм Конвенції та протоколів до неї Європейський суд з прав людини констатує, якщо хоча б один із зазначених критеріїв не буде дотриманий і, навпаки, встановлює відсутність такого порушення, якщо дотримані всі три критерії.

Водночас, суд встановив, що обмеження права відповідача Януковича В.Ф. користуватися та розпоряджатися належним йому майном, конфіскація належних йому активів, а також активів, щодо яких він може прямо або опосередковано (через інших фізичних та юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними, ґрунтується на вимогах та відповідає підставам, меті і порядку його застосування, що визначені, зокрема, Законом України «Про санкції». Застосування вказаних заходів відповідає критерію «необхідність у демократичному суспільстві», оскільки в їх запровадженні, з огляду на визнані факти агресії проти України, існувала нагальна потреба.

Положеннями частини 7 статті 41 Конституції України визначено, що використання власності не може завдавати шкоди, зокрема, правам, свободам та гідності громадян, інтересам суспільства.

Суд враховує, що наведене вище правове регулювання було чітким і передбачуваним за наслідками для відповідача, зокрема, з огляду на встановленні у цій справі обставини.

Окрім того, суд вважає, що втручання у право мирного володіння майном відповідача має легітимну мету забезпечити контроль за власністю (активами) особи, яка може нести потенційну загрозу національним інтересам України, її суверенітету, територіальної цілісності, недоторканності державних кордонів та економічному розвитку, недопущенню втручання у внутрішні справи України, розвитку рівноправних взаємовигідних відносин з іншими державами світу в інтересах України, особи, яка сприяє терористичній діяльності та є відповідальною за шкоду, завдану цивільному населенню, інтересам суспільства та мирового правопорядку.

Вказаний контроль є необхідним для ефективного реагування держави на загрози її безпеці, що підтверджує, зокрема, преамбула Закону України «Про санкції». Зазначена мета відповідає пункту 2 статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

Принцип пропорційності передбачає, що втручання у право власності, навіть якщо воно здійснюється згідно з національним законом і в інтересах суспільства, буде розглядатися як порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції, якщо не було дотримано справедливої рівноваги (балансу) між інтересами держави (суспільства), пов'язаними з втручанням, та інтересами особи, яка його зазнала. «Справедлива рівновага» передбачає наявність розумного співвідношення (обґрунтованої пропорційності) між передбачуваною метою та засобами, які використовуються для її досягнення. Необхідний баланс не буде дотриманий, якщо особа несе індивідуальний і надмірний тягар.

Як вже зазначалося раніше, стаття 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод визнає, що кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права. Проте вказані положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які, на її думку, є необхідними для здійснення контролю за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів.

Так, стягнення на майно може бути виправдане важливістю дотримання міжнародного правопорядку. Європейський суд постановив, що Конвенцію слід тлумачити у такий спосіб, щоб «не перешкоджати поточній тенденції до розширення та зміцнення міжнародного співробітництва» (рішення у справі *Bosphorus v. Ireland* від 30.06.2005, § 108). Конфіскація також може бути використана як механізм перерозподілу на користь осіб, які постраждали від актів російської агресії в Україні, від терористичних актів.

У даному випадку суд враховує співмірність застосування такої санкції, як стягнення активів в дохід держави із шкодою, що завдана інтересам суспільства діями відповідача. Так, як судом вже встановлено, діями Януковича В.Ф. ініційована невинуватна повномасштабна збройна агресія російської федерації проти України, вчинення росією терористичних актів проти цивільного населення, які розпочалися у 2014 році та продовжується до сьогодні. Наслідки цих дій спричинили загибель великої

кількості як мирного українського населення, так і військових та інших спеціальних підрозділів правоохоронних органів, руйнування мирних міст України, що, також, призвело до економічної нестабільності України, зменшення рівня життя населення, обмеження пересування, зокрема, серед інших держав, зменшення міжнародної співпраці та торгівельного розвитку.

На підтвердження вказаного додатково варто зазначити, що Управління Верховного комісара ООН з прав людини на щотижневій основі публікуються дані щодо втрат серед цивільних осіб після початку вторгнення російської федерації на територію України. Ці відомості є загальновідомим, широко освітленими у ЗМІ і не потребує доказування у силу частини 3 статті 78 КАС України.

Так, на офіційному веб-сайті ООН [32] опубліковано таку інформацію станом на 04.12.2022:

«Починаючи з 24.02.2022, коли почався збройний напад російської федерації на Україну, до 04.12.2022 Управління Верховного комісара ООН з прав людини зафіксувало 17 181 випадок загибелі або поранення цивільних осіб в Україні: 6 702 загиблих і 10 479 поранених:

- 6 702 загиблих: 2 626 чоловіків, 1 794 жінок, 174 дівчинки і 212 хлопчиків, а також 38 дітей і 1 858 дорослих, статі яких ще не вдалось встановити;

- 10 479 поранених: 2 273 чоловіків, 1 628 жінок, 217 дівчат і 308 хлопчиків, а також 250 дітей і 5 803 дорослих, статі яких ще не вдалось встановити...

Більшість зафіксованих втрат серед цивільних осіб було спричинено застосуванням вибухової зброї з великою зоною ураження, включаючи обстріли з важкої артилерії та реактивних систем залпового вогню, а також ракетні та авіа удари.

Управління Верховного комісара ООН з прав людини вважає, що реальні цифри значно вищі, оскільки отримання інформації з деяких місць, де тривають інтенсивні бойові дії, відбувається з затримкою, та багато повідомлень із місць, звідки надходить інформація про втрати серед цивільного населення, все ще потребують підтвердження. Це відноситься, наприклад, до населених пунктів Маріуполь (Донецька область), Ізюм (Харківська область), Лисичанськ, Попасна і Северодонецьк (Луганська область), а також Херсонський напрям, де, за повідомленнями, мали місце численні випадки загибелі чи поранення цивільних осіб» (т. 11 а.с. 40).

Наведені втрати серед цивільних осіб (не враховуючи невідому кількість втрат серед військових та інших спеціальних підрозділів правоохоронних органів, які захищають Україну від російської федерації) стали наслідком, зокрема дій відповідача, що були встановлені вище (підтримка державної політики країни-агресора, країни-терориста щодо здійснення збройної агресії проти України та порушенням фундаментальних прав та інтересів людини та інтересів суспільства в цілому).

Також, загальновідомим та не потребуючим доказування є й те, що починаючи з 24.02.2022 під час цілеспрямованих терористичних атак держава-терорист (російська федерація) за допомогою балістичних та крилатих ракет, дронів-камікадзе майже щодня обстрілює населені пункти України, цілеспрямовано завдаючи значної руйнації цивільній

інфраструктурі, внаслідок чого цивільне населення України у значній мірі залишається без електричної енергії, засобів зв'язку, водо- та теплопостачання тощо.

Поряд із цим, суд зазначає, що аналіз вищенаведених норм національного та міжнародного законодавства дає підстави зробити висновок, що Україна має суверенне право на захист суверенітету і територіальної цілісності, що закріплено, зокрема у Конституції України, Декларації про державний суверенітет України та загальновизнаних міжнародних нормах і правилах. При цьому, положення статті 1 Закону України «Про санкції» дозволяють державі застосовувати спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи (санкції) з метою захисту національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидії терористичній діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави.

Отже, враховуючи наслідки дій відповідача для національних інтересів, а саме надання іноземній державі, державі-терористу – російській федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, сприяння шляхом вчинення державної зради, представникам влади російської федерації у веденні агресивної війни та терористичної діяльності проти України, що, у свою чергу створює загрозу національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України, завдає шкоду цивільному України, економічному розвитку України, інтересам суспільства та мирового правопорядку, суд дійшов висновків про відповідність суспільним інтересам та пропорційність таких обмежувальних заходів, як стягнення активів, які належать відповідачу, а також третім особам, щодо яких (активів) відповідач прямо та опосередковано вчиняв дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними, що передбачено пунктом 11 частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції», оскільки таке позбавлення права власності здійснюється виключно в інтересах суспільства, з врахуванням публічного інтересу.

Суд погоджується із позивачем, що вищевказані активи після відчуження в дохід держави зможуть використовуватися для покриття збитків, спричинених військовими діями та терористичними актами, які були заподіяні, зокрема внаслідок дій відповідача, сплати податків в державний бюджет та для інших потреб, а також допоможе у подальшому сприяти відновленню економічного розвитку країни.

Разом з цим, суд бере до уваги, що згідно з інформацією, отриманою від Державної прикордонної служби України (інформаційна довідка № 91-40041/0/6 від 07.12.2022) встановлено, що починаючи з лютого 2014 року Янукович В.Ф. та Янукович Л.О. державний кордон України або лінію розмежування з тимчасово окупованими територіями у напрямку України не перетинали (т. 11 а.с. 23), що підтверджує їх відсутність на підконтрольній законній владі території України протягом майже семи років. До того ж, матеріалами справи, зокрема вироком Оболонського районного суду міста Києва від 24.01.2019 у справі № 756/4855/17 встановлено, що Янукович В.Ф. протягом зазначеного періоду часу постійно проживає на території держави-агресора, держави-терориста (російської федерації).

Зазначене дає можливість дійти переконання, що Янукович В.Ф. та Янукович Л.О. протягом останніх майже семи років мають постійне місце проживання, статки за межами України. Тому позбавлення відповідача та зазначених вище фізичних та юридичних осіб їх майна, у сукупності із вище встановленими обставинами, відповідатиме принципу пропорційності втручання у право власності.

22. Висновки суду

Згідно вимог абзацу 6 частини 7 статті 283¹ КАС України за результатами розгляду позовної заяви Вищий антикорупційний суд ухвалює одне з таких рішень: 1) про застосування до фізичної або юридичної особи санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції»; 2) про відмову у задоволенні позову.

Частиною 6 згаданої статті передбачено, що суд ухвалює рішення на користь тієї сторони, сукупність доказів якої є більш переконливою порівняно із сукупністю доказів іншої сторони.

При оцінці достатності доказів діють спеціальні правила – стандарти доказування, якими має керуватися суд при вирішенні справи. Стандарти доказування є важливим елементом змагальності процесу. Якщо сторона не подала достатньо доказів для підтвердження певної обставини, то суд робить висновок про її недоведеність (постанова Верховного Суду від 29.08.2018 у справі № 910/23428/17).

Відповідно до висновку Великої Палати Верховного Суду у постанові від 03.07.2019 у справі № 342/180/17-ц, обґрунтування наявності обставин повинно здійснюватися за допомогою належних, допустимих і достовірних доказів, а не припущень, що й буде відповідати встановленому статтею 6 Конвенції принципу справедливості розгляду справи судом.

З урахуванням наведеного, суд вважає, що письмові та інші докази, надані позивачем разом із позовною заявою, які досліджені судом під час судового розгляду та на які, зокрема здійснені посилання у тексті рішення, у своїй сукупності відповідають вимогам належності, допустимості та достовірності, при цьому, позивачем у достатній мірі вказаними доказами підтверджено обґрунтованість зазначеної нижче частини позовних вимог.

Враховуючи викладене та з урахуванням того, що під час судового розгляду встановлені підстави, визначені статтею 5¹ Закону України «Про санкції», для застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 згаданого Закону, у виді стягнення у дохід держави активів, суд дійшов висновку про обґрунтованість заявленого Міністерством юстиції України адміністративного позову в частині стягнення активів, належних відповідачу Януковичу В.Ф., та активів, зареєстрованих на третіх осіб: ТОВ «Танталіт» та ТОВ «Дом Лесника», а також на Янукович Л.О. транспортного засобу, з підстав, викладених у мотивувальній частині рішення.

23. Судові витрати

Відповідно до частини 2 статті 139 КАС України, при задоволенні позову суб'єкта владних повноважень з відповідача стягуються виключно судові витрати суб'єкта владних повноважень, пов'язані із залученням свідків та проведенням експертиз.

Відтак, враховуючи, що суду не надано доказів понесення Міністерством юстиції України судових витрат, а також ту обставину, що позивач звільнений від сплати судового збору на підставі п. 25 ч. 1 ст. 5 Закону України «Про судовий збір», відсутні підстави для розподілу судових витрат.

24. Порядок звернення судового рішення до виконання

Визначаючи спосіб звернення до виконання рішення про застосування санкції, суд

звертає увагу на частину 3 статті 5¹ Закону України «Про санкції», якою встановлено, що рішення суду про застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 цього Закону, в день набрання ним законної сили надсилається Кабінету Міністрів України для визначення суб'єкта, порядку та способу його виконання.

Відповідно до положень частин 1 та 2 статті 372 КАС України у разі необхідності спосіб, строки і порядок виконання можуть бути визначені у самому судовому рішенні. Так само на відповідних суб'єктів владних повноважень можуть бути покладені обов'язки щодо забезпечення виконання рішення. Судове рішення, яке набрало законної сили, є підставою для його виконання.

З огляду на викладене та враховуючи особливості провадження даної категорії справ, суд вважає, що рішення про застосування санкції звертається до виконання Вищим антикорупційним судом в день набрання ним законної сили шляхом його направлення Кабінету Міністрів України.

На підставі викладеного та керуючись статтями 242, 268, 283¹ КАС України, статтями 4, 5, 5¹ Закону України «Про санкції»,

в и р і ш и в :

**1. Позовну заяву Міністерства юстиції України
код ЄДРПОУ 00015622) до Януковича Віктора
Федоровича**

**, треті особи, які не заявляють самостійних
вимог щодо предмету спору:**

Товариство з обмеженою відповідальністю «Танталіт»

Товариство з обмеженою відповідальністю «Дом Лесника»

Янукович Олександр Вікторович

Янукович Людмила Олександрівна

та

Полежай Любов Леонідівна

**, про
застосування санкції – задовольнити частково.**

2. Застосувати до Януковича Віктора Федоровича санкцію, передбачену

пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції».

Стягнути в дохід держави активи (рухоме, нерухоме майно, кошти), а саме:

- 1) Центр відпочинку та здоров'я, що знаходиться за адресою: Київська обл., Вишгородський район, с. Нові Петрівці, вул. Франка Івана, буд. 19;
- 2) Готельно-ресторанний комплекс, розташований за адресою: Київська область, Вишгородський район, с/рада Сухолуцька, «Акація», урочище, 1;
- 3) Житловий будинок, загальною площею 825,8 кв.м, що знаходиться за адресою: Київська обл., Вишгородський район, с. Нові Петрівці, вул. Франка Івана, буд. 18;
- 4) Машиномісце у підземному паркінгу, загальною площею 20,00 кв.м, що знаходиться за адресою: м. Київ, проспект Героїв Сталінграда, буд. 8, гараж 293;
- 5) Машиномісце у підземному паркінгу, загальною площею 19,90 кв.м, що знаходиться за адресою: м. Київ, проспект Героїв Сталінграда, буд. 8, гараж 294;
- 6) Квартиру, загальною площею 239,4 кв.м, що знаходиться за адресою: м. Київ, проспект Оболонська набережна, буд. 15, кв. 13;
- 7) Будинок, загальною площею 619,6 кв.м, що знаходиться за адресою: Київська обл., Вишгородський район, с. Нові Петрівці, вул. Франка Івана, буд. 20;
- 8) Грошові кошти на загальну суму 31 047 676,73 гривні та 84 964,60 доларів США, які зберігаються на рахунках в Акціонерному товаристві «Державний ощадний банк України», а саме: на р/р (980) сума в розмірі 28 782 254,99 грн; на р/р (980) сума в розмірі 2 265 421,74 грн, на р/р (840) сума в розмірі 84 964,60 доларів США;
- 9) Грошові кошти в сумі 53 280 грн, які зберігаються на банківських рахунках № та № , відкритих у АТ «Райффайзен Банк»;
- 10) Судно марки Бриг, бортовий реєстраційний номер , 2000 року побудови;
- 11) 100% частки в статутному капіталі Товариства з обмеженою відповідальністю «Танталіт» (код ЄРДПОУ 35371154);
- 12) 100% частки в статутному капіталі ТОВ «Дом Лесника» (код ЄДРПОУ 34702553);
- 13) транспортний засіб TOYOTA SIENNA, 2011 року випуску, сірого кольору, номер кузова – , Д.Н.З.

3. Стягнути в дохід держави активи (історико-культурні та матеріальні цінності), а саме:

- 1) Картину автора Ворошилова С.С. «Полювання на лося»;
- 2) Картину автора Ворошилова С.С. «Полювання на ведмедя»;
- 3) Картину автора Захарова Ф.З. «Морський пейзаж з військовими кораблями»;
- 4) Картину автора Басова Я.О. «Бузок»;
- 5) Картину невідомого автора «Бузок»;
- 6) Картину автора Бокшай Й.Й. «Ужгородський замок», яка виконана у 1947 році;
- 7) Картину автора Сидорука В.Ф. «Зацвіли сади на Україні», яка виконана в 1980 році;
- 8) Картину автора Манюкова М.Н. «Морський пейзаж», яка виконана в 1958 році;
- 9) Картину невідомого автора «морський пейзаж з вітрильниками»;
- 10) Картину автора Фролова «Дерева в цвіту», яка виконана в 1937 році;

- 11) Картину автора Волобуєва Є.В. «Хліб і сало», виконана в 1982 році;
- 12) Картину автора Алекса Кирхера «Морський пейзаж з вітрильником»;
- 13) Картину автора Марченко Є.Ф. «Севастопольська бухта»;
- 14) Картину невідомого автора «Орхідеї з жовтими пелюстками»;
- 15) Картину невідомого автора «Білі орхідеї»;
- 16) Ікону автора Волобуєвої Н.Є. «Іоан Воїн», яка виконана в 2010 році;
- 17) Ікону автора Волобуєва Н.Є. «Неопалима купина», яка виконана в 2010 році;
- 18) Скульптуру невідомого автора «Закохані»;
- 19) Керамічна ваза з сатиричним зображенням Святого сімейства;
- 20) Керамічна ваза з сатиричним зображенням Святого сімейства (в'їзд в Єрусалим);
- 21) Настінний годинник,
- 22) Книгу Апостол (Діяння і послання святих апостолів), видану друкарем І. Федоровим в 1574 році в м. Львів;
- 23) Книгу «Євангеліє», видану в 1704 році в м. Львів;
- 24) Книгу «Євангеліє», видану в 1745 році в типографії м. Львів;
- 25) Книгу «Анфологійон (Мінея святкова)», видану в м. Львів в 1738 році;
- 26) Книгу «Апостол (Діяння і послання святих апостолів)» видану в 1654 році в м. Львів;
- 27) Книгу «Євангеліє», видану в 1892 році в Синодальній типографії в м. Санкт-Петербург;
- 28) Книгу «Біблія», видану в 2001 році в м. Москва;
- 29) Книгу «Євангеліє», видану в 1891 році Ставропігійським інститутом в м. Львів;
- 30) Книгу «Біблія», видану в 1914 році в м. Москва;
- 31) Книгу «Біблія», видану в 1898 році в м. Санкт-Петербург;
- 32) Книгу «Луцьке Євангеліє», видану в 2011 році;
- 33) Книгу «Біблія», видану в 2011 році в м. Київ;
- 34) Книгу «Мінея загальна», видану в 1680 році в друкарні Києво-Печерської Лаври;
- 35) Книгу «Євангеліє», видану в 1741 році в м. Москва;
- 36) Книгу «Тріодь пісна», видану в 1589 році в Москві;
- 37) Книгу «Євангеліє на престольне», видану в 1897 році в Ставропігійському інституті, м. Львів;
- 38) Книгу «Євангеліє», написану в кінці XVI - початку XVII сторіччя;
- 39) Книгу «Біблія», видану в 1779 році в типографії Києво-Печерської Лаври;
- 40) Книгу «Євангеліє», видану в 1665 році в типографії м. Львів;
- 41) Книгу «Часослов з місяцесловом», видану в 1810 році;
- 42) Книгу «Симфонія (словник текстів нового та старого заповітів)», видану наприкінці XIX сторіччя в м. Київ;
- 43) Книгу «Biblia», видану в 1729 році в типографії Пітера і Якоба Кеура в м. Дордрехт, Німеччина;
- 44) Книгу «Біблія», видану в 2007 році в м. Москва;
- 45) Книгу «Острозька Біблія», видану в 2006 році в м. Львів;
- 46) Книгу «Євангеліє», видану в XX сторіччі у видавництві «Білий город»;
- 47) Книгу «Євангеліє», видану на початку XXI сторіччя в м. Афон;

- 48) Книгу «Біблія», видану в 2010 році в м. Москва;
- 49) Книгу «Євангеліє», видану на початку XVII сторіччя в м. Москва;
- 50) Ікону із зображенням чотирьох сюжетів - «Утолі мої хвороби», три інших невідомі, з зображенням в кожному по двох святих;
- 51) Ікону «Тайна вечеря», виконану в 1932 році в Росії;
- 52) Ікону «Богоматір Скоропослушниця», виконану на початку XIX сторіччя в м. Афон;
- 53) Ікону «Воскресіння Христове зі святами», виконану наприкінці XIX сторіччя;
- 54) Ікону «Богородиця Казанська», виконану в XIX сторіччі в Росії;
- 55) Ікону «Христос Вседержитель», виконану наприкінці XIX – початку XX сторіччя;
- 56) Ікону «Христос Вседержитель», виконану в другій половині XIX сторіччя в м. Москва;
- 57) Ікону «Воскресіння Христове зі святками», виконану наприкінці XIX сторіччя;
- 58) Ікону «Христос Вседержитель»;
- 59) Ікону «Богородиця Печерська», виконану на початку XX сторіччя в Троїце-Сергієвій лаврі;
- 60) Ікону «Преображення Господнє зі святими», виконану в II половині XVIII сторіччя в Росії.
- 61) Ікону «Святого Георгія Змієборця», виконану в XXI сторіччі;
- 62) Ікону «Трійця Старозаповітна», виконану наприкінці XVIII – початку XIX сторіччя в майстерні Києво-Печерської Лаври;
- 63) Ікону «Воскресіння Христове зі святами», виконану на початку XIX сторіччя;
- 64) Ікону «Христос», виконану наприкінці XIX сторіччі в Росії;
- 65) Ікону «Богородиця Казанська», виготовлену в XIX сторіччі;
- 66) Ікону «Різдво Пресвятої Богородиці», виконану наприкінці XVII сторіччя;
- 67) Ікону «Різдво Пресвятої Богородиці», виконану в другій половині XIX сторіччя в майстерні Києво-Печерської Лаври;
- 68) Ікону «Богородиця Троїцька державна», виконану наприкінці XIX – початку XX сторіччя;
- 69) Ікону «Богородиця», виконану в 1881 році;
- 70) Ікону «Святий великомученик Пантелеймон Цілитель», виконану в кінці XIX – початку XX сторіччя в м. Афон;
- 71) Ікону «Святий Великомученик Віктор», виконану наприкінці XIX – початку XX сторіччя в м. Санкт-Петербург;
- 72) Ікону «Собор всіх святих», виконану наприкінці XIX сторіччя;
- 73) Ікону «Воскресіння Христове», виконану наприкінці XIX сторіччя;
- 74) Ікону «Христос Вседержитель», виконану наприкінці XX сторіччя;
- 75) Ікону «Чотиричасна Богородична: «Умиление злих сердец», «Утоли мои печали», «Ужаса Богородица», «Взыскание погибших», виконану наприкінці XIX сторіччя в Росії;
- 76) Ікону «Святитель Миколай», виконану в XIX сторіччі в Росії;
- 77) Ікону «Богородиця», виконану в XIX сторіччі в Росії;
- 78) Ікону «Мученик Віктор», виконану наприкінці XX – початку XXI сторіччя;
- 79) Ікону «Воскресіння Христове зі святами», виконану в кінці XIX – початку XX сторіччя в Росії;

- 80) Ікону «Воскресіння Христове», виконану на початку XX сторіччя;
- 81) Ікону «Богородиця Іверська», виконану наприкінці XIX – початку XX сторіччя;
- 82) Ікону «Воскресіння Христове зі святами», виконану на початку XXI сторіччя;
- 83) Ікону «Богородиця Володимирська», виконану в XX сторіччі;
- 84) Ікону «Покрова Богородиці», виконану на початку XXI століття в Росії;
- 85) Ікону «Воскресіння Христове», виконану наприкінці XIX – початку XX сторіччя;
- 86) Ікону «Святий Миколай», виконану наприкінці XIX сторіччя в Росії;
- 87) Ікону «Покрова», виготовлену в 1758 році в Галичині;
- 88) Ікону «Пантелеймон Цілитель»;
- 89) Ікону «Богородиця Тихвінська», виконану на початку XIX сторіччя в Росії;
- 90) Ікону «Святий Миколай Чудотворець», виконану наприкінці XIX – початку XX сторіччя;
- 91) Ікону «Деїсус», виконану в XIX сторіччі в Росії;
- 92) Ікону «Воскресіння Христове зі святами», виконану наприкінці XXI – початку XX сторіччя;
- 93) Ікону «Хрещення», виконану наприкінці XIX сторіччя;
- 94) Ікону «Богородиця» (Казанська), виконану наприкінці XIX сторіччя;
- 95) Ікону «Богоматір з передстоячими», виконану наприкінці XIX сторіччя;
- 96) Ікону «Цар Давид», виконану на початку XIX століття;
- 97) Ікону «Воскресіння Хрестове зі святами», виконану наприкінці XIX сторіччя;
- 98) Ікону «Христос Вседержитель», виконану наприкінці XIX сторіччя;
- 99) Ікону «Святий Преподобний Зосим», автора І. Іжакевича (1864-1962 років життя), виконану наприкінці XIX – початку XX сторіччя;
- 100) Ікону «Воскресіння Христове зі святками», виконану наприкінці XIX – початку XX сторіччя в Росії;
- 101) Ікону «Трійця Старозаповітна», виконану початку XX сторіччя;
- 102) Ікону «Миколай Чудотворець», виконану наприкінці XIX сторіччя в Україні;
- 103) Ікону «Різдво Богородиці», виконану в XX сторіччі;
- 104) Ікону «Богородиця Нечаяна радість», виконану наприкінці XIX сторіччя в Москві;
- 105) Ікону «Христос у терновому вінку», виконану на початку XIX сторіччя;
- 106) Ікону «Святий Феодосій угодник», виконану наприкінці XIX сторіччя;
- 107) Ікону «Покрова Богородиці», виконану в кінці XIX сторіччя;
- 108) Ікону «Святитель Миколай», виконану на початку XIX сторіччя;
- 109) Ікону «Воскресіння Хрестове зі святками», виконану в кінці XIX сторіччя в Росії;
- 110) Ікону «Спас Нерукотворний», виконану в XX сторіччі, міститься в кіоті;
- 111) Ікону «Несіння Хреста», виконану в XX сторіччі, міститься в кіоті;
- 112) Ікону «Богородиця Замилування», виконану в 1889 році в м. Афон;
- 113) Скульптуру «Louis-Leon Cugnot» - «Народження Юпітера (Зевса)», відлиту наприкінці XIX сторіччя у Франції;
- 114) Вазу, виготовлену фірмою «BALDI» в другій половині XIX сторіччя;
- 115) Скульптуру автора Альберта-Ернеста Каррье Беллеза «Обійми кохання», відлиту наприкінці XIX сторіччя у Франції;
- 116) Самовар по зразку самовару І.Хлебнікова, виготовлений в 1996 році в

м. Москва;

117) Канделябр з камінного сету виготовлений в XIX сторіччі в Західній Європі;

118) Скульптуру автора Матюрена Моро «Закохані», виконану наприкінці XIX сторіччя у Франції;

119) Колекцію паперових грошових знаків державних адміністрацій на території України з початку XX сторіччя до 2007 року у кількості 9 штук;

120) Скульптуру «Мавпа, яка танцює на барабані», виготовлену наприкінці XX сторіччя на Філіппінах;

121) Скульптуру «Мавпа, яка б'є в барабан», виготовлену наприкінці XX сторіччя на Філіппінах;

122) Камінний сет (підсвічник) в стилі Людовіка XVI, виготовлений наприкінці XIX сторіччя у Франції;

123) Камінний сет (підсвічник) в стилі Людовіка XVI, виготовлений наприкінці XIX сторіччя у Франції;

124) Вазу виробника «Meissen» «Людовик на полюванні», виготовлену наприкінці XIX сторіччя у Франції;

125) Підсвічник з камінного набору виробника «Carlo Marochetti» – «Карл I», виготовлений в середині XIX сторіччя в Італії;

126) Підсвічник з камінного набору виробника «Carlo Marochetti» – «Карл I», виготовлений в середині XIX сторіччя в Італії;

127) Камінний канделябр, виготовлений наприкінці XIX сторіччя в Західній Європі;

128) Вазу декоративну з римськими мотивами, виготовлену в XIXI сторіччі в Західній Європі;

129) Канделябр з камінного набору, виготовлений в останній чверті XIX сторіччя у Франції;

130) Камінний канделябр, виготовлений наприкінці XIX сторіччя в Західній Європі;

131) Срібну жирандоль для фруктів виконану на початку XIX сторіччя в Західній Європі;

132) Вазу з зображенням танцівниць, автора Пабло Пікассо, виконану в 1950 році;

133) Канделябр з камінного набору виготовлений в останній чверті XIX сторіччя у Франції;

134) Скульптурну композицію у вигляді карети запряженою шісткою коней;

135) Дерев'яну скульптуру «Меркурій», виконану по моделі венеціанського скульптора епохи Відродження «Sansovino» в XIX сторіччі;

136) Дерев'яну скульптуру «Паллада», виконану по моделі венеціанського скульптора епохи Відродження «Sansovino» в XIX сторіччі;

137) Дерев'яну скульптуру «Аполлон», виконану по моделі венеціанського скульптора епохи Відродження «Sansovino» в XIX сторіччі;

138) Дерев'яну скульптуру «Венера», виконану по моделі венеціанського скульптора епохи Відродження «Sansovino» в XIX сторіччі;

139) Декоративну композицію автора Сальвадора Фуріо «Полювання на ланей», виготовлену в 1978 році в Іспанії;

140) Стіл з малахітовою столешницею, виготовлений в XXI сторіччі в Росії;

141) Скульптуру автора Carlo Marochetti з камінного набору у вигляді фігури мисливця, виготовлену в середині XIX сторіччя;

142) Лампаду підвісну, виконану в XVIII сторіччі на території України;

- 143) Постамент з чорного мармуру;
- 144) Стіл декоративний з карельської берези;
- 145) Підсвічник з камінного набору, виготовлений в XIX сторіччі в Європі;
- 146) Підсвічник з камінного набору, виготовлений в XIX сторіччі в Європі;
- 147) Мольберт;
- 148) Годинник підлоговий у стилі Людовіка XV, виготовлений в 1765 році у Франції;
- 149) Монету з зображенням Хреста Єфросинії Полоцької та вставками з штучного каміння;
- 150) Похідний складень, виготовлений на початку XX сторіччя фірмою братів Грачових;
- 151) Пам'ятну медаль «Образ Казанської Богоматері»;
- 152) Набір пам'ятних медалей «В пам'ять 200 річчя перемоги у війні 1812 року»;
- 153) Пасхальний набір подарунковий з 3 предметів: 2 булавки для паски (мала та велика), підсвічник;
- 154) Сувенірне (декоративне) пасхальне яйце на підставці, виготовлене в XXI сторіччі;
- 155) Сувенірне (декоративне) пасхальне яйце, виготовлене в XXI сторіччі;
- 156) Годинник кварцовий «Клейнод» Київського годинникового заводу;
- 157) Запонки з ініціалами «ВФ»;
- 158) Пам'ятну медаль з зображенням патріарха Кирила;
- 159) Ікону «Святий Микола Чудотворець»;
- 160) Різьблену ікону з зображенням святих, виготовлену в XX сторіччі;
- 161) Монету «euro kazeran 110 eve»;
- 162) Пам'ятний набір монет (10 штук) з зображеннями міст Литви;
- 163) Пам'ятну медаль «Різдво Христове»;
- 164) Пам'ятну срібну монету з зображенням великомученика святого Пантелеймона;
- 165) Сувенір у вигляді підкови на підставці інкрустованої камінням;
- 166) Браслет с текстом на грузинській мові;
- 167) Мощевик з мощами Святого Віктора;
- 168) Ікона «Богородиця» виготовлену в XX сторіччі;
- 169) Медаль «Державна охорона» та пам'ятний знак «Ветеран спецназу»;
- 170) Нашу водсвятну, виготовлену в XXI сторіччі;
- 171) Дзвін, виготовлений з металу сріблястого кольору в XX сторіччі;
- 172) Похідна ікону складень «Богоматір з ангелами», виготовлену на початку XX сторіччя;
- 173) Пам'ятну медаль республіки Сербія, виготовлену в XX сторіччі;
- 174) Запонки (2 одиниці) у вигляді слонячих голів з металу сріблястого кольору;
- 175) Шкатулку вироблену з нефриту;
- 176) Плакетку фарфорову із зображенням «Мадонни» по мотиву зображень кисті Рафаеля;
- 177) 4 натільних хрестика;
- 178) Підставку від годинника у вигляді кільця;
- 179) Значок майстра спорту міжнародного класу;
- 180) Значок у вигляді глобусу у вінку з листів;

181)Жартину «Кінь», авторів V.Col, H.L.Boolbee, виконану в середині XIX сторіччя в Західній Європі;

182)Жартину автора Г.П. Кондратенко «Воронцовський палац в Алупці», виконану в 1924 році;

183)Жартину «Вид Феодосії в місячну ніч», автора І.К. Айвазовського, виконану в 1875 році;

184)Жартину невідомого автора «Бузок квітне», виконану на початку XXI сторіччя;

185)Жартину автора Карла Моргенштерна «Вид на долину Аніо біля Тіволі», виконану в 1839 році в Німеччині;

186)Жартину невідомого автора «Хутір на Полтавщині»;

187)Жартину автора Р.Г. Судковського «Гавань», виконану в 1880 році;

188)Декоративне панно ГП «Янтар України» - «Преподобні Свято-Успенської Почаївської Лаври», виконане на початку XXI сторіччя;

189)Жартину «Жокей», автора Heuwood Hardy, виконану в 1904 році;

190)Жартину автора К. Маковського «Гуси», виконану в 1828 році;

191)Жартину автора Ю. Клевера (сина) «Натюрморт з яблуками та смородиною», виконану в 1911 році;

192)Жартину автора Olexandera Geraurda «Натюрморт з бузком, мушлею і китайським віялом», виконану в 1896 році;

193)Жартину «Мисливці що відпочивають», авторів Давіда II Тенірса та Ламберта Де Хондта;

194)Жартину автора А.Сухорукого «Порічка», виконану в 1987 році;

195)Жартину автора А. Сухорукого «Полуниця та молоко» виконану в 1987 році;

196)Жартину автора Фернанда Ренарда «Натюрморт з фруктами», виконану в 1912 році у Франції;

197)Жартину автора М. Ткаченко «На околицях Полтави», виконану в 1900 році;

198)Жартину автора Рейнора Ковлера «Наяда», виконану наприкінці XIX сторіччя;

199)Жартину автора І.Д. Гораха «Промисловий пейзаж», виконану в середині XX сторіччя;

200)Жартину автора М.С. Самокиша «Сокольничий», виконану наприкінці 1880 року;

201)Жартину автора Ф.Г. Каемерера «Дві стріли в його колчан», виконану наприкінці XIX сторіччя;

202)Жартину автора Ф.Г. Каемерера «The Feteatst; Cloud», виконану наприкінці XIX сторіччя;

203)Жартину автора Йенд Кінга «Збираючи квіти», виконану в середині XIX сторіччя;

204)Жартину автора М. Ткаченко «Вихід риболовного човна», виконану в 1891 році;

205)Жкону «Богородиця», виконану в 1904 році в м. Афон;

206)Жартину автора С.І. Святославського «Дніпровські плавні», виконану наприкінці XIX – початку XX сторіччя;

207)Жартину автора П.П. Кончаловського «Клени в Абрамцеві», виконану в 1920 році;

208)Жартину автора Theodore Sevigne «Галантна сцена», виконану наприкінці XIX сторіччя;

- 209)Жартину автора Theodora Sevigne «Галантна пара», виконану наприкінці XIX сторіччя;
- 210)Жартину автора Б. Вінтенко «З минулого», виконану в 1997 році;
- 211)Жартину автора В.П. Цветкової «Японська айва», виконану в 2002 році;
- 212)Жартину автора Н.С. Сафронова «Пік краси», виконану в 2011 році;
- 213)Жартину авторів Косульникової Юлії та Дієго Марадонни «Наші Хлопці», виконану в 2011 році;
- 214)Жартину автора В. Бакаловича «Дами з мавпою», виконану наприкінці XIX сторіччя в Польщі, Франції;
- 215)61 лист «Спеціальної карти Європейської Росії» (нинішні території сучасних Донецької, Луганської, Харківської областей), автора І.А. Стрельбицького, виконаний в 1921 році в Росії;
- 216)Графіку автора І.Б. Хомана «Карта Великої Росії», виконану на початку XVIII сторіччя;
- 217)Жкону «Христос-Вседержитель», виконану в кінці XIX - початку XX сторіччя;
- 218)Жаріль, виконану Паблом Пикассо в 1956 році;
- 219)Графічне зображення карти «Французький План в 1705 році»;
- 220)Жартину Theodore Sevigne «Галантна сцена; Гра в схованки», виконану наприкінці XIX сторіччя;
- 221)Жартину автора А.М. Жежера «Будівничі шахт», виконану в 1937 році;
- 222)Жартину автора В. Цветкової «Місячний вечір», виконану в 1979 році;
- 223)Жартину автора В. Цветкової «Кримський виноградник», виконану в 1982 році;
- 224)Жартину автора Карла Шульте «Полювання на лисицю», виконану в 1832 році;
- 225)Жартину автора П.П. Соколова «Глухарі», виконану наприкінці XIX сторіччя;
- 226)Жравюру з картини І.І. Шишкіна 1870 року «Пейзаж»;
- 227)Жартину автора Ф.П. Резніченка «Морська затока. Ранок», виконану в 1912 році;
- 228)Жорщик періоду Трипільської культури;
- 229)Вазу в стилі грецької червоно-фігурної кераміки;
- 230)Жлечик (Боспор, Крим), виготовлений в II сторіччі до нашої ери (під питанням);
- 231)Жплакетку «Перший алюміній», виготовлену в 1932 році в м. Дніпропетровськ;
- 232)Жчайний сервіз, виготовлений приблизно в 1908 році на 5 та 9 Московській артелі;
- 233)Жмитру, виготовлену в XX сторіччі;
- 234)Жскульптуру Януковича В.Ф.;
- 235)Жпанно з рельєфом Януковича В.Ф.;
- 236)Жжнугу «Євангеліє», видану в типографії Миколи Греча, в 1819 році;
- 237)Жжнугу «Євангеліє», видану в 1894 році в типографії Києво-Печерської лаври;
- 238)Жжнугу «Євангеліє», видану в 1628 році в типографії печатного двору м. Москва;
- 239)Жжнугу «Євангеліє», видану в 1788 році в Москва;
- 240)Жжнугу «Псалтир (Старообрядницький)», видану в 1888 році в м. Москва;
- 241)Жжнугу «Євангеліє», видану на початку XX сторіччя;

- 242) Книгу «Літургіон (служебник)», видану в 1755 році в друкарні Почаївської Успенської Лаври;
- 243) Книгу «Патерик Печерський», видану в м. Львів в 1895 році;
- 244) Книгу «Мінея службова на липень», видану в 1646 році на печатному дворі в м. Москва;
- 245) Книгу «Поучение по управлению империей К. Багрянородного», видану в 2009 році в м. Москва;
- 246) Книгу «Євангеліє», видану в 1862 році в Синодальній друкарні м. Москва;
- 247) Книгу «Тріодь пісна», видану в середині XVIII сторіччя;
- 248) Книгу «Євангеліє напрестольне», видану в Києво-Печерській лаврі в 1851 році;
- 249) Книгу Михайла Грушевського «Історія України» видану в 1917 році в м. Київ;
- 250) Книгу «Турецькі хроніки», видану Сигизмундом Фейрабендом по милості Імператорської Високості Рудольфа II в м. Франкфурт, в 1578 році;
- 251) Книгу «Апостол», видану в 1772 році в м. Львів;
- 252) Книгу «Євангеліє», видану в 1875 році в м. Москва;
- 253) Книгу «Життя Святих», видану в 1835 році;
- 254) Книгу «Мінея на січень», видану в 1763 році в Синодальній типографії м. Москва;
- 255) Книгу «Євангеліє», видану в Синодальній друкарні м. Москва в 1786 році;
- 256) Книгу «Історіографія», видану в 1722 році в м. Санкт-Петербург;
- 257) Книгу «Псалтир», видану в XVIII сторіччі;
- 258) Книгу «Тріодь квітна», видану в 1688 році Ставропігійським братством в м. Львів;
- 259) Книгу «Євангеліє», видану в 1690 році Ставропігійським братством в м. Львів;
- 260) Книгу «Патерик Печерський», видану в 1762 році в типографії Києво-Печерської Лаври;
- 261) Книгу «Мінея Загальна», надруковану у 1789 році;
- 262) Книгу Т.Г. Шевченко «Гайдамаки», видану в 1886 році в м. Санкт-Петербург;
- 263) Столик «Арт-Деко», виготовлений з деревини;
- 264) Картину автора Шишко Г.Г. «Тарас Шевченко в Петербурзі», виконану в 1964 році;
- 265) Скульптуру Альфреда Дюбукана «Сімейство оленів», виготовлену в 1976 році;
- 266) Таріль, вилиту з металу із зображенням сцени полювання, виконану в XX сторіччі;
- 267) Шкатулку з кінною постаттю Наполеона виготовлену в середині XIX сторіччя у Франції;
- 268) Вазу декоративну, виготовлену зі срібла в середині XIX сторіччя у Франції;
- 269) Фруктовницю з постаттю богині, виконану наприкінці XIX сторіччя в Європі;
- 270) Сервіз чайний та кавовий з п'яти предметів, виготовлений на початку XIX сторіччя в Англії;
- 271) Желіх «Наутіпус» в срібній оправі, виготовлений в Англії наприкінці XIX сторіччя;
- 272) Свічники парні, у вигляді ваз;

- 273) Відерце для посуду виготовлене в Європі наприкінці XIX сторіччя;
274) Тацю зі срібла виготовлену в Європі наприкінці XIX сторіччя;
275) Графин з кришкою виготовлений на початку XX сторіччя;
276) Книгу № 1 «Псовая и оружейная охота», видану в лютому 1901 року в м. Тула;
277) Книгу № 4 «Псовая и оружейная охота», видану в лютому 1901 року в м. Тула;
278) Книгу № 3 «Псовая и оружейная охота», видану в листопаді 1901 року в м. Тула;
279) Книгу Йохана Таенцера «Трактат про полювання», видану в 1699 році в Західній Європі;
280) Книгу «Російський музей імператора Олександра III», видану в 1903 році в м. Санкт-Петербург;
281) Книгу автора Г. Карцова «Беловежская Пуца. Ее исторический очерк, современное охотничье хозяйство и Высочайшая охоты в Пуще», надруковану в 1903 році в м. Санкт-Петербург;
282) Книгу автора Д. Бантіш-Каменського «Історія Малоросії» частина 1, видану в 1822 році в м. Москва;
283) Книгу автора Д. Бантіш-Каменського «Історія Малоросії» частина 2, видану в 1822 році в м. Москва;
284) Книгу автора Д. Бантіш-Каменського «Історія Малоросії» частина 3, видану в 1822 році в м. Москва;
285) Книгу автора Д. Бантіш-Каменського «Історія Малоросії» частина 4, видану в 1822 році в м. Москва;
286) Книгу «Вишгород та його святині», видану в 1889 році в м. Київ;
287) Книгу «Святогорская Успенская пустынь», видану в 1902 році в м. Одеса;
288) Книгу «Киево-Межегорський Спасо-Преображенський общежительний жіночий монастир, його минуле та сьогодення», видану в 1899 році в типографії м. Київ;
289) Книгу «Сказание о Межигорском монастыре», видану в 1890 році в м. Київ;
290) Картину авторів Геніха Ван Балена та Брейгеля Ян І. «Збирання мани небесної», виконану в 17 сторіччі в Фландрії;
291) Ікону «Різдво Богородиці з житієм», виконану приблизно в 18 сторіччі;
292) Вазу, виготовлену в другій половині XIX сторіччя;
293) Вазу з кришкою Севрської імператорської мануфактури, виготовлену на початку XX сторіччя у Франції;
294) Вазу декоративну Севрської імператорської мануфактури, виготовлену на початку XX сторіччя у Франції;
295) Годинник камінний з вітряком, виготовлений в 2 чверті XIX сторіччя у Франції;
296) Вазу (частина столового гарнітуру) виробника «Boulenger», виготовлену в 1910 році у Франції;
297) Вазу (частина столового гарнітуру) виробника «Boulenger» виготовлену в 1910 році у Франції;
298) Вазу (частина столового гарнітуру) виробника «Boulenger» виготовлену в 1910 році у Франції;
299) Кабінетну скульптуру автора Генріха Косовського «Зброяр (Майстер мечів)», виготовлену в 1882 році у Франції;
300) Вазу декоративну, виготовлену з металу сріблястого кольору;

- 301) Скульптуру Ежена Маріотона «Запуск», вилиту з бронзи на початку ХХ сторіччя у Франції;
- 302) Вазу з металу сріблястого кольору, виготовлену на початку ХІХ сторіччя;
- 303) Срібний з позолотою кубок виконаний на початку ХІХ сторіччя в Дубліні (Ірландія);
- 304) Камінний сет «Церера» з годинником, виготовлений в 1850-1860 роках у Франції;
- 305) Підсвічник з камінного сету «Церера, виготовленого в 1850-1860 роках у Франції;
- 306) Підсвічник з камінного сету «Церера, виготовлений у 1850-1860 роках у Франції;
- 307) Металеву скульптуру (сет) по моделі Quentin-Claude Pition, виготовлену в середині ХІХ сторіччя у Франції;
- 308) Металеву скульптуру (сет) по моделі Quentin-Claude Pition, виготовлену в середині ХІХ сторіччя у Франції.
- 309) Скриньку з печаткою (орієнтовно виготовлення Фаберже) та шпилькою військово-морського флоту;
- 310) Чеканку з зображенням розп'яття;
- 311) Лампаду в коробці зеленого кольору;
- 312) Конки з мощами та ладаном (мощевики) в кількості 6 одиниць (сувеніри);
- 313) Корницю;
- 314) Керамічний чайник з набору посуду французької фірми «hermes»;
- 315) Шкіри ягняти у кількості 2 одиниці, з'єднаних між собою;
- 316) Скульптуру змії зі скла;
- 317) Кону «Віктор мученик», виконану в ХХ сторіччі;
- 318) Овельірну прикрасу – хрестик інкрустований камінним з ланцюжком, які виконані з білого металу (по зовнішнім ознакам схожого на платину);
- 319) Корницю;
- 320) Рамку з віршем «Заноза» автора Степана Будяка;
- 321) Черпак з ручкою;
- 322) Підставку під сувенірне пасхальне яйце;
- 323) 26 складових частин до підсвічника у вигляді тримачів свічок;
- 324) Таріль овальну з набору посуду французької фірми «hermes»;
- 325) Таріль круглу з набору посуду французької фірми «hermes»;
- 326) Кону з прикріпленим металічним складнем;
- 327) Вазу декоративну з мармуру, оздоблену металевими накладками;
- 328) Скульптуру орла виконану зі скла в ХХІ сторіччі;
- 329) Світильник з мавпою;
- 330) Скриньку з годинником, яка виконана наприкінці ХІХ сторіччя в Західній Європі;
- 331) Скульптуру носорога, виготовлену з бронзи;
- 332) Скульптуру «Посейдон»;
- 333) Підставки від вази: 2 одиниці;
- 334) Самовар виробництва Василя Баташева, який виготовлений в Тулі;
- 335) Трубу до самовару;

- 336)Скульптуру автора Готфрида Девреса «Кінь», виконану на початку XX сторіччя в Бельгії;
- 337)Мармурову вазу виконану наприкінці XIX сторіччя у Франції;
- 338)Жанделябр з камінного сету виготовлений в XIX сторіччі в Західній Європі;
- 339)Мармурову вазу виконану наприкінці XIX сторіччя у Франції;
- 340)Стіл з малахітовою столешницею, виготовлений в XXI сторіччі в Росії;
- 341)Скульптуру автора Вітторіо Карадоссі «Німфа», виконану наприкінці XIX сторіччя в Італії;
- 342)Скульптуру «Циганка на бубні»;
- 343)Литу підставку для скульптури з годинником;
- 344)Скульптуру «Оголена танцівниця» автора Фелікса Чарптентьєра, виготовлену у Франції;
- 345)Підставку у вигляді колони виробника «Tudor» виконану в XX сторіччі в Італії;
- 346)Жолонну-підставку (для вази) в стилі Наполеона III, виготовлену в третій чверті XIX сторіччя у Франції;
- 347)Декоративну вазу в стилі ампір, виготовлену в середині XIX сторіччя;
- 348)Декоративну вазу в стилі ампір, виготовлену в середині XIX сторіччя у Франції;
- 349)Верхню частину шафи для годинника;
- 350)Скульптуру «Оголений з птахом»;
- 351)Циліндричну підставку, виготовлену фірмою «Baldi»;
- 352)Вазу декоративну з римськими мотивами, виготовлену в XIX сторіччі в Західній Європі;
- 353)Підставку для підсвічника з металу жовтого кольору;
- 354)Підставку для підсвічника з металу жовтого кольору;
- 355)Барельєф автора Жана Гужона «Німфа», відлитий в останній чверті XIX сторіччя;
- 356)Барельєф автора Жана Гужона «Німфа», відлитий в останній чверті XIX сторіччя;
- 357)Барельєф автора Жана Гужона «Німфа», відлитий в останній чверті XIX сторіччя;
- 358)Барельєф автора Жана Гужона «Німфа», відлитий в останній чверті XIX сторіччя;
- 359)Годинник камінний «Закохана пара на гойдалці», виготовлений наприкінці XIX сторіччя у Франції;
- 360)Скульптуру автора І. Гречаника «Атлант», відлиту на наприкінці XXI сторіччя;
- 361)Середню частину шафи для годинника;
- 362)Нижню частину шафи для годинника;
- 363)Верхню частину підсвічника металевого на 13 свічок;
- 364)Верхню частину підсвічника металевого на 13 свічок;
- 365)Годинник консольний, виготовлений в II половині XIX сторіччя;
- 366)Скульптуру по моделі Г. Кусту «Коні Марлі», виконану наприкінці XIX сторіччя;
- 367)Скульптуру по моделі Г. Кусту «Коні Марлі», виконану наприкінці XIX сторіччя;

- 368) Срібний підсвічник, виготовлений в 1838 році в Англії;
- 369) Скляний плафон до підсвічника;
- 370) Картину автора В. Полєнова «Хто з вас без гріха» (Христос і грішниця), виконану в 1908 році;
- 371) Картину «Морський пейзаж» автора Ф. Басєдова, виконану наприкінці XIX сторіччя;
- 372) Картину автора Ю. Бершадського «Натюрморт»;
- 373) Картину автора С.І. Васильківського «Святогірський монастир на річці Донці», виконану на початку XX сторіччя;
- 374) Картину автора Ф.П. Картіна «Прогулянка в Лівадії»;
- 375) Картину автора А. Йєнсена «Вітрильник на морі», виконану в Німеччині;
- 376) Годинник настінний «Cartel» в стилі II рококо, виготовлений наприкінці XVIII – початку XIX сторіччя у Франції;
- 377) Підставку для годинника «Закохана пара на гойдалці», виготовлену наприкінці XIX сторіччя у Франції;
- 378) Дзеркало в різній рамі;
- 379) Підставку під дзеркало;
- 380) Гладкоствольну, дульнозарядну рушницю з багнетом;
- 381) Гладкоствольну, дульнозарядну рушницю, 1812 року виготовлення;
- 382) Гладкоствольну, дульнозарядну рушницю з металевим багнетом, з тисненням у вигляді штамп «Шателєро, 1864» та візерунками;
- 383) Мисливську рогатину «Кабанье перо», автора Юрія Хачатуровича Саркісяна;
- 384) Скульптуру «Амфітрита», відлиту на наприкінці XIX сторіччя у Франції;
- 385) Скульптуру «Нептун», відлиту на наприкінці XIX сторіччя у Франції;
- 386) Годинник з бюстом Марії Антуанети та двома путті;
- 387) Вазу декоративну з ручками у вигляді баранячих голів;
- 388) Вазу декоративну з ручками у вигляді баранячих голів;
- 389) Самовар виготовлений виробником Mason&Co наприкінці XIX сторіччя в Бірмінгемі (Англія);
- 390) Вазу на шестикутній підставці з кварцу, виконану наприкінці XIX сторіччя в Західній Європі;
- 391) Сервіз чайний та кавовий з п'яти предметів;
- 392) Сервіз чайний з чотирьох предметів виготовлений зі срібла наприкінці XIX сторіччя в Європі;
- 393) Годинник настільний з галантною парою, виготовлений наприкінці XIX сторіччя у Франції;
- 394) Годинник настільний з фігурою дами біля туалетного столику, виготовлений наприкінці XIX сторіччя у Франції;
- 395) Камінний набір з 3 предметів (годинник, два підсвічника), виготовлений в XIX сторіччі в Європі;
- 396) Корницю у вигляді лебедя, виготовлену на початку XXI сторіччя (є повторенням виробу Фаберже, який виготовлений на замовлення імператора Миколи II);
- 397) Корницю у вигляді лебедя, виготовлену на початку XXI сторіччя (є повторенням Фаберже, яке виготовлялось на замовлення імператора Миколи II);
- 398) Вазу декоративну, виготовлену в техніці богемського скла;

- 399) Вазу декоративну, виготовлену в техніці богемського скла;
- 400) Годинник в фарфоровій скульптурі виготовлений фірмою «Мейсон» в XIX сторіччі;
- 401) Підсвічник на 6 ріжків з фігурою Діани;
- 402) Поставець (бар) для кришталю;
- 403) Ікону «Богородиця з немовлям», виконану в XIX сторіччі;
- 404) Вазу декоративна у формі лілії виготовлену наприкінці XIX сторіччя;
- 405) Тацю виготовлену на Севрської фарфоровій мануфактурі в XX сторіччі;
- 406) Тацю виготовлену на Севрської фарфоровій мануфактурі в XX сторіччі;
- 407) Срібний канделябр на 6 свічок з кришталевою вазою, виготовлений в 1884 році в Лондоні (Англія);
- 408) Шкатулку автора Л. Ніконова «Човен чудаків»;
- 409) Скульптурну композицію «Викрадення Європи», виконану в XX сторіччі;
- 410) Годинник у вигляді урни на колонні в оточенні трьох грацій, виготовлений в Європі наприкінці XX сторіччя;
- 411) Композицію із слоновій кістки «Китайська пагода», виготовлену в Китаї в XX сторіччі;
- 412) Бивень мамонта різьблений - «Бій»;
- 413) Картину «Пейзаж», невідомого автора;
- 414) Картину «Пейзаж з млином», автора Резанова;
- 415) Картину «Фіорди», автора Карла Бертольдї, виконану на початку XX століття;
- 416) Картину автора Арсенія Мещерського «Вид на гору Афон», виконану в 1900 році;
- 417) Гармату, виготовлену в XIX сторіччі;
- 418) Книгу М.В. Гоголя «Вечори на хуторі поблизу Диканьки», видану в 2011 році;
- 419) Книгу «Оновлення Святогорської Успенської общежительной пустині», видану в 1850 році в типографії московського кадетського корпусу м. Санкт-Петербург;
- 420) Книгу «Вишгород та його святині», видану в 1889 році в м. Київ;
- 421) Книгу «Києво-Межигірський Свято-Преображенський общежительний жіночий монастир, Його минуле та сьогодення.», видану в 1899 році в типографії м. Києва;
- 422) Книгу автора М. Костомарова «Російська історія. Том 1», видану в 1915 році;
- 423) Книгу автора М. Костомарова «Російська історія. Том 2», видану в 1915 році;
- 424) Книгу «Ілюстрована історія Петра Великого» автора А.Г. Брікнера, видану в 1902 році в м. Санкт-Петербург;
- 425) Книгу «Псовая и оружейная охота» № 1, надруковану в 1900 році в м. Тула;
- 426) Книгу Захарченка М.М. «Київ тепер та раніше», надруковану в 1888 році в типографії С. Кульженко;
- 427) Книгу «Псовая и оружейная охота» № 10, надруковану в 1902 році в м. Тула;
- 428) Книгу Гоголя В.М. «Вечори на хуторі поблизу Диканьки», надруковану в 1911 році в типографії А.Ф. Деврієна в м. Санкт-Петербург;
- 429) Книгу «Імператорська полювання на Русі. Т.3. Історичний опис Миколи Кутєпова, кінець 17 та 18 сторіччя»;
- 430) Книгу «Царська охота на Русі. Історичний начерк Миколи Кутєпова, 17 сторіччя», надруковану в 1898 році в м. Санкт-Петербург;
- 431) Книгу «Великокнязівська та Царська охота на Русі з 10 по 16 сторіччя. Том 1.

- Історичний начерк Миколи Кутепова», надруковану в 1896 році в м. Санкт-Петербург;
- 432) «Альбом обраних картин Третьяковської галереї» з серії «Скарбниця російського живопису» виданий в м. Санкт-Петербург на початку XX сторіччя;
- 433) Альбом «Навала Наполеона. Вітчизняна війна 1812 року», виданий в 1911 році в м. Санкт-Петербург;
- 434) Книгу Теракотове військо»;
- 435) Ікону «Христос Вседержитель», виконану на початку XX сторіччя;
- 436) Ікону «Христос Вседержитель», виконану в XX сторіччі;
- 437) Ікону «Богородиця Тихвінська», виконану в першій частині XIX сторіччі в Росії;
- 438) Ікону «Богоявлення», виконану в XVII сторіччі в Галичині;
- 439) Ікону «Покрова Богородиці», виконану в 1914 - 1916 роках;
- 440) Шкатулку виконану в XXI сторіччі в м. Федоскіне;
- 441) Плакетку «2 долара США»;
- 442) Графин виробника «Royal Family»;
- 443) Графин виробника «Royal Family»;
- 444) Фруктовницю з білого металу, виготовлену в Англії;
- 445) Фруктовницю, виготовлену в Англії;
- 446) Частину музичної шкатулки, виготовлену наприкінці XIX сторіччя;
- 447) Ятаган XVIII сторіччя, вироблений в Туреччині, загальною довжиною 740 мм;
- 448) Ятаган XVIII сторіччя вироблений в Туреччині, загальною довжиною 810 мм;
- 449) Шаблю виготовлену в Німеччині в 1902 році з гравірованими візерунками та написом «Fabrica de solinger 1902»;
- 450) Шаблю з візерунками у вигляді квіток та зображенням вензеля у вигляді хмари та руки з мечем (належить Олександрю І);
- 451) Шаблю з травленням у вигляді візерунків та вензелем з елементами корони Російської імперії та букви «А» (Вензель належить епосі Олександра І);
- 452) Шаблю, виготовлену у XX сторіччі з емблемою залізничного транспорту на ефесі;
- 453) Шаблю, виготовлену в XX сторіччі, загальною довжиною 970 мм;
- 454) Шаблю кінця XIX – початку XX сторіччя з гравіруванням біля гарди напису «pro Gloria et patria»;
- 455) Шаблю з відлитою на ефесі зображенням герба з полумісяцем, піти кінцевою зіркою, шаблями та бунчуками;
- 456) Шаблю з зображенням на ефесі емблеми військово-морського флоту;
- 457) Шаблю з інкрустованою на клинку монограммою «KR» та візерунком у вигляді сонця;
- 458) Шаблю з ножами, на яких міститься вензель Павла І;
- 459) Шаблю виготовлену в Брюсселі з клеймом біля гарди у вигляді напису «Fonson Scie fabricants bruxells»;
- 460) Сонеру, виготовлену в Україні в XXI столітті;
- 461) Металевий клинок, довжиною 550 мм;
- 462) Металевий клинок, довжиною 540 мм;
- 463) Металевий клинок, довжиною 550 мм;
- 464) Стилет з ювелірними клеймами;

- 465) Дульнозарядну гладкоствольну рушницю з дерев'яним шомполом, загальною довжиною 1530 мм;
- 466) Дульнозарядну гладкоствольну рушницю, загальною довжиною 1530 мм;
- 467) Дульнозарядну гладкоствольну рушницю, загальною довжиною 1320 мм;
- 468) Дульнозарядну гладкоствольну рушницю, загальною довжиною 1570 мм;
- 469) Дульнозарядну гладкоствольну рушницю з клеймом «1806», загальною довжиною 1570 мм;
- 470) Дульнозарядну гладкоствольну рушницю – «ИЖ, 1834 року»;
- 471) Дульнозарядну гладкоствольну рушницю, загальною довжиною 1180 мм;
- 472) Дульнозарядну гладкоствольну рушницю, загальною довжиною 990 мм;
- 473) Дульнозарядну гладкоствольну рушницю з металевим шомполом, загальною довжиною 750 мм;
- 474) Пістолет дуельний виготовлений на початку XIX сторіччя, загальною довжиною 535 мм;
- 475) Пістолет дуельний, загальною довжиною 360 мм;
- 476) Револьвер, загальною довжиною 240 мм;
- 477) Кону «Богородиця Одигітрія», критської школи, виконану в XVI сторіччі;
- 478) Вазу декоративну виготовлену на Севрської фарфоровій мануфактурі в XIX сторіччі;
- 479) Вазу декоративну виготовлену на Севрської фарфоровій мануфактурі в XIX сторіччі;
- 480) Вазу декоративну виробника «Meissen» виготовлену в XIX сторіччі;
- 481) Набір столовий з підставки (3 складові частини), вази та двох фруктовниць;
- 482) Кону «Богородиця «Утолі мої печалі»», виконану наприкінці XIX сторіччя;
- 483) Кону «Богородиця «Достойна еси», виконану в 1899 році в м. Афон;
- 484) Вазу декоративну Севрської імператорської мануфактури, виготовлену на початку XX сторіччя;
- 485) Вазу декоративну Севрської імператорської мануфактури, виготовлену на початку XX сторіччя;
- 486) Дзеркало в обрамленні зі срібла;
- 487) Вазу виготовлену фірмою «Baldi» (Відерце для шампанського);
- 488) Скульптуру «Чоловік у капелюсі з пером» вилиту з бронзи наприкінці XIX сторіччя у Франції;
- 489) Вазу декоративну, виготовлену в XX сторіччі;
- 490) Кришталевий кубок виробника «BALDI», вироблений в XX сторіччі в Італії;
- 491) Вазу палацову автора Жерне, виготовлену в другій половині XIX сторіччя у Франції;
- 492) Вазу з чорного мармуру;
- 493) Желих для пива з орлом;
- 494) Жубок з фігурою прапорonoсця;
- 495) Ріг для напоїв, виготовлений фірмою «wutschka»;
- 496) Ріг для напоїв виготовлений фірмою «wutschka»;
- 497) Вазу виготовлену фірмою «Baldi» (Відерце для шампанського);
- 498) Відро для охолодження шампанського з ручками у вигляді голів кабанів;
- 499) Відро для охолодження шампанського з ручками у вигляді голів оленів;

- 500) Вазу з кришкою Севрської імператорської мануфактури, виготовлену на початку XX сторіччя у Франції;
- 501) Ніжку керамічну від вази декоративної;
- 502) Ніжку керамічну від вази декоративної;
- 503) Свічник у вигляді голови барана виготовлений фірмою «wutschka»;
- 504) Вазу з чорного мармуру;
- 505) Ріг для напоїв виготовлений фірмою «wutschka»;
- 506) Скульптуру «Кінь»;
- 507) Скульптуру «Коні Марлі», виконану наприкінці XIX сторіччя;
- 508) Глечик декоративний виготовлений наприкінці XIX сторіччя у Франції;
- 509) Глечик декоративний виготовлений наприкінці XIX сторіччя у Франції;
- 510) Фруктовницю, виготовлену з металу жовтого кольору з розписом у вигляді сцен життя та візерунків;
- 511) Консоль для годинника;
- 512) Вазу палацову автора Жерне, виготовлену в другій половині XIX сторіччя у Франції;
- 513) Металеву скриньку овальної форми з зображенням сцени полювання на кабана;
- 514) Годинник вироблений в XIX сторіччі в Західній Європі;
- 515) Корницю (копія виробу Фаберже виготовленого в 1890 році);
- 516) Вазу з кришкою виробника «Lolic» виготовлену в XX сторіччі у Франції;
- 517) Годинник у вигляді амура;
- 518) Вазу виготовлену фірмою «Baldi» (Відерце для шампанського);
- 519) Бра напільне з скульптурою дівчини;
- 520) Вазу виготовлену на Севрської фарфорової мануфактурі;
- 521) Вазу виготовлену на Севрської фарфорової мануфактурі;
- 522) Вазу декоративну Севрської імператорської мануфактури з неглазурованого фарфору, виготовлену в XIX сторіччі;
- 523) Вазу декоративну Севрської фарфорової мануфактури з неглазурованого фарфору, виготовлену в XIX сторіччі;
- 524) Тацю, виготовлену в XXI сторіччі з срібла, вагою 10220 грамів;
- 525) Набір під горілку з ікорницею «Лебідь»;
- 526) Бар в декоративному стилі «Буль», виготовлений в другій половині XIX сторіччя, у Франції;
- 527) Картину автора Масрта «Карпатський краєвид з отарою овець», виконану в 2011 році;
- 528) Сувенірну копію пекторалі, виготовлену в XXI сторіччі;
- 529) Вазу виготовлену в Китаї наприкінці XX сторіччя з художнім розписом у вигляді сцен життя;
- 530) Вазу виготовлену в Китаї наприкінці XX сторіччя з художнім розписом у вигляді сцен життя;
- 531) Вазу виготовлену в Китаї наприкінці XX сторіччя з художнім розписом у вигляді сцен життя;
- 532) Вазу з розписом «Сатири і вакханки» (по мотивам Рубенса);
- 533) Набір посуду французької фірми «hermes» у 53 коробках;

- 534) Дерев'яний столик виготовлений в XX сторіччі;
 535) Вазу кришталеву виготовлену фірмою «Lalique»;
 536) Вазу Севрської фарфорової мануфактури з зображенням по тілу вази пейзажу;
 537) Вазу Севрської фарфорової мануфактури з зображенням по тілу вази пейзажу.

4. В іншій частині у задоволенні позовної заяви Міністерству юстиції України – відмовити.

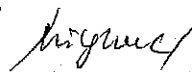
5. Копія рішення не пізніше наступного дня після ухвалення надсилати позивачу та особі, щодо якої ставилося питання про застосування санкції, та публікується на офіційному веб-сайті Вищого антикорупційного суду (<https://hcac.court.gov.ua/>).

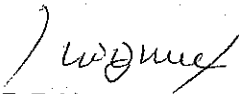
6. Рішення суду в день набрання ним законної сили надіслати Кабінету Міністрів України для визначення суб'єкта, порядку та способу його виконання.

Рішення набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги, рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

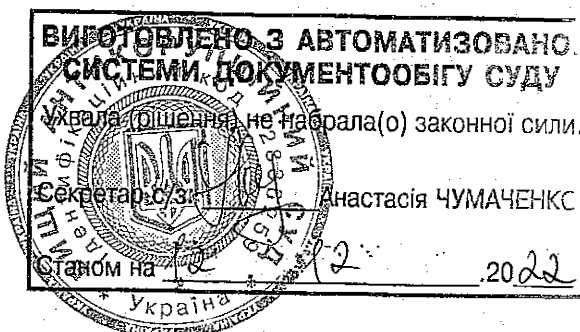
Апеляційна скарга на рішення може бути подана до Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду протягом п'яти днів з дня його проголошення. Особи, які не були присутні при проголошенні зазначеного рішення, мають право його оскаржити протягом п'яти днів із дня публікації рішення на офіційному веб-сайті Вищого антикорупційного суду.

Судді:


 В.В. Крикливий


 В.В. Ногачевський


 Маслов В.В.



[1]. Рішення Ради національної безпеки та оборони України від 19.03.2021, яке введено в дію Указом Президента України від 09.04.2021 № 151/2021, <https://www.rnbo.gov.ua/ua/Ukazy/4875.html>;

[2]. Статут Організації Об'єднаних Націй від 24.10.1945, https://unic.un.org/aroundworld/unic/common/documents/publications/uncharter/UN%20Charter_Ukrainian.pdf;

- [3]. Декларація про державний суверенітет України від 16.07.1990, <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/55-12#Text>;
- [4]. Акт проголошення незалежності України, схвалений Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991, <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1427-12#Text>;
- [5]. Меморандум про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/998_158#Text;
- [6]. Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією від 31.05.1997, https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/643_006#Text;
- [7]. Договір про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003, https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/643_157#Text;
- [8]. Інформація з інтернет-ресурсу «Українська правда», <https://www.pravda.com.ua/news/2022/03/8/7329341/>;
- [9]. Інформація з соціальної мережі «Facebook», <https://www.facebook.com/a.v.yanukovych/photospcb.3131531170398270/3131530930398294/>;
- [10]. Інформація з соціальної мережі «Facebook», <https://www.facebook.com/a.v.yanukovych/photospcb.3161303860754334/3161303027421084/>;
- [11]. Санкційні списки, видані за дорученням Міністра закордонних справ Австралії, <https://www.dfat.gov.au/international-relations/security/sanctions/consolidated-list>;
- [12]. Санкції, опубліковані на офіційній сторінці Державного секретаріату з питань економіки Швейцарської Конфедерації, <http://www.seco.admin.ch/situation-ukraine>;
- [13]. Виконавчий наказ Президента США від 06.03.2014 № 13660 (Е.О. 13660), <https://home.treasury.gov/policy-issues/financial-sanctions/recent-actions/20140317>;
- [14]. Санкції, запровадженні урядом Японії від 05.08.2014, <https://www.mofa.go.jp/files/000048604.pdf>;
- [15]. Постанова Верховного Суду від 28.07.2022 у справі № 620/3006/21, <https://reyestr.court.gov.ua/Review/105465776>;
- [16]. Постанова Верховного Суду від 02.10.2018 у справі № 826/6146/16, <https://reyestr.court.gov.ua/Review/76905862>;
- [17]. Інформація з інтернет-ресурсу «Голос Америки (VOA)», <https://web.archive.org/web/20220510200726/http://ukrainian.voanews.com/a/rezoluciya-senatu-pro-vyznannya-rosii-derzhavou-sponsorom-teroryzmu/6565626.html>;
- [18]. Інформація з інтернет-ресурсу «Радіо Свобода» <https://www.radiosvoboda.org/a/news-vybukh-na-zaliznychniy-stantsiyi-krasne/31842721.html>;
- [19]. Інформація з інтернет-ресурсу «УКРІНФОРМ», <https://www.ukrinform.ua/rubric-world/3548112-sejm-latvii-viznav-rosiu-krainousponsorom-terorizmu.html>;
- [20]. Інформація з інтернет-ресурсу «УНІАН», <https://www.unian.ua/war/genasambleya-oon-zasudila-sprobu-rf-aneksuvati-okupovani-teritoriji-ukrajini-hto-golosuvav-proti-12009567.html>;
- [21]. Інформація з інтернет-ресурсу «УНІАН», <https://www.unian.ua/politics/parye-viznala-rosiyskiy-rezhim-teroristichnim-i-zaklikala-nadati-ukrajini-zbroyu-12010152.html>;
- [22]. Інформація з інтернет-ресурсу «LB.UA», https://lb.ua/world/2022/10/18/532989_parlament_estonii_viznav_rosiyu.html;
- [23]. Інформація з інтернет-ресурсу «УКРІНФОРМ», <https://www.ukrinform.ua/rubric-politics/3601635-senat-polsi-viznav-rosijsku-vladu-teroristichnim-rezimom.html>;
- [24]. Гельсінський Заключний акт Наради з безпеки і співробітництва в Європі від 1975 року, <https://www.osce.org/helsinki-final-act>;
- [25]. Інформація з інтернет-ресурсу «Радіо Свобода», <https://www.radiosvoboda.org/a/news-rosija-rezhym-terorystychnyi-chehija/32133301.html>;
- [26]. Інформація з інтернет-ресурсу «LB.UA», https://lb.ua/society/2022/11/21/536587_parlamentska_asambleya_nato_viznala.html;
- [27]. Інформація з інтернет-ресурсу «Радіо Свобода», <https://www.radiosvoboda.org/a/news-ievroparlament-rosija-sponsor-terorizmu/32145224.html>;
- [28]. Інформація з інтернет-ресурсу «Forbes», <https://forbes.ua/news/evroparlament-viznav->

rosiyu-derzhavoyu-sponsorom-terorizmu-23112022-9972;

[29]. Інформація з інтернет-ресурсу «Телевізійна служба новин», <https://tsn.ua/politika/yanukovich-podyakuvav-sponsoram-donbasu-i-zayaviv-scho-ne-finansuye-ordlo-813793.html>;

[30]. Інформація з інтернет-ресурсу «Телевізійна служба новин», <https://tsn.ua/politika/solnny-vistup-yanukovicha-pered-zhurnalistami-divitsya-onlayn-813648.html>;

[31]. Інформація з інтернет-ресурсу «hromadske», <https://hromadske.ua/posts/klyuyev-suprovodzhuvav-yanukovicha-i-svidchiv-u-rosiyi-pro-derzhavnij-perevorot-list-gpu-do-cvk>;

[32]. Дані щодо втрат серед цивільних осіб після початку вторгнення російської федерації на територію України, які розміщені на офіційному веб-сайті ООН, <https://ukraine.un.org/sites/default/files/2022-12/Ukraine%20-%20civilian%20casualty%20update%20as%20of%204%20December%202022%20UKR.pdf>;

[33]. Інформація з інтернет-ресурсу «Українська правда», <https://www.pravda.com.ua/news/2022/03/7/7329131/>;

[34]. Інформація з інтернет-ресурсу «Волинь-нова», <https://www.volyn.com.ua/news/223895-ianukovych-perebuvav-u-bilorusi-v-berezni-ta-hotuvavsia-povernutysia-do-ukrainy-pislia-okupatsii-kyieva>;

[35]. Інформація з інтернет-ресурсу «Новинарня», <https://novynarnia.com/2022/03/02/kreml-vidpravyy-yanukovycha/>;

[36]. Інформація з інтернет-ресурсу «LB.ua», https://lb.ua/news/2022/03/02/507666_kreml_planuje_ogolositi_yanukovicha.html.

[37]. Посилання на трансляцію судового засідання у справі № 991/5572/22, <https://www.youtube.com/watch?v=GQlw41J1KSc&t=2512s>;

[38]. Публікація ухвали про відкриття провадження у справі № 991/5572/22 на веб-порталі судової влади України, https://court.gov.ua/userfiles/media/new_folder_for_uploads/hcac/administrative/rulings/991_5572_22_17-11-2022.pdf;

[39]. Публікація оголошень та повісток про виклик у судове засідання у справі № 991/5572/22 на веб-порталі судової влади України, https://court.gov.ua/userfiles/media/new_folder_for_uploads/hcac/summons/991_5572_22_18-11-2022.pdf;

[40]. Публікація оголошень та повісток про виклик у судове засідання у справі № 991/5572/22 на веб-порталі судової влади України, https://court.gov.ua/userfiles/media/new_folder_for_uploads/hcac/summons/991_5572_22_21-11-2022.pdf;

[41]. Публікація оголошень та повісток про виклик у судове засідання у справі № 991/5572/22 на веб-порталі судової влади України, https://court.gov.ua/userfiles/media/new_folder_for_uploads/hcac/summons/991_5572_22_25-11-2022.pdf;

[42]. Публікація оголошень та повісток про виклик у судове засідання у справі № 991/5572/22 на веб-порталі судової влади України, https://court.gov.ua/userfiles/media/new_folder_for_uploads/hcac/summons/991_5572_22_01-12-2022.pdf;

[43]. Публікація оголошень та повісток про виклик у судове засідання у справі № 991/5572/22 на веб-порталі судової влади України, https://court.gov.ua/userfiles/media/new_folder_for_uploads/hcac/summons/991_5572_22_07-12-2022.pdf;

[44]. Інформація з інтернет-ресурсу «Економічна правда», <https://www.epravda.com.ua/news/2022/09/1/691039/>;

[45]. Інформація з інтернет-ресурсу «lpta-FAX», <http://lptafax.com.ua/news/2022/09/2022-09-02-9.html>;

[46]. Інформація з інтернет-ресурсу «hromadske», <https://hromadske.ua/posts/minyust-planuye-podati-do-vaks-pozovi-shodo-konfiskaciyi-aktiviv-yanukovicha-kurchenka-deripaski-zmi>;

[47]. Інформація з інтернет-ресурсу «УНІАН», <https://www.unian.ua/economics/finance/minyust-podav-pozov-pro-konfiskaciyu-aktiviv-yanukovicha-12047577.html>;

[48]. Інформація з інтернет-ресурсу «Finbalance», <https://finbalance.com.ua/news/minyust-poda-pozov-pro-konfiskatsiyu-aktiviv-yanukovicha>;

[49]. Інформація з офіційного сайту Міністерства юстиції України, <https://minjust.gov.ua/news/ministry/irina-mudra-minyust-podae-pozov-pro-styagnennya-v-dohid-derjavi-aktiviv-viktora-yanukovicha>.